

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟΜΟΣ Β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1 ΜΑΪΟΥ 1909

ΤΕΥΧΟΣ 19

Α Π Ι Ο Κ Ε Ρ Ι *

Σ' ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΜΠΑ

Ένα πουλλι καθότανε
Σ' τήν έρημιά στους λόγγους
'Ακουσ' ένα παράξενο,
'Ένα μεγάλο θάμα'
Πάνω ποῦ γλυκοχάραζε
Και ροδινίς' ο' Ήλιος
Οι κοῦκοι 'πάψαν τή λαλιά
Τ' αηδόνια τὸ τραγοῦδι
'Σάν ἄνθρωπος τὰ ρώτησε
'Σάν ἄνθρωπος τοὺς λέει
Κοῦκοι τ' 'πάψτε τή λαλιά
Κι' αηδόνια τὸ τραγοῦδι
Τώρα χειμῶνας 'πέρασε,
Κοντὰ 'ν' νὰ μπῆ 'Απρίλις.
— Καί τὰ πουλλιὰ τοῦ λέγανε
Μὲ πόνο μὲ λαχτάρα
'Κεῖν' τὸν ἀητὸ π' ἀγάπαγες
Μέσ' ἀπ' τὰ καρδιοφύλλια
'Ο Χάρος τὸν ἐλόχεψε
Μὲ πέντ' ὀργυιαῖς κοντάρι
Βοήθα και Σὺ πουλλάκι μου
Νὰ στήσουμ' μοιρολόι
Γιὰ τὸν ἀητὸ ποῦ χάσαμε
Γιὰ τὸ σωστὸ τὸ φίλο.

* Τὴν δεινὴν ἀπώλειαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ διὰ ἐθροή-
νησε μόνον ἢ βαθέως πληγεῖσα
οἰκογένεια του, οἱ τόσον δο-
κιμασθέντες ἀδελφοὶ του καὶ οἱ
ἀπαρηγόρητοι φίλοι του, ἀλλὰ
καὶ πάντες ἐκεῖνοι ὅσοι συνη-
τήθησαν μετ' αὐτοῦ καὶ ἠγω-
νίσθησαν τὸν ἀγῶνα τοῦ δι-
καίου καὶ τῆς ἀληθείας ἀπὸ
τῶν σπηλῶν τῆς « Ἑλληνικῆς
'Επιθεωρήσεως ». Πάντες οὖ-
τοι μὲ λόγους ἀποπνίγοντας τὴν
εἰλικρινῆ θλίψιν των μᾶς ἐκ-
φράζουσι τὴν ὀδύνην ἣν ἠσο-
θάνθησαν ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ
συμφορᾷ. Ὑπὲρ πάντας ὁμοῦς
ἤλγησε καὶ ἐπόνεσον ὁ φίλιτατός
του συναθλητὴς, ὁ γνωστός σο-
φὸς ἐρημίτης τοῦ Συλοκάστρου,
ὅστις καὶ μᾶς ἀπέστειλε τοὺς
ἐκφραστικοὺς καὶ ἀγαξιῶς
ἐκείνου στίχους του. Ἡ « Ἑλ-
ληνικὴ 'Επιθεωρήσις » τιμῶσα
τὸν θρηνοῦμενον πολέμιμον
συνεργάτην τῆς καὶ πολυσεβᾶ-
στον φίλον τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν
θρηνοῦδὸν αὐτοῦ, δημοσιεύει τὸ
« Ἀγιοκέρει » εἰς τὴν τιμητικῶ-
τέραν στίλβην τῆς.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΨΥΧΗ

Τὸ Ἀρσάκειον διαφέρει τῶν ἄλλων ιδιωτικῶν σχολείων καὶ πρέπει νὰ διαφέρει. Τὰ ἄλλα σχολεῖα, ὧν δὲν ἀνοούμεθα καὶ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν, εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις. Οὐδεὶς εἶνε διατεθειμένος νὰ ἐργάζεται, χωρὶς νὰ κερδίῃ. Εὐθύς ὡς τὰ ἔσοδα δὲν καλύπτουν τὰ ἔξοδα, τὸ κατὰστημα διαλύεται. Ἄλλως ἔμως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα τῆς πολιτείας. Αὕτη ἰδρύει σχολεῖα, προικδοτεῖ αὐτὰ καὶ μισθοδοτεῖ πρόσωπα, ἵνα διαδώσῃ ιδέας, ἵνα διαδώσῃ πολιτισμὸν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν. Καὶ ταῦτα πάντα ποιεῖ δωρεάν οὐδὲν ζητοῦσα ἀντάλλαγμα διὰ τὰς δαπάνας. Μεταξὺ τῶν σχολείων τῶν ιδιωτικῶν καὶ τῆς πολιτείας ἴσονται τὸ Ἀρσάκειον. Πρὸς τὴν πολιτείαν συμφωνεῖ ὅτι δὲν εἶνε σχολεῖον κερδοσκοπικόν, ἀναγκάζεται ἔμως νὰ ἐπιβαρύνῃ τὰς μαθητριάς του μὲ ἐλαφρὰ δίδακτρα, ἵνα δύναται νὰ ἐπαρκῇ εἰς πάσας τὰς δαπάνας τῶν ἐκπαιδευτηρίων, εἰς ἃς δὲν ἐπαρκεῖ ἡ σχετικῶς μικρὰ τοῦ σχολείου περιουσία. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τὰ ἐκπαιδευτήρια ταῦτα, τὰ ὅποια λειτουργοῦν εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πόσα ιδιωτικὰ σχολεῖα δὲν θὰ εὕρισκον ἀσφαλεῖς πόρους πρὸς ἐργασίαν!

Κατὰ τοῦ καθιδρύματος τούτου, ἔπερ ἀντιπροσωπεύει καὶ ἀναπληροῖ τὴν πολιτείαν εἰς τὴν γυναικειαν παιδευσιν, οὐχὶ σπανίως ὁ ἀνταγωνισμὸς καὶ τὸ φοβερὸν τῆς αὐτοσυντηρησίας αἰσθημα τῶν ιδιωτικῶν σχολείων, ἴσως δὲ καὶ ἐπιπολαιότης ἀνθρωπίνῃ ἢ ἄλλα ἐξεγερθέντα ἀνθρώπινα μίστη καὶ πάθη διεξήγαγον ἀξιοκατάκριτον ἀγῶνα καὶ εὐρέθησαν ἄνθρωποι, οἵτινες δὲν ἐδίστασαν νὰ ζητήσωσιν εὐθύνας διὰ παρεκτροπὰς, αἵτινες τὴν αἰτίαν αὐτῶν ἔχουσιν εἰς ἄλλους τῆς ἀνατροφῆς παράγοντας, ὅπως ξένους πρὸς τὸ καθίδρυμα. Τὸ σχολεῖον κατεκρίθη οὐχὶ σπανίως ὅτι δὲν ἔσχε τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἀθεράπευτα. Φύσεις τοῦ Ἰούδα ὑπάρχουν εἰς πάντας τοὺς λαοὺς καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὅτι ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἰησοῦ ἀνεφάνη καὶ εἰς Ἰουδαίαν, τοῦτο οὐδαμῶς ἐλαττώνει τὴν παιδευτικὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ παιδαγωγοῦ. Ἀποβλέψατε εἰς τὰς ιδέας καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἐνέργειαν τῶν ἄλλων μαθητῶν τοῦ Θεανθρώπου καὶ ἀποκαλυφθῆτε πρὸς τοῦ θαύματος τῆς δυνάμεως τῆς ὀρθῆς παιδαγωγικῆς, ὅτι οἱ ἄλλοι μαθηταὶ συμφώνως πρὸς τὰ ῥήματα τοῦ διδασκάλου, πεινῶντες καὶ γυμνητεύοντες, λιθοβολούμενοι καὶ στερούμενοι ἐκέρυττον πανταχοῦ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ διὰ

τῆς διδασκαλίας τὴν νέαν θεωρίαν περὶ τοῦ κόσμου καὶ τὰς νέας ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ διδασκάλου, ἵνα διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἀδελφικῆς ἁμονοίας καὶ συμπράξεως ἔλθῃ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐπὶ γῆς!

Πόσαι δὲ γυναῖκες, μορφωθεῖσαι καὶ μορφόμεναι ὁσημέραι ἐν τῷ Ἀρσακείῳ, ἐν τῷ μεγάλῳ τούτῳ τῆς Ἑλλάδος ἐκπαιδευτηρίῳ, δὲν ἐξετέλεσαν καὶ δὲν ἐκτελοῦσι καθ' ἡμέραν ἔργα, ἅτινα κοσμοῦσι τὸν βίον τὸν ἑλληνικόν, καὶ περὶ ὧν ἡ γυναικεία μετριοφροσύνη καὶ λεπτότης δὲν ἠθέλησεν οὐδέποτε νὰ γίνῃ δημοσία λόγος! Ἐν παραδείγματι τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ πρὸ βραχέος χρόνου συμβάν ἐν τῷ Ἀρσακείῳ μεταξὺ διευθυντριάς καὶ μιᾶς πρῆν μαθητριάς αὐτοῦ. Ἡ νεάνις αὕτη εἶχε λάβει πρὸ τριετίας τὸ Μπράτσειον βραβεῖον τῆς προόδου καὶ ἀρετῆς, ἔπερ ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖται ἐκ πεντακοσίων δραχμῶν. Εἰ καὶ ἡ κόρη δὲν ἦτο πλουσία, κατάγεται ἐκ Χαλανδρίου, ἔχουσα ἔμως θεῖον εὐπορον ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς, ἠθέλησε νὰ χαρίσῃ ἀκόμη τότε, τὸ βραβεῖον πρὸς τὰς πτωχὰς μαθητριάς, ὧν τὰς στερήσεις ἐβλεπε καθ' ἡμέραν ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ μετὰ πολλῆς συμπαθείας. Ἄλλ' ὁ θεὸς ἀντίειπεν εἰς τοῦτο, διίσχυρισθεὶς ὅτι τὸ βραβεῖον ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν καὶ ἡ κόρη παρέλαβε τὰ ῥήματα ὑπέκρινε εἰς τὸν προστάτην καὶ ἀντιλήπτορα. Νῦν δὲ, ὅτε ὁ θεὸς ἀπέθανε καὶ ἀφῆκε καὶ εἰς τὴν ἀνεψιάν περιουσίαν τινὰ, ἡ κόρη ἀνεμνήσθη τὸ προσφιλὲς σχολεῖον καὶ τὴν δυστυχίαν τῶν πτωγῶν μαθητριῶν καὶ ἔλθοῦσα παρέδωκε εἰς τὴν διευθυντρίαν τὰς πεντακοσίας δραχμὰς, ἐπὶ τῷ ῥητῷ ὅρῳ νὰ μὴ γνωσθῇ τὸ ὄνομα τῆς. Τὴν κόρην, ἣν ἠτύχησα νὰ ἔχω ἐπὶ τρία ἔτη μαθητριά μου, εἶδον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ καθ' ἣν στιγμὴν παρέδωκε τὰ ῥήματα περίφοβον, μὴ γνωσθῇ τὸ ὄνομα τῆς. Καθησύχασα αὐτὴν, ὅτι δὲν θὰ γνωσθῇ. Τὸ πρόσωπόν τῆς, ἔπερ λαμπρύνει ἡ εὐφυΐα, θαυμασίως ἔχει διαπλάσει ἐπὶ τὸ ἀγιώτερον ἢ πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ τεθλιμμένους χριστιανούς ἀγάπη. Ἄκτις ὑπερκόσμιος καταυγάζει τὸ μέτωπόν τῆς. Καὶ τώρα εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου ὅτι τὸ ὡραιότατον πάντων τῶν ὡραίων πλασμάτων τοῦ Θεοῦ εἶνε μία ὡραία ψυχή.

Π. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΑΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΣ

Η ΧΕΙΡΑΦΕΣΙΑ

Κατὰ τοὺς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως δημοσιευθέντας στατιστικὸς πίνακας ἐξήχθησαν ἐκ τῆς Κύπρου κατὰ τὸ ἐννεάμηνον τὸ ἔμπόριον τῆς Κύπρου λήσαν τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου 1908 ἐμπορεύματα ἀξίας ἐν ὄλῳ 400,243 λ., 9 σελ. καὶ 6 γρ. Εἰσῆχθησαν δὲ εἰς τὴν νῆσον κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα 405,089 λ., σελ. καὶ 8 γρ. Ὅτιος ἡ εἰσαγωγὴ ὑπερβαίνει τὴν ἐξαγωγὴν μόνον κατὰ 4,845 λ., 15 σελ. καὶ 8 γρ.

Κονδύλια ἐξαγωγῆς

Ἐκ τῶν ἐξαχθέντων ἐμπορευμάτων τὰ μεγάλα τετρα κονδύλια ἀντιπροσωπεύονται διὰ τῶν ἀκολουθῶν εἰδῶν :

Χαρούλια	τον.	146,821	110,194
Γύψος	»	10,033	10,189
Φυδύωμα (Terra umbra)	»	2,168	1,857
Σιτος	κοιλὰ	389,732	75,236
Κριθή	»	627,542	68,146
Βρώμη	»	14,432	1,072
Κουκούλια	δκάδ.	37,383	17,560
Σπόγγοι	»	852	1,933
Σιγαρέττα	»	1,620	2,032
Οἶνοι	γαλ.	623,669	17,197
Κουμανδαρία	»	26,969	1,498
Οινόπνευμα	»	34,892	3,585
Ὄξος	»	165,749	1,945
Βάμβαξ	καντ.	3,886	9,293
Ἐρῖα	»	3,244	6,723
Λέριμα	»	1,182	6,640
Λινόσπορος	»	7,703	3,652
Ρόδια	»	22,913	4,401
Κρόμμυα	»	22,355	3,707
Γεώμηλα	»	15,755	2,228
Ἀμίαντος	»	8,184	1,304
Ἐσπεριδ.	καρποὶ ἀρ.	3,939,725	3,799
Βόες	»	1,330	8,886
Ἰμίονοι	»	142	1,859
Ὄνοι	»	559	1,525
Κάμηλοι	»	27	0,159
Νοῖροι	»	369	0,505

Κονδύλια εἰσαγωγῆς

Βαμβακερὰ ὑφάσματα	38,632
Μάλλινα	22,294
Βαμβακερὰ νήματα	22,426
Συκεία	22,055
Ζάχαρις	16,458
Πετρέλαια	14,678
Σάκκοι	13,208
Καπνὸς	13,980
Σίδηρος	6,019
Βούτυρον	7,106
Βύρσα	23,217
Σάπων	8,662
Μηχανήματα	8,905
Κέραμοι	3,859
Καφές	6,304

— Ἀνεγνώσατε, πάππε, εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν πρόοδον τοῦ γυναικείου ἀγῶνος πρὸς ἀπόκτησιν ψήφου ; Σὰς βεβαιῶ, ὅτι μεγάλως θὰ ἐπεθύμουν νὰ παρευρεθῶ ὡς θεατῆς κατὰ τινα ἐπίθεσιν τῶν ὡραίων ἐπαναστατῶν καθότι φρονῶ ὅτι δλόκληρος ὁ θόρυβος τοῦ ἀγῶνος δὲν ὑποβλέπει ἢ εἰς τὴν ἐν διαδηλώσει ἐπίδειξιν τῆς γυναικείας χάριτος.

— Ἐὰν παρευρίσκεσο, παντελῶς ἄλλοίαν ἠθέλες ἔχει περὶ τούτου γνώμην. Ἄντι τῶν μεθυστικῶν βλεμμάτων ἀπὸ μειδειῶντων ἀγγελικῶν προσώπων, ἅτινα φαντάζεσαι, ὅτι συνοδεύουσι τὰς ἐκδηλώσεις τῶν γυναικείων ἀξιώσεων ἠθέλες ἴδει προτεταμένον γρόνθον ἀπειλητικόν, ὅστις ἀφεύκτως ἠθέλε σὲ φοβίσει.

— Παρευρέθητε ποτὲ εἰς διαδήλωσιν γυναικῶν ;

— Ὅχι. Δύναμαι ὅμως νὰ ἐννοήσω, ὅτι αἱ πρὸς ἀπόκτησιν ψήφου διαδηλώσεις τῶν γυναικῶν, αἵτινες πηγάζουσιν ἐκ τῆς συναισθήσεως προσγιγνομένης αὐταῖς ἀδικίας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σκοπῶσι τὴν σποράν θελτικῶν μειδιαμάτων.

— Φρονεῖτε, ὅτι αἱ γυναῖκες εἰλικρινῶς θεωροῦσιν ἑαυτὰς ἀδικουμένας ;

— Βεβαίως, ἀφοῦ πράγματι ἀνέκαθεν ἀδικοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐγωιστοῦ ἀνδρός.

— Κηρύττεσθε λοιπὸν ὑπὲρ τῆς χειραφεσίας ;

— Σχεδόν.

— Ὑπέθετον ὅτι σεῖς ἄνθρωποι τῆς παλαιῆς ἐποχῆς, ἠθέλατε ἀπεριορίστως κατακρίνει τὰς νέας ταύτας ιδέας, ὅταν μάλιστα διὰ τούτων παντελῶς καταστρέφηται ὁ ὡραῖος οἰκογενειακὸς βίος τῶν παρελθόντων χρόνων. Ἐνθυμεῖσθε τὸ κάλλος τῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης : Δὲν κατέλιπεν αὕτη ἀγαθὰ παρ' ἡμῖν ἀναμνήσεις ; Ἐκτὸς τούτου ὑπέθετον ἐπίσης, ὅτι ὁ πάππος μου ἠθέλε κατανοήσῃ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς ἐξισώσεως τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἦτις ἀφ' ἐνὸς ἠθέλε παραχωρήσει εἰς αὐτὰς ἴσα μετ' ἐκείνων δικαιώματα, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἠθέλεν ἐπιβάλει καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις. Τούτου γενομένου ἡ γυνὴ, ἦτις ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς ιδιότητι ἔχει ἐκ φύσεως ἐπιφορηθεῖ τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας μόρφωσιν, ἠθέλε παραλήσει τὰ παιδαγωγικὰ αὐτῆς καθήκοντα, ἐν τοῖς ὁποίοις ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ἐφάμιλλος ἀντικαταστάτης, πρὸς μεγίστην βλάβην τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος.

— Διακρίνω τὸ πλείστον τῶν λόγων σου τούτων ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς βαθείας σου εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ἠθικῶς, ἐπιτυχῶς ἐκθρέψασαν σε καλὴν σοὶ μητέρα. Διὰ τοῦτο δὲν θὰ θελήσω νὰ ξετάσω ἂν ἡ γυνὴ εἶνε ὄντως ἀπαράμιλλος εἰς τὰ παιδαγωγικὰ αὐτῆς καθήκοντα, ἀφοῦ βεβαίως ἀλλέως ἀντιληφθεὶς τὴν φύσιν τοῦ ζητήματος οὐδόλως θέλεις δυνηθῆναι νὰ παρακολουθήσῃς τὰς σκέψεις μου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος νῦν θέματος τῆς ἡμετέρας συζητήσεως διατρίβων, θεωρῶ ἐπάναγκες ὅπως σοὶ ἐκφράσω τὴν λύπην μου ἣν ἠσθάνθην ἐπὶ τῷ ἀκούσμαι τῶν τελευταίων σου λόγων, οἵτινες σὲ παρουσιάζουσι πιστῶς ἐμμένοντα ἐν ταῖς τοῦ παρελθόντος δοξασίαις. Φρονῶ ὅτι ὁ νέος ὀφείλει νὰ ἀσπάζεται ριψοκινδύνως πᾶν τὸ νέον. Ποιητὴς τις τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ ἐν πολλοῖς φιλόσοφος ὀρθῶς παρατηρεῖ ὅτι τὸ παρελθὸν ἀνήκει εἰς τοὺς γέροντας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλλον, ὅπερ ἀνήκει εἰς τοὺς νέους. Συμμεριζόμενος πληρέστατα τὴν γνώμην τοῦ ποιητοῦ θὰ ἔχαρον μεγάλως ἂν ἔβλεπον τὸν ἀγαπητόν μου ἕγγονον τολμηρῶς ἐγκολπούμενον τὰς νέας ἰδέας, ὅπερ θὰ ἦτο δι' ἐμὲ εὐχάριστον τεκμήριον τῆς ἐπὶ τοῦ ἀορίστου μέλλοντος ἀπειροῦ αὐτοῦ ἐμπιστοσύνης.

— Θὰ προετίμων οὐδέποτε νὰ ἀσπάζωμαι γνώμας καὶ ἐγκολπῶμαι ἰδέας, ἀβασανίστως. Ἀσχέτως ὅμως πρὸς τοῦτο θὰ τολμήσω, ἀφοῦ ἄλλως τε μὲ ἐδιδάξατε νὰ ὀμιλῶ ἐλευθέρως, νὰ παρατηρήσω ὑμῖν ὅτι σεῖς αὐτοὶ, παρέχετε φαινόμενον παντελῶς ἀντιφάσκον πρὸς τὰς δοξασίας τοῦ ποιητοῦ ἃς διατείνεσθε, ὅτι συμμερίζεσθε καθότι καίτοι γέρον φαίνεσθε διατεθειμένους νὰ ἀσπασθῆτε τὰς νέας ἰδέας ἀφοῦ ἐκηρύχθητε ἤδη ὑπὲρ τῆς χειραφεσίας.

— Χαίρω διότι σὲ βλέπω μηδόλως ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ σεβασμοῦ ὑπερμέτρου, ὅστις κακῶς ἤθελε σοὶ ἀπαγορεύσει, ὅπως ἐκφέρῃς παρατήρησιν ἣν ἐν τῷ νῷ συνέλαβες, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ. Πρὶν ἢ ὅμως σοὶ ἀπαντήσω ἐπὶ τούτου, θὰ ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω πόθεν ὠρμήθης εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην.

— Ἐκ τοῦ ὅτι εἶθε γέρον. Βεβαίως ἡ ἐπικρατοῦσα πεποιθήσις τῶν παρελθόντων χρόνων— ἀπὸ τῶν ὁποίων κατὰ τὸν ποιητὴν ὀφείλετε ὅπως ἀντιλήσῃτε τὴν ὑμετέραν ἐπὶ οἰουδήποτε θέματος κρίσιν— ἦτο ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ὄν κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδυνατεῖ ὅπως ἀναλάβῃ ἐν τῇ κοινῶν τὸ βῆρος τῶν αὐτῶν μετ' ἐκείνου ὑποχρεώσεων. Τούτου ἕνεκα προσεδόκων ἀπὸ τοῦ στόματος ὑμῶν καταδικαστικὴν περὶ χειραφεσίας τὴν ὑμετέραν κρίσιν. Ἐπειδὴ δὲ ὑμεῖς ὅλως τούναντιον περὶ ταύτης ὀμιλεῖσθε, συνεπέρανα ὅτι ἐλκύεσθε περισσότερον ὑπὸ τὰς νέας ἢ τὰς πεπαλαιωμένας ἰδέας.

— Ὅμιλεῖς ἐξαισίως, ἀλλὰ καὶ κατὰ τι ἐπιπολαίως. Τὸ ζήτημα τῆς χειραφεσίας ἐδημιουργήθη ἐν τῷ παρελθόντι οὕτως ὥστε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐμῆς νεότητος κατελέγειτο ἐν τῷ κύκλῳ τῶν νέων ἰδεῶν καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καταλέγηται μέχρι τῆς σήμερον, ἀφοῦ εἰς οὐδὲν πέρασ, εἰς οὐδεμίαν δρισιτικὴν λύσιν ἐσέτι κατέληξεν. Οὕτω κατὰ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν εὐρισκόμενος εἰς τὸ στάδιον τῆς διαπλάσεως τοῦ ἐμοῦ χαρακτήρος εἰλκύσθην, ἐν τῇ μορφώσει τῶν ἐμῶν πεποιθήσεων καὶ καθωδηγήθην εἰς τοῦτο, ὡς νέος, ὑπὸ τῶν νέων ἰδεῶν. Οὐχὶ λοιπὸν ἡ πνοὴ τοῦ μέλλοντος παρέουρέ με ὅπως μὴ κρίνω δυσμενῶς τὸν γυναικεῖον ἀγῶνα, ἀλλὰ αἱ ἐμαὶ πεποιθήσεις αἱ μορφωθείσαι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐμῆς νεότητος, ἦτοι ἐν τῷ παρελθόντι. Καὶ γνωρίζεις βεβαίως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μορφοῖ τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν εἰς τρόπον, ὥστε εὐθὺς ὡς εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀνδρικήν νὰ μὴ δύναται τίποτε τὸ θεμελιῶδες νὰ μεταβάλλῃ, νὰ προσθέσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ.

Οὕτως ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ διαρκὴς τῆς νεανικῆς ψυχῆς ὠθησις πρὸς τὸ «νέον» θὰ εὐρισκόμεθα πρὸ τοῦ περιέργου φαινομένου νὰ βλέπωμεν τοὺς νέους ἔχοντας τὰς αὐτὰς μετὰ τῶν γερόντων πεποιθήσεις, ὅπερ ἤθελε σημάνη τὸν θάνατον τῆς προόδου.

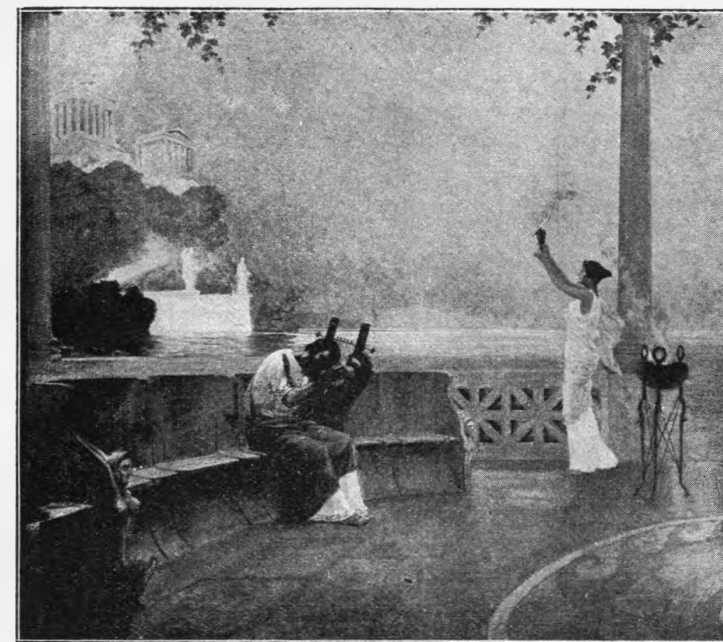
«Τὸ ζήτημα τῆς χειραφεσίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐμῆς νεότητος μὲν εἶχεν ἀναφανῆ. Ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ τὴν ὑπαρξίν τούτου γινώσκοντες, ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἔλαβον γνῶσιν αὐτοῦ τὸ πρῶτον δεκαοκταετῆς ἐκ τινος συνελεύσεως, τῆς πρώτης νομίζω, γυναικῶν, λαβούσης χώραν ἐν Ἀγγλίᾳ, περὶ ἧς πληροφορίας μετέδωκέ μοι γηραιὸς τις διδάσκαλος ὅστις ἐπέστρεφεν ἐκεῖθεν. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι ὁ ἀγαθὸς οὗτος γέρον, μὴ διαβλέπων εἰς τὰς διατυπωθείσας ἐν τῇ συνελεύσει ἀξιώσεις τῶν γυναικῶν οὐδὲν πλέον ἢ παραφροσύνην προελθοῦσαν ἐξ ὑπερτάτης ἐξαχρειώσεως, ἐθρήνηι πικρῶς τὴν διαφθορὰν τῶν ἡθῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ μυρίας ἀντιρρήσεις, εἰς τὰς ἀπηνεῖς περὶ χειραφεσίας κρίσεις αὐτοῦ, ἀντέταξα, ἐξήγειρα ἐπὶ τοσοῦτον τὴν μὴνιν τοῦ γηραίου διδασκάλου ὥστε νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ θηλυπρεπὲς τεκνίον».

— Καὶ ἠδυνήθητε νὰ μορφώσῃτε πεποιθήσιν ἐπὶ ζητήματος ὅπερ μὲν ἤκούσατε τοσοῦτον ταχέως ὥστε ν' ἀντιταχθῆτε ἀμέσως κατὰ τῆς γνώμης ἐκείνου;

— Κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν εἶχον μορφώσει πεποιθήσιν ἀλλ' ἀπλῶς ἀντετάχθην μόνον καὶ μόνον ὅπως αἰσθανθῶ τὴν ἡδονὴν τῆς ἀντιλογίας. Ἰδιότης καὶ τοῦτο τῆς νεανικῆς ψυχῆς ἦτις κατὰ τὴν ἐμὴν ἀντίληψιν πηγάζει ἐκ τῆς δίψης τοῦ «καινοῦ» ὅπερ διὰ τῆς ἀντιλογίας δύναται νὰ προέλθῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ι. Γ. ΚΑΠΕΤΑΝΣΤΡΑΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΕΤΕΙΝΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ
«ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ»
ΕΡΓΟΝ ΑΛΕΚΤΟΡΙΔΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ τῆς ἐφετεινῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαππείου, ἀνοίγει καὶ τὸ περιοδικὸν μας μίαν Καλλιτεχνικὴν Πίνακοθήκην δι' Ἑλληνικὰ πρωτίστως ἔργα καὶ διὰ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὰ καλλιτεχνικώτερα δείγματα τῆς ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς καὶ διακοσμητικῆς προόδου τῶν ἡμετέρων, συνωδευόμενα μὲ σχετικὰς αἰσθητικὰς παρατηρήσεις.

Σήμερον, εἴμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ῥησώμεν μὲ ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ ποιητικώτερα ἔργα τῆς ἐφετεινῆς ἐκθέσεως—μὲ τὴν «Ὁδὴν πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα» τοῦ καλλιτέχνου κ. Ἀλεκτορίδου.

Ὁ πίναξ οὗτος τοῦ κ. Ἀλεκτορίδου, ὁ ὅποιος τυγχάνει διακοσμητικῆς κυρίως τεχνολογίας, εἶνε γεμῆτος ἀπὸ μίαν ἰσχυρωτάτην καὶ ἐλίηνοπρεπεστάτην ἔμπνευσιν, διατυπωμένην μὲ τὰς εὐγενεστέρως καὶ αἰθερωτέρας γραμμάς. Τοιαῦτα δ' ἔργα καθ'αυτὸ ἐλληνικῆς ἐμπνεύσεως, δὲν εἴμεθα συνειδησμένοι νὰ βλέπωμεν εἰς ἑλληνικὰς ἐκθέσεις.

Μέσα εἰς μίαν διαφανεστάτην καὶθερίαν ἁρμονίαν μιᾶς ἑλληνικῆς δύσεως, διαγράφει ἑλαφρῶς καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ ἓνα ποιητικώτατον ἀνδρῶν, ὅπου κάθηται εἰς ποιητῆς κύπτιον ἐπὶ τῆς λύρας του, καὶ βυθισμένος εἰς τὴν ἁρμονίαν αὐτῆν τῆς ἑσπερινῆς προσευχῆς, τῆς ἀναδιδομένης ἀπὸ τὴν γύρω του φύσιν πρὸς τὸν ἀπερχόμενον Θεόν—ἐνῶ μία Ἰέρεια, καίει ἐντὸς πυξίδος θυμίαμα καὶ παρὰ τὸν τρίποδα ἀποχαιρετῆ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα.

Εἰς τὸ βάθος διαγράφεται τὸ ἱερὸν ἄλσος καὶ ὁ ἰαδὸς ἐντὸς αὐτοῦ. Πέραν δὲ ἐξαπλοῦται ἡ κνανῆ θάλασσα, ἐγαγκαλιζομένη ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ αὐτῇ, μέσα εἰς τὸν ἁρμονικὸν αὐτὸν καὶ συμβολικὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων, τὸν Θεὸν τοῦ φωτός.

Ἐν τῷ «Ἑλληνισμῷ» ἀνέγνωμεν ὀλόκληρον τὸ ἄρθρον τῆς γερμανικῆς ἐφημερίδος τὸ τόσον θόρυβον προκαλέσαν ἐν Ἀθήναις καὶ τόσῃ ἀγαπάκῃ καὶ γο-

νάκῃσιν καὶ γο-

λὴν προξενῆσαν

τῆς ἐφημερίδος τοῦ «Φῶς» εἰς τινὰς ἐκ τοῦ

ἡμερησίου τῶν

Ἀθηνῶν τύπου. Ἐν τῷ «Ἑλληνισμῷ» δημοσιεύεται ἄριστον καὶ ὁ ἀναγνώστης λαμβάνει σαφῆ ἰδέαν τοῦ γερμανικοῦ δημοσιεύματος. Αἱ περιγραφαὶ, ἅς παρέλειψαν ἄλλαι ἐφημερίδες, ἀναγράφονται ἐν τῷ «Ἑλληνισμῷ» καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἄρθρου ὀλοκλήρου εἶνε μία ἀπόλαυσις δι' ἕνα ψυχρὸν καὶ ἀνεπηρέαστον ἀναγνώστην.

Δίδεται μία εἰκὼν τῆς ἑλληνικῆς καταστάσεως ἡ ὁποία δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς πραγματικότητος, καὶ ἀποροῦμεν ἤδη μεγάλως πῶς ἐγέννησε τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἀγανάκτησιν, ἣν παρακολουθήσαμεν τὰς πρώτας ἡμέρας, ἡ ἀληθὴς ἀπεικόνισις πραγμάτων, ἀντικειμένων καὶ προσώπων, παγκοίμως γνωστῶν καὶ τόσον μάλιστα γνωστῶν, ὥστε οὐχὶ σπανίως ἐγένοντο ταῦτα καὶ ἀντικείμενα δημοσίων συζητήσεων ἐν τῇ ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ. Ἐὰν ἡ εἰκὼν αὕτη εἰς τινὰ σημεῖα γίνεται μετὰ χρωματισμοῦς ζωηροῦς καὶ κατὰ τινὰς στιγμὰς δύναται τις ν' ἀνεύρη ὑπερβολὰς καὶ ἀναληθείας, τοῦτο εἶνε ἐλάττωμα τοῦ γράφοντος, δι' ὃ δυνάμεθα νὰ τὸν φέξωμεν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς εἰκόνος οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἀναβλύζει πολλὴ φυσικότης, ἀλήθεια καὶ πραγματικότης. Τί θὰ κερδίσει τὸ ἔθνος, τὸ Κράτος, ἡ Κοινωνία ἀν θελήσωμεν τὴν φυσικότητα, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα αὕτην ν' ἀρνηθῶμεν δι' ὑστερικῶν κραυγῶν καὶ ἐκδηλώσεων πατριωτικῆς ἱεράς φρίκης!! Ὅχι μόνον δὲν θὰ κερδίσωμεν οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ θὰ συντελέσωμεν εἰς τὸ νὰ καλύψωμεν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν κατάστασίν μας, φοβούμενοι ὡς ὁ ἐνοχὸς ἀτιμωτικῆς πράξεως τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ἣτις σώζει ὄχι μόνον τὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λαοὺς τοὺς ποθοῦντας τὴν πρόοδον, τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων καὶ πόθων τῶν.

Τὴν ἀλήθειαν αὕτην τὴν σκληρὰν, τὴν πλήττουσαν ἐξέως θὰ τὴν ἠθέλωμεν συχνότερον κηρυττομένην ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι δι' ἡμᾶς, διὰ τὸ ἔθνος μας, εἶνε ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος ὅστις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις τοῦ ὄνειροπλωμένου νέου οἰκοδομήματος ὅπερ θὰ στεγασθῇ ὅλας τὰς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς μας στηριζόμενας λπίδας.

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ*

Τοιαύτην τύχην ἔλαβεν ἡ τοσοῦτον παταγωδῶς συζητηθεῖσα τότε ἐν τῷ Ἀγγλικῷ τύπῳ ἀφήγησις τῆς Στόβε. Ἦτο τόσον εὐκόλον διὰ τὸν Ἀγγλικὸν τύπον νὰ ἀνασκευάσῃ ἐντελῶς ἕνα τοιοῦτον λίβελλον, ὃν ἐχαρακτήρισεν ὡς σύμφυρμα πλήρες ἀνακριθειῶν καὶ ἀπιθανότητων, ὡς συμπέρασμα δὲ τελειωτικῶν τῶν ἐρευνῶν καὶ σκεπητῶν τούτων προέκυψε τότε, ὡς προκύπτει καὶ σήμερον, ὅτι εἶνε ἀληθῶς ἀποτρόπαιον νὰ δημοσιεύωνται κατηγορίαι τοιαῦται κατὰ τοῦ λόρδου Βύρωνος ἀφοῦ τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ, ἅτινα ἐμπεριείχον τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός του ἐθυσιάσθησαν εἰς τοὺς κατηγοροῦς του. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ λόρδος Βύρων εἶχε γράψῃ ἀπομνημονεύματα ἐν οἷς ἀρηγεῖτο λεπτομερῶς πᾶν ὅ,τι εἶχε συμβῆ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λαίδης Βύρωνος, τὸ ἐνδιαφέρον δ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀκριθείας τῶν ἀπομνημονευμάτων τούτων ἦτο τόσον, ὥστε παρεκάλεσε τὴν Λαίδην Βύρωνος νὰ λάβῃ γνώσιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ ἐν ἀνάγκῃ παρεισδύσαντα τυχὸν σφάλματα. Ἡ Λαίδη Βύρωνος ἠρνήθη νὰ ἀναγνώσῃ τὸ χειρόγραφον ἐκφράσασα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ δημοσιευθῇ ποτέ. Καὶ ἐπέτυχε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ χειρογράφου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ.

Θέλωμεν προβῆ εἰς λεπτομερῆ ἔρευναν τῶν αἰτίων ἅτινα προεκάλεσαν τὸν χωρισμὸν τῆς Λαίδης Βύρωνος καὶ τοῦ ποιητοῦ, καὶ ἅτινα ὑπῆρξαν ἀφορμὴ τῶν μυρίων κατ' αὐτοῦ συκοφαντιῶν ἔχοντες ὑπ' ὄψει, πρῶτιστα πάντων, τὰ ἔργα τοῦ λόρδου Βύρωνος, ἐν οἷς γίνεται τοιοῦτος ὑπαινιγμὸς, τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φίλου του ποιητοῦ Θωμᾶ Μοῦρ, καὶ ἄλλων, καὶ ἰδίᾳ τῶν Λεσκύρ, Μεζιέρ, Μονδὸ, τῆς κυρίας Βελλὸ, καὶ τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Μακώλεϋ¹.

Ἦτο, κατὰ τὸν Λεσκύρ, τὸ ἔτος 1813, καθ' ὃ ὁ λόρδος Βύρων εὐρέθη εἰς μίαν ἐκ τῶν στιγμῶν ἐκείνων τῆς ἀνίας καθ' ἃς ὀνειρεῖται τις τὸν λιμένα μετὰ τὸς τρικυμίας, καὶ κατὰ τὰς ὁποίας τὰ γαλήνια ἄστυλα καὶ αἱ σεμναὶ ἡδοαὶ τοῦ γάμου φαίνονται εἰς τὸν ναυαγὸν τῶν παθῶν μετ' αὐτὴν λάμπιν καὶ τὴν αὐτὴν ποίησιν ὡς ἄλλοτε τὰ ἀπατηλὰ τῆς Καλυψοῦς σπηλαία. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς κεκμηκῶς τις ἐκ

* Συνέχεια ἐκ σελ. 553.
1 Macaulay's Essays.

τῆς ὁδοῦ, μηχανικῶς ἀκολουθεῖ τὸν πρῶτον ἐλθόντα καὶ παρουσιάζομενον διὰ νὰ ἀποζεύξῃ τὴν ἀμαξάν² ἢ ὀδηγήσῃ τὸν ἵππον εἰς τὸ ἵπποστάσιον, καὶ ἀν ἀκόμη εἶνε κλέπτης ὅστις θὰ πηδήσῃ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου καὶ τραπῆ εἰς φυγὴν ἀπευθύνων εἰρωνικὸν χαιρετῆ. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς ρίπτεται τις εἰς τὸν θάνατον ὡς ἄνθρωπος κουρασμένος ὅστις δι' ἀσχελίζει τὴν κλίνην του καὶ βυθίζεται ὑπὸ τὰ σκεπάσματα.

Εὐρισκόμενος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐν Λονδίῳ, ὁ λόρδος Βύρων, ἤκουσε μειδιῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἐκδότου τῶν ἔργων τοῦ Μυραὶ ὅτι μόνον ἴσως μία φωνή, καὶ φωνὴ γυναικῆς, εἶχε τολμήσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ σκανδαλώδους θριάμβου τοῦ ποιητοῦ, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, ἣτις ἦτο νεαρὰ κόρη, δὲν ἐφοβήθη νὰ ἀποβάλῃ τὸ προσωπεῖον καὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ ὡς δεσποινὴς Μίλμπανκ, θυγάτηρ μονογενῆς τοῦ Ράλφ Μίλμπανκ, τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ὁποίου φέρει καὶ ὁ σημερινὸς συγγραφεὺς τοῦ κατὰ τοῦ Βύρωνος βιβλίου. Καὶ διὰ νὰ προσθήσῃ εἰς τὴν ἀφελῆ θρασύτητα τῆς προκλήσεως ταύτης ἡ νεαρὰ τῆς σεμνοτυφίας ἐκδικήτρια ἐγράψεν ἐμμέτρως, καὶ εἰς ποιητικὴν γλῶσσαν ἔψαγε τὸν μέγιστον, ὡς τὸν ὠνόμαζε, ποιητὴν τῆς Ἀγγλίας, διότι ἐγκατέλιπε τὴν Μοῦσαν τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐσεβείας, τοῦ ἀγνοῦ καὶ τιμίου ἔρωτος. Ἐν τῇ κριτικῇ τῆς ταύτης προσέβαλλε μᾶλλον τὸν ποιητὴν ἢ τὰ ποιήματα αὐτοῦ. Ἐλέγεν ὅτι ἦτον εὐκόλον νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τις ἐκ τῆς εἰκόνος ἣν ἐχάρασσε τοῦ Τσαίλδ Ἀρόλδ, καὶ ἡ διαγωγή του ἦτο κατὰ πάντα σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς του οἱ φίλοι του προσέθετον ὅτι ἤσθάνετο αὕτη διὰ τὸν Βύρωνα ἀκατανίκητον φρίκην καὶ ἐθεώρει αὐτὸν τέρας. Ὁ Βύρων ἐκ περιεργίας ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν νεαρὰν κόρην ἣτις ἐτόλμησεν ἀτάραχος νὰ τὸν ἀτενίσῃ καὶ μετρήσῃ διὰ τῶν μικύλων δακτύλων τῆς τὸν γίγαντα τῆς σατανικῆς ποιήσεως.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς προκλήσεως ἐξήγειρε τὴν ματαιότητα τοῦ Βύρωνος. Ἀνέγνωσε τοὺς στίχους τῆς, εὗρεν αὐτοὺς δηκτικούς, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, ὅπερ τόσον κακῶς τὸν ἐχαρακτήριζεν. Ἡ περιέργεια τῆς Μίλμπανκ κατίσχυσεν ἀναμφιβόλως τοῦ μίσους τῆς, ἀφοῦ συνήνεσεν αὕτη νὰ συναντηθῇ ἐσπέραν τινὰ μετ' αὐτοῦ. Καὶ τότε διὰ πρώτην φοράν εἶδεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Εἶδε λοιπὸν μετὰ περιεργίας οὐχὶ ἐστερημένης συγκινήσεως τὴν νέαν κόρην, ἀγνήν, πνευματώδη, ἀτρόμητον, ἣτις πρώτη ἐτόλμησε χωρὶς νὰ ποτηθῇ ἢ ἐλκυσθῇ νὰ ἐρευνήσῃ ὅλον τὸ σκοτοδινίον βάθος τῆς μεγαλοφυΐας του. Χωρὶς νὰ ἦνε ὠραία, ἦτον εὐχάριστος, καὶ τὸ πνευμά της κατήγαγε τὴν τελικὴν νίκην τῆς

κατακτήσεως τοῦ ποιητοῦ, ὅστις οὐδεμιᾶς ἐφείσθη φροντίδος ὅπως πείσῃ αὐτὴν περὶ τοῦ ἀδίκου τῶν κατ' αὐτοῦ προκαταλήψεων. Ἀνέπτυξεν εἰδὸς τι φιλαρεσκείας ὅπως γείνη εἰς αὐτὴν ἀρεστός, νικηθεὶς ἐκ τῶν θελγέτρων τῆς. Εἶνε λίαν πιθανὸν ὅτι ἡ ἀτομικὴ ὑπεροφία τοῦ Βύρωνος ἐξ ἑνός, ὅπως νικήσῃ κηρυχθεῖσαν ἀντιπάθειαν καὶ ἐξ ἑτέρου ὁ ὑπερφίαλος ἐγωῖσμός τῆς Μίλμπανκ ὅπως δεσμεύσῃ μεγαλοφυᾶ ποιητὴν, οὐτινος τὸ ὄνομα ἐφέρετο εἰς τὰ στόματα πάντων, ὑπῆρξαν τὰ αἷτια τῆς ἀμοιβαίας αὐτῆς προσηλώσεως. Ὅπως πότ' ἀν ἡ, ἡ προσηλωσις αὕτη ὑπῆρξε τόσον ζωηρὰ ἐκατέρωθεν ὥστε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου 1814 ὁ Βύρων ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς μίσης Μίλμπανκ, ἣτις ἀήτησε ἀπεκρούσθη κατ' ἀρχὰς δι' ἀρνήσεως, ἣτις οὐδὲν, κατὰ τὴν ἑμολογίαν τοῦ ποιητοῦ, εἶχε τὸ προσβλητικὸν κατ' αὐτοῦ. Ἡ ἀρνήσις τῆς, λέγει, ἐξεφράζετο μετὰ λόγους οὐδὲν ἔχοντας τὸ προσβλητικὸν κατ' ἐμοῦ. Ἄλλως δ' ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἀπορρίπτουσα τὴν πρότασίν μου ὑπέκλυπεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς μητρὸς τῆς. Ἐκεῖνο πρὸ πάντων ὅπερ ἐνίσχυσε τὴν γνώμην μου ταύτην εἶνε ὅτι αὕτη ἡ ἰδίᾳ μετὰ ἐν ἔτος ὕστερον ἀνένεωσε τὴν μετ' ἐμοῦ ἀλληλογραφίαν. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἀνέφερεν ἐν συντόμῳ ὅτι ἀν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ με ἀγαπήσῃ ἐπεθύμει ὅμως τὴν φιλίαν μου. Ἡ φιλία εἶνε λέξις ἐπικίνδυνος διὰ νεαρὰ πρόσωπα, εἶνε ὁ ἔρος μετὰ ὅλα του τὰ πτερὰ ὅστις δὲν ἀναμένει πλέον ἢ μίαν ὠραίαν ἡμέραν διὰ νὰ λάβῃ τὴν πτῆσίν του.

Ἦτον ἡ δευτέρα Ἰανουαρίου τοῦ 1815. Ὁ καιρὸς ἦτο θολὸς καὶ ψυχρὸς. Ὁ Βύρων ἀφυπνίσθη κατεχόμενος ὑπὸ ἀνεκφράστου κακοδιαθεσίας. Ἠγέρθη, ἐξῆλθεν εἰς μακρὸν ἐξοχικόν, καὶ μονήρη περίπατον ἐξ ἐκείνων οἷτινες ἐδίδον ἄλλοτε εἰς αὐτὸν γαλήνην καὶ ἀναψυχὴν, καὶ ἐξῆλθε καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἀναφῶσιν αἱ λαμπάδες τοῦ Ὑμεναίου, χωρὶς ὅμως νὰ δυνῆθῃ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀθυμίας αὐτῆς, χωρὶς νὰ δυνῆθῃ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ἐπτάσιαν παρελθόντος τόσον ἀντιτιθεμένου πρὸς τὸ μέλλον. Ἐδῶκε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν ἀπαθῆ μνηστὴν του χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ, καὶ ἀπήγγειλε χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούσῃ, τοὺς ἀμετακλήτους λόγους.

And he stood calm and quiet and he spoke
The fitting vows, but heard not his own words.

Ναὶ ἦτον ἀκριβῶς ἡ κατηραμένη ἡμέρα τῶν εἰκοσιν ἐπτὰ αὐτοῦ ἔτων, ἣν εἶχε προείπη ἡ μάντις William. Ἡ ἀδιαφορία τῆς νύμφης, τὰ ζηλότυπα δάκρυα τῆς πενθερᾶς, ἣτις ἐκλαίει τὴν λείαν τῆς συζυγικῆς κλίνης, ὅποια καὶ πόσα δυσοίωνα προμηνύματα. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέ-

ρας τῶν γάμων, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἦτις γενικῶς παρέχεται λευκὴ καὶ ἀνέφελος, ἤρχισαν αἱ συγκρούσεις καὶ ἀντιπάθειαι.

Ἡ διπλὴ καὶ φοβερὰ τοῦ ποιητοῦ πάλη μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς πενθερᾶς του ἔφερε τὴν ταραχὴν μέχρι αὐτοῦ τοῦ πρώτου φιλήματος. Εἰσερχόμενος εἰς τὸ συζυγικὸν διαμέρισμα ὁ Βύρων ἐξεπλάγη οὐχὶ ὀλίγον εὐρίσκων ἐν αὐτῷ θαλαμηπόλον, παρεισηγμένην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς του. Ἡ σεμνοτυφία αὐτῆ ἐφάνη εἰς αὐτὸν κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον ἀπρεπῆς, καθὼς διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀντιτίθετο ἡ φύλαξις τῆς γυναικὸς του εἰς μίαν ἐκ τῶν δουλικῶν καὶ παρσιῶν τούτων φρουρῶν, ὧν ἡ ἀρετὴ δὲν φαίνεται τόσον στερεὰ ὥστε νὰ ἀνθίσταται. Εἰς στίχους αἰμοσταγεῖς περιγράφει ὁ ποιητὴς τὴν θαλαμηπόλον ταύτην, τὴν προσκεκολλημένην εἰς τὸ πρόσωπον τῆς λαίδης Βύρωνος, ἵνα δηλητηριάξῃ τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς σχέσεις.

Born in the garret in the kitchen bred
With eye unmoved and forehead unabash'd
She dines from off the plate she lately wash'd
— Γεννηθεῖσα ἐν τῇ ἀποθήκῃ, ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μαγειρείῳ, μὲ ὀφθαλμὸν ἀπαθῆ, μὲ μέτωπον ὅπερ δὲν ἐρυθριᾷ ποτέ, τρώγει εἰς τὸ πινάκιον ὅπερ ἄλλοτε ἐπλυνε.

Συνεκράτησεν ἐν τούτοις ἑαυτὸν, καὶ ὑπέμεινε τὴν παρουσίαν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἀλλ' ὄχι μετὰ μεγάλης προθυμίας, ὡς ἐννοεῖ τις εὐκόλως. Κατὰ τὴν δεκάτην Ἰανουαρίου ἀπευθύνει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μοῦρ πλήρη λεπτομερειῶν καὶ φιλολογικῶν ἐντυπώσεων. Τὸ ποτήριον τοῦ ἔρωτος ἐκενώθη ἤδη ὀλοκλήρως, ἢ φαίνεται κενωθὲν ἂν οὐχὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἀλλὰ μέχρι τῆς ὑποστάθμης τοῦλάχιστον. Ἡ λαίδη Βύρωνος δὲν μνημονεύεται ἢ ἐν ὑστερογράφῳ. Τὴν 17 Ἰανουαρίου προαισθήματα καὶ ἀραί. Τὸ μοιραῖον φάντασμα ὁ δαίμων τῆς ζωῆς δὲν ἐρρίφθη λοιπὸν γαμαί; Παλιντροπήσεις καὶ μεταπτώσεις ἀπὸ τῆς γαλήνης εἰς τὴν τρικυμίαν, ἀπὸ τῆς ἐλπίδος εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἡ σελήνη του μέλιτος ὡχρῖα μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ δὲν εἶνε ἀνέφελος.

Τὴν 2 Φεβρουαρίου παρήλθεν ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἀλλ' οἱ δύο οὗτοι σύζυγοι οἵτινες δὲν ἀγαπῶνται πλέον πιστεύουσιν ἀκόμη εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν, ὁμόνοιαν, πίστιν, εἰς πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τοὺς δεσμούς ἐγκαρδίου καὶ γλυκεῖος συνηθείας. Ἴσως θὰ ἀγαπηθῶσιν ἀκόμη ἐν τῷ προσώπῳ ὠραίου τέκνου καὶ τὰ ψυχραθέντα γείλην τῶν θὰ ἐνωθῶσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ τέκνου τούτου. Θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Λονδῶνον μακρὰν τῆς δυστρόπου καὶ ζηλοτύπου πενθερᾶς, μακρὰν τοῦ γελοίου πενθεροῦ. Φθάνουσιν ἐντὸς ὀλίγου εἰς Λονδῶνον ὅπου πολὺ ταχέως ἤρχισαν αἱ μέριμναι, αἱ ἀπογοητεύσεις καὶ χρηματικαὶ

ἐρίδες. Μεθ' ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν ἀποκαλύπτεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χρηματικὴ ἔνδεια τοῦ Βύρωνος κεκρυμμένη ὑπὸ τὴν λαμπροτέραν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν. Δέκα γιλιάδες λιρῶν, ἃς ἔλαβε παρὰ τῆς γυναικὸς του ἐδαπανήθησαν τάχιστα μετ' ἐγωϊστικῆς ἀμεριμνησίας καὶ ἀπειρικέπου σπατάλης. Τὸ αὐτὸν ἐβεηλώθη. Ἐνηργήθη κατάσχεσις μέχρι αὐτῶν τῶν κλινῶν. Τί τὸ ἀξίον ἐκπλήξεως, ἂν κάποτε ἀπώλεσεν ὑπομονὴν, ὅχι μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὀρίων τῆς εὐπρεπειᾶς, ἀλλὰ νὰ καθυστερήσῃ μόνον εἰς γλυκύτητα; Διατὶ κατὰ τὰς λυπηρὰς ταύτας στιγμὰς νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ μόνον ἀντιπαλαιόντα μὲ τὸν ἄγγελον τοῦ σκότους καὶ θριαμβεύοντα, ἀναλαμβάνοντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν δύναμιν καὶ τὴν αἰθρίαν του, ὡς πηγὴ διαυγῆς ἐπὶ στιγμὴν θολωθεῖσα; Ἡ Λαίδη Βύρωνος ἐθεώρει ὡς ὕβριν στυγνοτάτην τῆς ὁποίας ἀπεκρίπτοντο εἰς αὐτὴν τὰ ἐλατήρια ἐξ ἀλαζονείας καὶ οἴκτου, καὶ προσεβάλλετο ὡς ἐξ ἀνταρσίας ἢ ἀντιζηλίας, διὰ πᾶσαν ἀπιστίαν τοῦ ὄνειρου, διὰ πάντα ρεμβασμὸν τῆς μελαγχολίας. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε τότε νὰ λάβῃ σύζυγον ποιητὴν, ἔπρεπε νὰ συνενώσῃ τὴν μαρμαρίνην ἀδιαφορίαν τῆς μετὰ τὴν ροδαλὴν εὐχαρίστησιν τραπέζιτου γνωρίζοντος καλῶς νὰ πολλαπλασιάξῃ τὰ κέρδη του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ Ι. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Ἡ ἀυστόλως τελομένη ἐκμετάλλευσις τῶν πτωχῶν Ἑλληνίδων τὰς ὁποίας αἱ βιωτικαὶ ἀνάγκαι ὠθοῦσιν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Αἰγύπτου ἐφθασε πλέον
Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ Σωματεμπορία εἰς πολὺ δυσάρεστον σημεῖον. Εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τῆς καταστροφῆς τὰ περισσότερα θύματα προσφέρουσιν αἱ νῆσοι τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶνε τοῦτο διπλοῦς φοβερῶτερον διότι ἡ ἠθικὴ τῶν ἑλληνικῶν νησιωτικῶν οἰκογενειῶν παρέμεινε εἰσέτι ἀγνή καὶ ἀσπιλος καὶ ἔπρεπε νὰ μοιραία αὕτη περίστασις νὰ περυσιασθῇ διὰ νὰ πλησσοῦται αὕτη εἰς τὰ βεβηλωτάτα αἰσθήματα τῆς καταβραχθυμένης τιμῆς τῆς. Ἡ πληγὴ ὅμως αὕτη εἰσεχώρησε πλέον πολὺ βεβηλωτῶς καὶ μέτρα σωστικὰ ἤρχισαν λαμβανόμενα πρὸς ἐπούλωσιν καὶ ἴσιν αὐτῆς.

Εὐχάριστος δὲ ἀνγράφωμεν ὅτι καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς ἐν Πόρτ-Σαῖτ Ἑλληνικῆς Κοινότητος κ. Γ. Κερῶνης ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Προξενείου καὶ ἄλλων ἀρχῶν λαμβάνει ἤδη πάντα τὰ ἀναγκαζομένα μέτρα πρὸς σωτηρίαν τῶν δυστυχῶν αὐτῶν νεανίδων τὰς ὁποίας ἀσυνείδητοι κερδοσκόποι ὠθοῦσι πρὸς τὸ αἶσχος καὶ

τὴν ἀτιμίαν. Ἐπίσης εὐχάριστον δεόν νὰ θεωρηθῇ ὅτι καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος συνέστησε μέτρα προληπτικὰ κατὰ τῆς δεινῆς αὐτῆς μάστιγος καὶ τὸ Πατριρχεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας μεριμνᾷ, καὶ αἱ κατὰ τόπους Προξενικαὶ Ἀρχαὶ μετὰ τῶν ἀξιωτῶν Προέδρων τῶν Ἑλλήνων Κοινοτήτων ἐργάζονται ποῦ μὲν δραστηρίως καὶ ἀποτελεσματικῶς, ποῦ δὲ μετὰ τῆς συνήθους ἑλληνικῆς μοιρολατρίας, ἀλλὰ τέλος πάντων κινεῖται, ἐν ᾧ ἀτυχῶς μόνη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἢ κατ' ἐξοχὴν ὑπόχρεως εἰς κολοσσιαίαν καὶ ἐπιβάλλουσιν δράσιν ἀντισωματεμπορικὴν ἐφησυχάζει θεωροῦσα ἀνάξιον ἴσως τῆς ἀποστολῆς τῆς νὰ ἀνεγερθῇ ὑπερχος καὶ ἐπιβλητικὴ καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ θρυσματίσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφεως, ὅστις καλεῖται μεσίτης ὑπηρετριῶν. Καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου δὲν νομίζουσιν ὅτι ταῖς ἐπιβάλλεται νὰ ἐργασθῶσι πρὸς τοῦτο:

ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΘ'. ΑΙΩΝΑ

ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΜΟΥΤΖΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 555)

Ἦλθε στιγμὴ καθ' ἣν εὐρέθη εἰς τοιαύτην στενοχωρίαν κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς, ὥστε εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν ἔγραψε τὰ ἐξῆς: «... Ἀποθυμοῖσα νὰ μὴν ἤθελε κάμω γνωσταίς εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τούτους ταῖς σύγχυσεις, ὅπου ἐγὼ ἔλαβα ἐξ αἰτίας τοῦ πατρὸς μου, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄλλως, διὰτὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴ κρύψω τίποτε ἀπὸ τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου καὶ διότι ἤθελα παρακαλέσω ὅλους τοὺς πατέρας νὰ μὴ προτιμῶν καλῆτερα τὸν ἐκυτὸν τοὺς ἀπὸ τὰ τέκνα τους. Ἀγαπᾶτε, ἀγαπᾶτε, πατέρες, σὰς παρακαλῶ τὰ τέκνα σας, φροντίζετε πάντοτε νὰ τὰ κάμνετε νὰ ζοῦν εὐτυχῶς μίαν φορὰν, ὅπου χωρὶς αὐτὰ νὰ σὰς τὴν ζητήσω, ἔσετε ἀποθελητῶς τοὺς ἐδώσατε τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ εἶνε θηλυκά· μάλιστα δικτὶ εἶνε θηλυκὰ χρεωστῆτε νὰ τὰ ἀγαπᾶτε περισσότερο. Ἐμεῖς αἱ μαύρικαι γυναῖκες ὄντας γεναιμενεῖς ἀπὸ τὴν φύσιν πλέον αἰσθητικαῖς, ὄντας καταδικασμέναις ἀπὸ τὴν συνήθειαν νὰ εἴμεθα πλέον ὑποκείμεναι εἰς τοὺς πατέρας, ἀφ' ὅ,τι εἶνε οἱ ἄνδρες, γροικουμέναι τὴν πατρικὴν ἀγάπην περισσότερο καὶ περισσότερο φροντίζομεν νὰ δειχνώμασθε εἰς τοὺς πατέρας ὑποταγμέναις. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος χρεωστῆτε, δικτὶ εἶνε θηλυκὰ νὰ τὰ

ἀγαπᾶτε καλῆτερα, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ, ὁμιλῶ διὰ τὰ θηλυκὰ τῆς πατρίδος μου— ὄντως φυλακωμένα εἰς ἓνα σπῆτι ἔχουσι περισσότερον χρεῖαν ἀπὸ τὴν πατρικὴν φροντίδα σας...»

✦

Καλὸν εἶνε νὰ ἀφίσωμεν τὴν ἰδίαν Μουτζᾶν νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ ἐπεισόδια τοῦ βίου τῆς. «Ἐγὼ ἀγκαλὰ καὶ πάντοτε εἰς τὸ σπῆτι κλεισμένη ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα ὑποκείμενα, τὰ ὅποια ἠμποροῦσα νὰ ἰδῶ ἀγροικουσα νὰ λέγουν βάσανα καὶ πάθη καὶ ὄλα διὰ ταῖς ὑπανδρευμέναις, πρὸς τούτοις μία ἐξαδέλφη μου πρώτη καὶ μία δεύτερη, κοράσια μὲ φρονιμάδα, μὲ εὐμορφίαν, μὲ εὐγένειαν καὶ μὲ καλὸν προικίον ὑπανδρεύθησαν καὶ ἐπερνοῦσαν τὴν πλέον χειρότερον ζωὴν, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ γυναικὴ εἰς τὸν κόσμον. Δὲν φθάνει τοῦτο. Μία βραδυὰ ἡ μητέρα μου, μοῦ ἔδωκε νὰ περάσω ἓνα σειρήτι ἀπὸ ἓνα βρακάκι τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ μικροῦ, ἐγὼ δὲν ἐκατάλαθα πῶς ἀπερνοῦσε καὶ τὸ ἐπέρσα κακὰ, ὅθεν θυμῶνι (δὲν λέγω πῶς εἶχεν ἄδικον) καὶ ὀνειδίζοντάς με μοῦ λέγει πῶς δὲν εἶμαι διὰ τίποτε, παρὰ διὰ τὰ γίνω καλογραῖα. Ἐγὼ δὲν τῆς εἶπα τίποτε, παρὰ ἐπῆγα εἰς τὴν κάμαρά μου ἐκλείσθηκα καὶ ἔδωκα ἀρχὴ καὶ τέλος εἰς ἓνα μεγαλότατον θρήνος. Ὁ λόγος τῆς μητρός μου, ἦτον λόγος τοῦ ἀέρος, ἀλλ' ἐγὼ ἐστοχάσθηκα πῶς μία κάποια θεῖα ἐμπνευσις τὴν ἔκαμε νὰ τὸν προσφέρῃ. Μοῦ ἤλθαν παρευθὺς εἰς τὸν νοῦν ὄλαι αἱ δυστυχίαι, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ὑποκείμεναι αἱ ὑπανδρευμέναι. Μὲ τὸ ὀγλίγων μάτι τοῦ νοῦς μου ἐκύτταξα, τὰς ἐπαρκτήρησα καὶ ἔμενα τρομασμένη. Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ συγκρίνω τὴν μοναστικὴν μὲ τὴν κοσμικὴν καὶ πάντοτε ἤδρα πολλὰ καλῆτερον ἐκείνην ἀπὸ ταύτην.

✦

Ἐγὼ ἔκαμα ἓνα συμπερασμὸν καὶ ἔλεγα: «Ὀλοῦ εἶνε εἰρήνη εἶνε καὶ εὐτυχία εἰς τὸ μοναστήριον εἶνε εἰρήνη, λοιπὸν εἶνε καὶ εὐτυχία. Ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἐστερεωνόμενον πάντοτε εἰς τὴν γνώμην καὶ ἤθελα νὰ τὴν φανερώσω τῆς μητρός μου, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκρινα πρόπον, διότι ἐφοβόμουν μὴν ἤθελεν ἀλλάξῃ ὁ στοχασμὸς μου καὶ τοιοῦτης λογῆς ἤθελε φανῶ ἀκατάστατη, δείχνοντάς σήμερον μίαν γνώμην καὶ ἄλλον μίαν ἄλλην, ὅθεν ἐστοχάσθηκα νὰ τῆς τὸ φανερώσω, ἀφοῦ εἶχεν ἀπεράσῃ ἓνας χρόνος. Ἐως τὸσον ἐξεφάντων μὲ τὴν φαντασίαν συλλογιζομένη τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τὸ ὅποσον εἶνε τὸ καλλίτερον μοναστήριον γυναικεῖον, ὅπου νὰ ἔχωμεν. Ἐγὼ ὅταν ἤμουν μικρὴ καὶ εὐγαίνα ἀκόμη ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐπῆγα συντροφευμένη ἀπὸ ἄλλαις γυναῖκες καὶ εἶδα ἐτοῦτο τὸ μοναστήριον, τὸ ὅποσον εἶνε μέσα εἰς τὸ Κάστρον. Αὐτὸ περικυκλωμένον εἶνε

από τείχη, έχει ένα προαύλιον, έχει ζερά δροσερόν και υγιέστατον και άγχαλά και να είναι περικυκλωμένον από τείχη δεν εύρισκεται όμως τελείως εστερημένον από θεωρίαν, διότι είναι τοποθετημένον εις ψήλωμα, έχει πολλά ὀλίγαις καλογραΐαις, έχει κάμπουσας κοπέλλαις από τὰς ὁποῖαις τὸ περισσότερον μέρος εἶνε πτωχαῖς καὶ αἱ ἐπίλοιποι εἶνε κυβερνησμέναις, ἀλλὰ δὲν εἶνε μῆτε πλούσιαις μῆτε πτωχαῖς. Ἐγὼ λοιπὸν ἐστοχαζόμενον πῶς εἶχα νὰ λάβω δύο κελλιά ὡς κατοικίαν μου, διότι εἶχα ἐξ ἀκοῆς μάθη πῶς τὰ ἔδιδον εἰς ὅποιον γυναῖκα εὐγενῆ ἠθελεν ὑπάγη νὰ κατοικήσῃ, τὰ ὅποια ἐσυλλογίζομουν πῶς εἶχα νὰ τὰ στολίσω κατὰ πῶς μοῦ ἤρρασαν, ἐστοχαζόμενον πρὸς τούτοις τὸν τρόπον μὲ τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ ζήσω εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήρι, ὁ ὅποιος νὰ γυρεύω τὴν ἐκκλησίαν μου, τὴν σπουδὴν μου καὶ τὸ ἐργόχειρόν μου, νὰ εἶμαι ἀγαπημένη μὲ ὅλαις καὶ νὰ μὴ δίδω θάρρος εἰς καρμίαν. Ἐνας ἄλλος στοχασμὸς μοῦ ἔδιδε πολλὴν εὐχαρίστησιν, ὁ ὅποιος ἦτο πῶς εἶχα νὰ ἐξηγήσω ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον διαφόρους ἐξόχους συγγραφεῖς τῆς ἐκκλησίας μας καὶ πῶς εἶχα νὰ τοὺς τυπώσω διὰ νὰ προξενήσω εἰς τοὺς ἄλλους ὠφέλειαν καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, (μωρία παιδιὰστικὴ) τιμὴν καὶ δόξαν. . . .»

Ἄμα ἐνόμισε κατάλληλον τὸν καιρὸν, ἐφνέρωσε εἰς τὴν μητέρα τῆς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ γείνη μοναχή. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μήτηρ κατεπολέμησε τὴν ἰδέαν καὶ τεταραγμένη προσεπάθησε νὰ ἐκρίσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν τοιαύτην ἰδέαν. Ἄλλ' ἡ ἰδίᾳ κόρη εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν τῆς λέγει φυσικὰ ὅτι : «...τὰ λόγια τῆς ἀγχαλά καὶ εἰπωμένᾳ μὲ φυσικὴν εὐγλωττίαν καὶ ἀντὶ νὰ μὲ καταπέσουν δὲν ἔκαμν ἄλλο παρὰ νὰ μὲ στερεώσουν εἰς τὴν γνώμην ὅπου ἔλαβον, ἐπειδὴ, καθὼς λέγει ὁ Ἰάσος, εἶνε φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιθυμῆ περισσότερον ἐκείνο ὅπου περισσότερον ἐμποδίζεται. . . . Τέλος πάντων ἦλθεν ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὅποιον εἶχα ἀποφασίση νὰ φανερώσω τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ θεοῦ μου τὴν ἀπόφασιν, ὅπου εἶχα γεναμένην διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὸ μοναστήρι, ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς τὴν φανερώσω : Τάχα αὐτοὶ ἐσυνηθούσαν δὲ συνομιλοῦν μὲ ἐμένα, ἢ ἀνίσως καὶ ἠθελε συνηθούσιν τάχα ἡμποροῦσα τοὺς ἐξηγήσω τοὺς στοχασμοὺς μου μὲ τὸ στόμα οὕτω σωστά, καθὼς ἠθελε ἐξηγήσω μὲ τὸ κονδύλι ; . . . » Ἡ κόρη πράγματι ἔγραψεν ἐπιστολὴν ἰταλιστὴ πρὸς τὸν πατέρα καὶ θεῖον καὶ ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ τοῦ θεοῦ δωμάτιον. Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη καὶ λέγει τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι θὰ τὴν ἠνάγκαζον νὰ κερῆ μοναχή. Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ὠρκαία καὶ τὴν ἀντέγραψεν εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς, φυσικὰ, θυμωμένος τὴν ἐπέπληξε δεινὰ καὶ ἐνό-

μιζεν ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῆς, οἱ ἱερεῖς Ρωμαντζᾶς καὶ Τσουκαλάς, τῇ ἐνέπνευσαν αὐτὸ τὸ αἶσθημα τοῦ νὰ κλεισθῆ εἰς μοναστήριον. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο περιγράφει μετὰ συγκινήσεως. Ὁ πατὴρ τῆς ὅμως καὶ ἡ μήτηρ ἰδόντες τὴν ἐπιμονὴν τῆς, τῇ εἶπον ὅτι θὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς Βενετίαν, ἐνθα ὑπάρχουν μοναί, εἰς τὰς ὁποίας διαμένουν καὶ κόραι τῆς ἀριστοκρατικῆς τάξεως. Δίδομεν πάλιν τὸν λόγον εἰς τὴν ἰδίαν :

« . . . Πατέρα, τοῦ λέγω, εἶμαι πολλὰ ἐνθαρσιωμένη εἰς τὴν γνώμην σου, σὲ παρακαλῶ τὸ χερί σου νὰ φιλήσω.—Τὸ μοναστήρι τῆς Βενετίας κάμνει μεγαλειτέραν τὴν ἰδέαν τῆς εὐτυχίας μου καὶ νομίζω ὅτι μίαν τοιαύτην γνώμην τοῦ τὴν εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ Θεοτόκος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδω μυρίας εὐχαριστήσεις. Εἶδα πῶς τὸ μοναστήρι τῆς Βενετίας μοῦ ἠύξησε τὴν ἰδέαν τῆς εὐτυχίας μου, διότι ἐνόμιζα, πῶς ἐκεῖ μέσᾳ εἶχα νὰ κάμω διὰ μέσου σοφῶν διδασκάλων, μεγαλειτέρας προόδους εἰς τὴν σπουδὴν καὶ πῶς ἐκεῖνα τὰ συγγράμματα, τὰ ὅποια ἡμποροῦσα νὰ γράψω, ἠθελε τυπωθῶν καὶ δὲν ἠθελεν ὑπάγουν χαμένα. Ἄλλὰ πῶς ! Θέλει εἰπῆ τινὰς, σὺ ὅπου ἕως τώρα εἶχες ζήσης μὲ τὰ δόγματα τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἡμποροῦσαι νὰ ζήσης εἰς τὸ ἐπίλοιπον μὲ ἐκεῖνα τῆς Δυτικῆς ; Ὅχι ποτέ, ἀπεκρίνομαι, ἀλλὰ ἐστοχαζόμεν πῶς ἀνίσως δὲν ἠθελεν ἐπιτύχει (τὸ ὅποσον ἦτον βέβαιον) νὰ ζῶ ἐκεῖ μέσᾳ, καθὼς ὀρίζει ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς, νὰ ὑπάγω συντροφευμένη ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου εἰς κανέναν Μοναστήρι τῆς Ρωσσίας».

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Ὁ Συνάδελφος «Πύρρος», ὁ ἀπὸ ἐξαετίας ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενος καὶ ἐξυπηρετῶν κυρίως τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἠπειρῷ καὶ Ἀλβανίᾳ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν μίαν ἐξόχως πατριωτικὴν ἰδέαν ἢ ἐπιπροσέτιον ὀλοφύχως καὶ ἡς εὐχόμεθα καὶ ἀναμένομεν τοὺς καρποὺς ἀφθόνους καὶ ἀγλαοὺς. Ἀπευθύνει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς ἀγνωστας του τὴν ἐξῆς ἔκκλησιν :

« Παρακαλοῦνται ὅσοι γνωρίζουσιν οἰαδὴποτε καταχρήσεις καὶ ἀργομισθίας νὰ μᾶς τὰς καταγγέλλωσιν. Ἐπιτροπὴ ἐξ εἰδημόνων θὰ τὰς ἐξελέγῃ καὶ θὰ τὰς καταγράψῃ, ὅταν δὲ συναχθῶσι πάντα τὰ κενὰ θὰ συντάξῃ πλήρη πίνακα, ὃν θὰ ἐκδώσῃ, ὅπως διὰ τῆς κοινῆς γνώμης ἐπιβάλλῃ τὴν ἐξάλειψιν πάσης περιττῆς δαπάνης. Ὅσοι πονοῦν τὸν τόπον, καὶ δὲν περιορίζουν τὸν πατριωτισμὸν των, εἰς λόγους, ἀς μᾶς συντρέξουν. Ἀναλαμβάνομεν ἔργον μέγα, ἀλλὰ εἰμεθα ἀποφασισμένοι νὰ τὸ φέρωμεν εἰς πέρας, καὶ θὰ τὸ φέρωμεν».

Ἡ χρησιμότης τοῦ μέτρου τούτου εἶνε ἀμέσως καταφανὴς καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι πάντες θὰ σπουσωσιν νὰ συντρέξωσι τὸ φιλόπατρι ἔργον τοῦ Διευθυντοῦ κ. Χατζηγιαννοκόγλου ὅστις, διὰ τῆς μέχρι τοῦδε σοφίας καὶ μεμετρημένης πορείας του, ἐμπνέει πᾶσαν πεποιθήσιν περὶ τῆς ἀποτελεσματικῆς διεκπεραίωσης αὐτοῦ. Ἡ « Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις » εὐχαρίστως ἀναλαμβάνει νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν « Πύρρον » πᾶσαν καταγγελίαν ἢν θὰ εὐηρεστῶντο νὰ τῇ διαβιβάσωσιν οἱ ἀξιότιμοι ἀνκνῶσται αὐτῆς.

ΣΕΒΑΣΘΗΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ!

Ἐπὶ τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος ὠμίλησε κατ' αὐτὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐν Κερκύρα Ἰταλικῆς ἀδελφότητος μετὰ περισσῆς σαφηνείας καὶ εὐγλωττίας ὁ νέος Ἰταλὸς δημοσιογράφος κ. Luizi Mastrovitti, ὅστις πλέον ἡ ἄπαξ παρέσχε τῇ ἱερουργικῇ κοινωνίᾳ δαψιλῆ δείγματα ἐγκυκλοπαιδικῆς καὶ φιλολογικῆς μορφώσεως, πλοῦτον δὲ γνώσεων κοινωνιολογικῶν διὰ σειρᾶς ὅλης διαλέξεων.

Θέλων νὰ τονίσῃ ἐν τῇ διαλέξει του τὸν πρὸς τὴν γυναῖκα σεβασμὸν παρουσιάσθη ἐνώπιον ἀκροατηρίου τὸ ὅποιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ ἄνθος τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας καὶ ἐπελήφθη ἀμέσως τοῦ ζητήματος διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος, ὅτι ὁ ἐπουράνιος ἄγγελος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ γυνὴ ἢ ὁποῖα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἀσχεῖ σπουδαιότητα ἐπιρροήν. Ἀνέπτυξε τὰ αἷτια καὶ τοὺς λόγους δι' οὓς καὶ καθ' οὓς ὁ ἀνὴρ δέον νὰ ὑπολήπτεται τὴν γυναῖκα, ἢ ὁποῖα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἀπαραίτητος σύμβουλος (consortium omnis vitae) εἰς τὸ νὰ βοηθῆ τὸν ἄνδρα ἐν τῇ σχολίᾳ καὶ δυσκόλῃ ὁδῷ ἧτις ἀποκαλεῖται ζωὴ. Παρέστησε τὸν ἄνδρα δρώντα ἐναντι τῆς γυναικὸς εἰς τέσσαρας περιόδους ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὡς υἱόν, πατέρα, σύζυγον καὶ ἀδελφόν καὶ περιέγραψε τὰς διαφόρους ταύτας φάσεις ἀπαγγείλας στίχους καὶ ἀποφθέγματα διαφόρων συγγραφέων.

Μετὰ τοῦτο ἐπραγματεύθη περὶ τοῦ γυναικείου φύλου ὀλίγον δριμύως παραστήσας τὴν γυναῖκα κατὰ τὴν σύγχρονον αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ δράσιν ἄνευ διακρίσεως θρησκευματος καὶ εἰπὼν ὅτι συχνάκις αὐτὴ ἀντὶ νὰ εἶνε ὁ παρα-

φυλάττων ἄγγελος μεταβάλλεται εἰς δαίμονα. Ἐξάρas κατόπιν τὰς ἰδιαίους ἰδιότητας τῆς γυναικὸς ἐν τῇ συγχρόνῃ ἱστορικῇ περιόδῳ ἐξεφράσθη λίαν κολακευτικῶς θεωρήσας ταύτην ἱκανὴν ὡς φιλοπάτριδα, καλλιτέχνισσα καὶ ἐπιστήμονα, ἀλλ' ὅμως ἀκατάλληλον ὡς πολιτευομένην λέγων ὅτι « τὸ εὐγενὲς φύλον δέον νὰ πρυτανεύσῃ εἰς τὸ βασίλειον τῆς αἰσθητικῆς, εἰς τὸ νὰ παράγῃ, διοικῆ καὶ κυβερνᾷ τὴν οἰκογένειαν, νὰ μειδιᾷ, νὰ παραμυθῆ καὶ νὰ εὐφραίνῃ, ἀγνόν, ἄσπιλον καὶ φύλαξ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας καὶ τοῦ ἀσύλου, μὴ δυνάμενον ἐπομένως νὰ κατέρχεται εἰς τὴν πολιτικὴν παλαίστραν καὶ νὰ καταπίπτῃ ἐκ τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν τιμῶν τοῦ θρόνου του ἵνα παρακάθῃται εἰς τὰ κεκοινωνασμένα ἐδώλια τοῦ βουλευτηρίου».

Ἐν ἐπιλόγῃ δὲ δι' ὠραιότατου ὕμνου πρὸς τὰς μεγαλοψύχους Σπαρτιάτιδας γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἀνέθρεψαν τὰ τέχνα των εἰς τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα καὶ τὴν ὑπὲρ ταύτης θυσίαν, ἧς λίαν χαρακτηριστικὸν εἶνε τὸ ἀρχαῖον πρόσταγμα « ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς », κατέστρεψε τὴν ἐπὶ μίαν ὥραν διαρκέσαν ὠραίαν ταύτην διάλεξιν ἐν τῷ μέσῳ φρενητιῶδων χειροκροτημάτων ἀποσπάσας τὰ ζωηρότατα συγχαρητήρια τοῦ ἐπιλέκτου ἀκροατηρίου καὶ ἰδίως τῶν κυριῶν αἵτινες ἐπλήρουν τὴν αἴθουσαν.

ΟΥΡ. Ν. ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ—ΣΑΡΙΝ

Τὴν 3 Ἀπριλίου διενεργήθη καθ' ὅλον τὸ κράτος ὁ προαγγελθεὶς ἔρκνος ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ν' ἀνεγερθῆ πρωτοβουλία τῆς Βουλῆς τῶν ἐθνικῶν ἐρανος αἰτίσεως Φθισιατρείου. Πρὸς τοῦτο ἀπὸ πρώτας διάφοροι κυρίαί ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰ διάφορα κέντρα τῆς πόλεως φέρουσκι κυτία, ἐφ' ὧν οἱ διαβάται ἔρριπτον τὸν ἔρκνον των. Διαρκοῦντος τοῦ ἐράνου ἡ Α. Μ. ἡ βασιλισσα περιῆλθε δι' αὐτοκινήτου καὶ ἐπιθεώρησεν ἐνθαρρύνουσα τὰς κυρίας. Διὰ τοῦ Ἀπικίου τούτου ἐράνου συνελέγησαν ἐν Ἀθήναις μόνον 20,061.65. Ἐν Πειραιεῖ συνελέγησαν 2,151.55. Ἐπίσης καὶ ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν ἠγγέλθη ὅτι εἰσεπράχθησαν ἐκ τοῦ Ἀπικίου ἐράνου τὰ ἐξῆς ποσά : Εἰς τὸν Βόλον δραχ. 4,755, εἰς τὰς Πάτρας 2,800.20, εἰς τὰς Καλάμας 1,753.60, καὶ εἰς τὴν Σύρον 936.

Η ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ «Λαϊκὴ Τράπεζα» Ἀθηνῶν δὲν εἶνε Λαϊκὸν Πιστωτικὸν ἴδρυμα μὲ βάσεις καὶ Ἀρχὰς Συνεργατικότητος.

Ἀφορμὴ τοῦ παρόντος ἄρθρου μου εἶναι τὸ ἐξῆς γεγονός :

Πρὸ ἡμερῶν, ὁμιλῶν δημοσίᾳ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς «Κυκλαδικῆς Ἐνώσεως» καὶ τοῦ εὐγενῶς παραχωρηθέντος μοι «Συλλόγου τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων», περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς Συνεργατικότητος, εἶπον, ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ ὀλίγα τιὰ περὶ τῶν Πιστωτικῶν Συνεργατικῶν ἰδρυμάτων, δηλ. τῶν Ἀγροτικῶν καὶ Λαϊκῶν Τραπεζῶν, τῶν ὁποίων ἡ κοινοφύλεια καὶ ἡ πρόοδος εἶναι κυριολεκτικῶς παμμέγιστος. Ἀνέφερα, ἐν ὀλίγοις, τὴν καταπληκτικὴν διάδοσιν τῶν Τραπεζῶν τούτων εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ ξένα Κράτη καὶ τὴν μυθώδη αὐτῶν πρόοδον ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἶπον ὅτι εἶναι ἀπολύτως λυπηρὸν τὸ ὅτι, μόνῃ ἢ Ἑλλάδι σήμερον δὲν ἔχει οὐδὲ ἐν τοιοῦτον λαϊκὸν πιστωτικὸν ἴδρυμα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς διαλέξεώς μου, τινὲς ἐκ τῶν παρακολουθησάντων τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος, μὲ ἠρώτησαν μετ' ἀπορίας, διατὶ εἶπον ὅτι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν λειτουργοῦν σήμερον Λαϊκαὶ Τράπεζαι, ἀφοῦ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ μίαν Λαϊκὴν Τράπεζαν, σημαντικῶς προοδύσασαν ἐντὸς ὀλίγων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της ἐτῶν ;

Ὁμολογῶ, ὅτι ἐξεπλάγην διὰ τὴν ἐρώτησιν, καθ' ὅσον κατόπιν τῆς ἀναπτύξεως ἦν εἶχον κάμει περὶ τῶν βάσεων τῆς λειτουργίας τῶν Πιστωτικῶν Συνεργατικῶν ἰδρυμάτων καὶ τοῦ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ αὐτῶν, ὀλόκληρον τὸ ἀκροατήριόν μου ἔπρεπε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ «Λαϊκὴ Τράπεζα» τῆς πόλεώς μας οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς Συνεργατικότητος καὶ διαφέρει ἀπολύτως τῶν Λαϊκῶν Συνεργατικῶν Τραπεζῶν, ὧν ἐτόνισα τὴν ἄπειρον κοινοφύλειαν.

Εἰς τοῦτο τὸ γεγονός ὀφείλεται τὸ σημερινὸν ἄρθρον μου, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἢ ἐν συντόμῳ ἀνάπτυξις τῶν βάσεων τῆς λειτουργίας τῶν ξένων Λαϊκῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς ἀπολύτου διαφορᾶς ἧτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ ἐκείνου ὃν ἔχει ἡ «Λαϊκὴ Τράπεζα» τῆς πόλεώς μας, ἧτις εἶναι μὲν πολλαπλῶς ὀφέλιμος εἰς τὸν τόπον, ὡς εἶναι ἄλλως τε ὅλαι αἱ ἄλλαι Τράπεζαι μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι «Λαϊκὴ Τράπεζα», εἰμὴ μόνον κατ' ὄνομα.

Αἱ «Λαϊκαὶ Τράπεζαι» ὡς αὐτὴ ἢ ἐπωνυμία των

ἐμφαίνει, εἶναι **Τράπεζαι τοῦ Λαοῦ**, εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐργάτης, ὁ μικρέμπορος καὶ ὁ μικροεπιτηδευματίας, εὐρίσκουσι τὴν πίστωσιν ἣν τοῖς ἀρνοῦνται τὰ μεγάλα πιστωτικὰ ἰδρύματα.

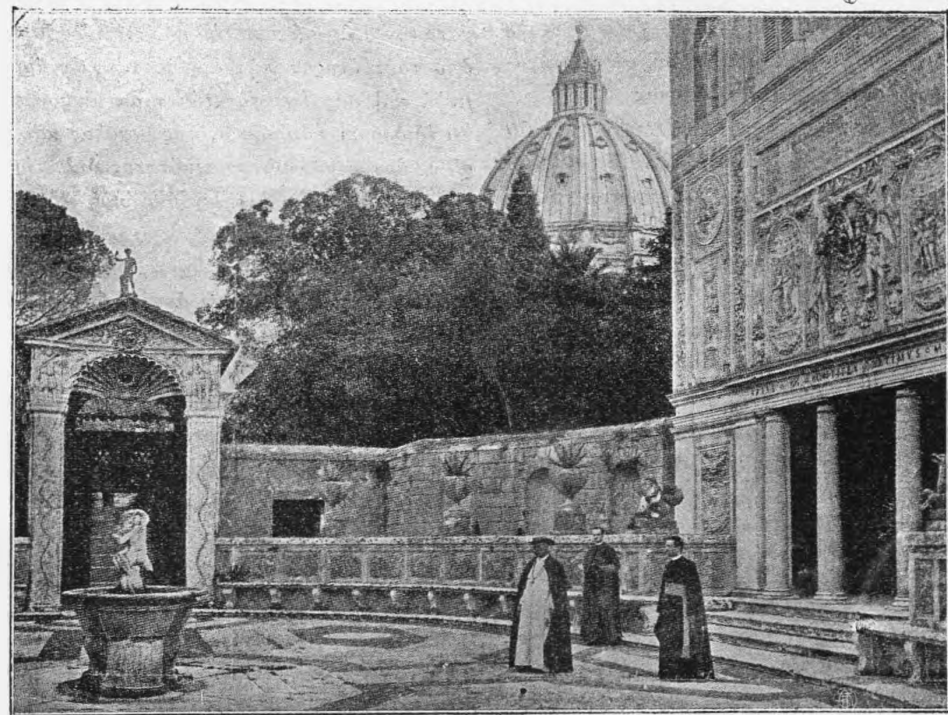
Οἱ θεμελιωταὶ καὶ οἱ μέτοχοι τῶν λαϊκῶν πιστωτικῶν τούτων εταιριῶν εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶν ὁποίων συνηθίζονται αὐταί. Δηλ. οἱ ἀποτελοῦντες τὸν μετοχικὸν κύκλον ἐκάστης λαϊκῆς Τραπεζῆς, ἀνήκουν εἰς τὰς λαϊκὰς καὶ ἐργατικὰς τάξεις καὶ αὐτοὶ καταβάλλουσι τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, διανεμόμενοι τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας της κέρδη.

Τὸ κεφάλαιον ἀποκτᾶται δι' ὑποχρεωτικῶν καταβολῶν τῶν μελῶν, μηνιαίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ 5 φράγκων περίπου, μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἀξίας τῆς μετοχῆς, ὀριζομένης συνήθως εἰς 50 φράγκα. Ἦτοι ὁ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος μιᾶς λαϊκῆς Τραπεζῆς, πρέπει νὰ προταθῇ ὑπὸ δύο ἄλλων μετόχων τῆς Τραπεζῆς, νὰ πληρώσῃ δικαίωμα εἰσόδου ὀριζόμενον συνήθως εἰς 5 φράγκα καὶ ν' ἀναλάβῃ νὰ πληρώσῃ 5 φράγκα κατὰ μῆνα ἔναντι τῆς ἀξίας τῆς μετοχῆς του. Ἀμα ἀποπληρώσῃ ταύτην, γίνεται μέτοχος καὶ λαμβάνει συμμετοχὴν εἰς τὰ κέρδη. Ἐὰν ὁ μέτοχος ἀφήσῃ εἰς τὸ ταμεῖον τὸ ἐπὶ τῶν κερδῶν μεριδίον του ἢ Τράπεζα τὸ δέχεται ὡς δάνειον καὶ τῷ πληρῶναι ἐπ' αὐτοῦ τόκον 5 % ἐκτὸς τῆς εἰς τὰ κέρδη συμμετοχῆς του.

Εἰς τὰς Λαϊκὰς Τράπεζας οὐδεὶς δύναται νὰ ἦναι κάτοχος πλεόν των 100 μετοχῶν, ἕκαστος δὲ μέτοχος ἔχει μίαν καὶ μόνην ψήφον, εἴτε μίαν μετοχὴν ἔχων εἴτε περισσοτέρας. Αἱ μετοχαὶ δὲ εἶναι πάντοτε ὀνομαστικαί, οὐδέποτε δὲ ἀνώνυμοι.

Ἡ Τράπεζα δανεῖζει εἰς τοὺς μετόχους της μὲ τόκον 7 ἢ 8 % τὸ πολὺ καὶ πληρῶναι ἐπὶ τῶν καταθέσεων των 5 % ἐτησίως, δεχομένη καταθέσεις ἀπὸ 50 λεπτῶν μέχρις ὅσουδῆποτε ποσοῦ. Ὁ μέτοχος ἐν πάσῃ στιγμῇ δύναται νὰ δανεισθῇ παρὰ τῆς Τραπεζῆς, οὐχὶ μόνον ὀλόκληρον τὴν ἀξίαν τῶν μετοχῶν του, ἀλλὰ καὶ τὸ διπλάσιον αὐτῆς ἐφ' ὅσον ἡ Τράπεζα ἀναπτύσσεται εἰς τὰς ἐργασίας της. Δύναται νὰ λάβῃ καὶ μεγαλειτέραν εἰσέτι πίστωσιν, τῇ ἐγγυήσῃ ἐνὸς ἄλλου μετόχου καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἀξίος ὑποστηρίξεως εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐκτὸς τούτου, πᾶς μικρέμπορος ἢ μικροεπιτηδευματίας μέτοχος, ἔχων λαμβάνει παρὰ φερεγγύου πελάτου του ποσόν τι ἐξ ἐργασίας, πληρωτέον μετὰ τινα προθεσμίαν, παρουσιάζει τὸν ἴσμον ἐἰς τὴν Τράπεζαν, ἀποδεδεγμένον ὑπὸ τοῦ πελάτου καὶ λαμβάνει παρ' αὐτῆς προκαταβολικῶς τὰ 2)3 τοῦ ἴσμου καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τὸ ὑπόλοιπον.

Τὰ ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων, ὡς καὶ πάσης ἄλλης ὁμοίας φύσεως ἐργασίας τῆς Τραπεζῆς ἀπομένοντα κέρδη κατ' ἔτος, διανέμονται πάλιν μεταξὺ τῶν με-

Ο ΠΑΠΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

τόχων πελατῶν, οἵτινες οὕτως, οὐχὶ μόνον εὐρίσκουσι προστασίαν ἐν τῇ ἐργασίᾳ των, ἀλλὰ καὶ καθίστανται μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος κεφαλαιοῦχοι, ὡς πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται.

Αὐτὸς εἶναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ κύριος σκοπὸς καὶ προορισμὸς τῶν Λαϊκῶν Τραπεζῶν, τῶν ἐχουσῶν ὡς βᾶσιν τὴν συνεργατικότητα, δηλ. τὴν προνοητικότητα, τὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν κοινοπραξίαν. Τὸ δὲ ἀξιοσημειώτονον εἶναι ὅτι ἡ ἠθικὴ ὀφέλεια τῶν πιστωτικῶν αὐτῶν ἰδρυμάτων, υπερβαίνει, δύναται τις εἰπεῖν, τὴν ὄλικήν. Διότι διδάσκουσι τοὺς βιοπαλαιστὰς νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους καὶ νὰ μὴ προσμένωσι τὰ πάντα παρὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς πολιτικῆς. Ὑποῦσι τὸν βιοπαλαιστὴν εἰς τὴν τάξιν τοῦ κεφαλαιούχου διὰ τοῦ περισσεύματος τῆς δαπάνης ὅπερ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ δημιουργήσῃ καὶ διὰ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰ κέρδη τῶν συνεργατικῶν μετόχων. Ἐθίζουσι τὸν ἐργάτην εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν τάξιν ἐν ταῖς ἐπιχειρήσεσιν αὐτοῦ καὶ ἀναπτύσσοι τὸ αἴσθημα τῆς ὁμοιοῦς, τῆς προνοητικότητος καὶ τῆς ἀλληλεγγύης. Διδάσκουσι ὅτι ἡ βελτίωσις τῆς τύχης ἐκάστου, παρ' αὐτοῦ ἐξαρτᾶται καὶ ὅτι δέον νὰ ζητῇ ταύτην ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καθηκόντων του, ἐν τῇ προνοητικότητι καὶ τῇ εὐφροῦνι του.

Ἡ ἄμετρος κοινοφύλεια τῶν λαϊκῶν αὐτῶν πι-

στωτικῶν ἰδρυμάτων καταφαίνεται ἐκ τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως αὐτῶν ἐντὸς ὀλίγων δεκαετηρίδων εἰς ὅλον περίπου τὸν κόσμον, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκ τῆς μυθώδους αὐτῶν προόδου.

Ἡ πρώτη «Λαϊκὴ Τράπεζα» ἰδρύθη ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1850 ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει Delitzsch τῆς Πρωσικῆς Σαξωνίας εἰρηνοδίκου κ. Schulze, ὅστις ἐν ἀρχῇ κατεδιώχθη καὶ ποινικῶς διὰ τὰς νεωτεριστικὰς ἰδέας καὶ ἀρχὰς του, αἵτινες ἐκρίθησαν τότε ὡς ἐπικίνδυνον διὰ τὴν κοινοικὴν ἁρμονίαν καὶ ὁμόνοιαν. Παρ' ὀλα ταῦτα, ἡ κοινοφύλεια τῶν ἀρχῶν τούτων ἀπεδείχθη ἀμέσως τοιαύτη, ὥστε ἐντὸς 15 ἐτῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς πρώτης αὐτῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, εἶχον ἰδρυθῆ ἐν Γερμανίᾳ ἄλλαι 1304 τοιαῦται, ἀριθμοῦσαι 220,000 μετόχους καὶ ἔχουσαι κεφάλαια 83 ἑκατομμυρίων φράγκων ! Τῷ 1897 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Γερμανίᾳ τοιοῦτων Τραπεζῶν ἀνῆλθεν εἰς 9.400. Ἐκ τούτων 1055—αἱ κυριώτεραι—ἠρίθμουν 527.000 μετόχους. Τὰ μετοχικὰ κεφάλαιά των ἀνῆρχοντο εἰς 212 ἑκατομμύρια φράγκων, αἱ δὲ εἰς τὰ Ταμεῖα των καταθέσεις εἰς 645 ἑκατομμύρια φράγκα. Ἐκ τῆς κυκλοφορίας τῶν κεφαλαίων τούτων, ταῖς ἐπετροπῆν νὰ δανείσωσιν εἰς τοὺς μετόχους των 2 δισεκατομμύρια φράγκα καὶ ἐπὶ τῆς κολοσσιαίας ταύτης ποσότητος δὲν ἔσχον ἀπωλείας ἢ ἐλαχίστας,

ἀναλογούσας πρὸς $1/2$ τοῖς χιλίοις περίπου. Τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο κέρδη ἀνῆλθον εἰς 12,000,000 φρ. περίπου, ὧν τὸ μεγαλύτερον μέρος διενεμήθη τοῖς μετόχοις.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐνῶ τῷ 1870 ἐλειτούργουν 50 μόνον τοιαῦτα Τράπεζαι, μὲ κεφάλαια 15.000.000 φράγκων, σήμερον λειτουργοῦν 850 περίπου τοιαῦται, ἔχουσαι ἐν ὅλῳ κεφάλαια 150 ἑκατομμυρίων φρ. Ἡ «Λαϊκὴ Τράπεζα» τοῦ Μιλάνου, ἰδρυθεῖσα τῷ 1866 ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Οἰκονομολόγου L. Luzzati μὲ κεφάλαιον 700 φρ. μόνον, ἔχει σήμερον περὶ τὰ 17 ἑκατομμύρια φράγκων μετοχικὸν καὶ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον!

Λαϊκαὶ Τράπεζαι λειτουργοῦν ἤδη παντοῦ, εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ρωσίαν, Ἀνίαν, Ἑλβετίαν, Βέλγιον, Ρουμανίαν κλπ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἐκτεθέντων, προκύπτει ἀπολύτως τὸ ὅτι ἡ «Λαϊκὴ Τράπεζα» Ἀθηῶν, ἰδρυθεῖσα παρ' ὀμίλου κεφαλαιούχων μὲ τὰς αὐτὰς περίπου βάσεις τῶν ἄλλων τοῦ τόπου μας Τραπεζῶν, δὲν εἶναι ποσῶς πιστωτικὸν συνεργατικὸν ἴδρυμα, οὔτε Τράπεζα τοῦ Λαοῦ ὡς θέλουν νὰ μᾶς τὴν παριστοῦν ἐπίστε, ἄδηλον πρὸς τίνα σκοπὸν.

Διότι ἐὰν ἦτο Λαϊκὴ Συνεργατικὴ Τράπεζα, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀνωρύμους τίτλους μετοχῶν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέπη τὴν συγκέντρωσιν ὅσων δήποτε μετοχῶν καὶ ὅσων δήποτε ψήφων εἰς χεῖρας ἐνὸς μετόχου.

Ἐὰν ἦτο Λαϊκὸν πιστωτικὸν ἴδρυμα, μὲ βάσεις καὶ ἀρχὰς συνεργατικὰς, δὲν θὰ εἶδε κατὰ προτίμησιν πιστώσεις εἰς τοὺς μεγάλους τῆς ἀγορᾶς ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους, ἀκολουθοῦσα τὸ σύστημα τῶν προεξοφλήσεων τῶν ἄλλων τοῦ τόπου Τραπεζῶν καὶ ἰδίᾳ τὸ ἐν ἰσχύϊ παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ μας, ἀλλὰ θὰ ἐτόνωνε τὸ μικρὸν ἐμπόριον καὶ τὴν μικρὰν βιομηχανίαν τοῦ τόπου, ἧτις ἀφίεται παρ' ὄλων εἰς τὴν τύχην τῆς καὶ εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκμετάλλευσιν τῶν πολυπληθῶν ἀσυνειδήτων τοκογλύφων τῆς χώρας.

Ἐὰν ἦτο Λαϊκὴ Τράπεζα συνεργατικὴ, δὲν θὰ ἰδρυε πρατήρια πωλήσεως ἐπιπέλων, ἐφ' ὧν δίδει μικρὰς προκαταβολὰς, λαμβάνουσα προμήθειαν, ἀλλὰ θὰ συνετέλῃ εἰς τὴν ἰδρυσιν μᾶς συνεργατικῆς εταιρίας παραγωγῆς, μεταξὺ τῶν τεχνιτῶν λεπτοργῶν καὶ ἐπιπλοποιῶν τῆς πόλεως μας, οὔτινες συνεργατικῶς ἐργαζόμενοι, καὶ ἴδια ἰδρύοντες πρατήρια τῶν εἰδῶν τῆς τέχνης των, θὰ διανεμόντο μεταξὺ των τὰ ἐκ τῆς κοινῆς ἐργασίας των κέρδη.

Ἐὰν ἦτο Λαϊκὴ συνεργατικὴ Τράπεζα, θὰ εἶχε κύκλον μετόχων ἐκ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, θὰ ἐπρο-

στάτευε τὸ μικρὸν ἐμπόριον καὶ τὴν μικρὰν βιομηχανίαν, θὰ ἀπήλλαξε τὸν κόσμον τῶν βιοπαλαιστῶν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀγρίας τοκογλυφίας ἧτις ἐκμυζᾷ καὶ μαρναίνει τὸν τόπον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, θὰ ἐδίδασκεν ἐμπράκτως τὰς μεγάλας καὶ λαοσωτηρίους ἀρχὰς τῆς συνεργατικότητος δηλ. τὴν προνοητικὴν καὶ τὴν ἀλληλεγγύην καὶ θὰ διέδιδε, διὰ τῆς πρωτοστατήσεώς της εἰς τὴν ἰδρυσιν συνεργατικῶν εταιριῶν πάσης φύσεως, ὡς πλεῖστα Λαϊκαὶ Τράπεζαι πράττουσι, τὰς ἀρχὰς ταύτας εἰς τὸν τόπον μας.

Ἐὰν ἦτο Συνεργατικὸν πιστωτικὸν ἴδρυμα, δηλ. «Λαϊκὴ Τράπεζα» ὡς ἐκεῖται αἰτινες λειτουργοῦν εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, δὲν θὰ εἶχε τμήμα ἐνεχυροδανειστηρίου, διότι εἶπε γνωστὸν, ὅτι ἡ Συνεργατικότης καταδικάζει ἀπολύτως τὰ Ἐνεχυροδανειστήρια καὶ τὰ θεωρεῖ ὡς μέσον ἀπάθρωνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πρὸς σιγμιαίαν ἀνακούφισιν ἐκ τῆς χρηματικῆς ἀνάγκης.

Θὰ φανῇ ἴσως παράδοξον εἰς πολλοὺς τὸ τοιοῦτον, ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ δι' αὐτὸ εἶπε ἴσως ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερον.

Τὰ ἐνεχυροδανειστήρια τότε μόνον εἶπε ἴσως κἄπως ὠφέλιμα εἰς τοὺς βιοπαλαιστὰς διὰ μερικὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὅταν δέχονται ὡς ἐνέχυρα ὄχι μόνον χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα καὶ πολυτίμους λίθους, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄλλο οἰοδίηποτε σκευὸς ἢ ἀντικείμενον μεταχειρισμένον, ἀκόμη καὶ παλαιὰ ἐνδύματα, ὑποδήματα κλπ. ὡς τὰ εἰς πολλὰς Ἑθρωπαϊκὰς πόλεις λειτουργοῦντα Κυβερνητικὰ ἰδίως ἐνεχυροδανειστήρια. Τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρυσᾶ εἶδη δὲν τὰ ἔχει ὅλος ὁ κόσμος, ἰδιαίτητα ὁ πτωχόκοσμος, ὁ ὁποῖος εἶπε ὁ συνηθέστατος ἐκτιθέμενος εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀγρίας ἀνάγκης καὶ δι' αὐτὸ δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι θεωρῶ ἀπορίας ἄξιον πῶς ἡ Κυβέρνησις ὅταν εἶδε τῇ «Λαϊκῇ Τραπεζῇ» μας τὸ δικαίωμα τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐνεχύρων, δὲν τῇ ἐπέβαλεν εἰς ἀντάλλαγμα τὸ νὰ ἰδρῦσῃ ἐδῆς ἀμέσως τὸ Ἐνεχυροδανειστήριον τῆς ὑπὸ τοιαύτας ὡς ἀνω βάσεις.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως ὄλων αὐτῶν, ἡ Συνεργατικότης ἔχει κηρυχθῆ ἀπολύτως κατὰ τῶν Ἐνεχυροδανειστηρίων, ἔστι καὶ ἂν λειτουργοῦν ταῦτα κατὰ τὸν τελειότερον τρόπον δεχόμενα ὡς ἐνέχυρα καὶ τὰ ἀπλούστερα καὶ ἐπιτελέστερα πράγματα. Οἱ ἀπόστολοι τῆς συνεργατικότητος, ὑποστηρίζουν καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι εἰς τὴν νεωτέραν οἰκονομολογικὴν περίοδον, τὰ Ἐνεχυροδανειστήρια ἀντιπροσωπεύουν τὸν λίθινον αἰῶνα, τὰ Ταμιευτήρια τὸν χαλκοῦν καὶ αἱ Λαϊκαὶ Τράπεζαι τὸν χρυσοῦν αἰῶνα. Διότι αἱ Λαϊκαὶ Τράπεζαι, διὰ τοῦ πρακτικωτάτου καὶ εὐφρεστάτου ὁργανισμοῦ των, παρέ-

χουσι τὸ μέσον εἰς πάντα ἔντιμον βιοπαλαιστὴν νὰ σχηματίσῃ ἐν μικρὸν κεφάλαιον ὅλως ἀνεπαισθήτως καὶ τῷ δίδουσιν ὑποστηρίξιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ του καὶ βοήθειαν εἰς τὰς ἐκτάκτους δυσχερεῖς τοῦ βίου περιστάσεις, χωρὶς νὰ τοῦ πέρουν εἰς τὸ $1/3$ ἢ τὸ $1/4$ τῆς ἀξίας του τὸ ὄρολόγιόν του ἢ τὸ δακτυλίδι του ὡς ἐνέχυρον, ἀφοῦ μάλιστα εἶπε γνωστὸν ὅτι κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ διδόμενα, ὡς ἐνέχυρον, τιμαφῆ εἶδη τόσον ἐδῶ ὅσον καὶ ἀλλοῦ, κατὰ 90 % ἐκποιοῦνται ἐπὶ δημοπρασίᾳ, καθ' ὅσον οἱ κάτοχοί των σπανίως εὐρίσκουν τὰ χρηματικὰ μέσα διὰ νὰ τὰ ἐπανακτήσουν. Συνεπῶς, οὐδεμία Λαϊκὴ Τράπεζα μὲ βάσεις Συνεργατικὰς, θὰ ἐδέχτο ποτὲ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν τῆς καὶ τὸ ἐπὶ ἐνεχύρω κοσμημάτων δανείζειν.

Ἡ ἀνωτέρω ὀλίγα περὶ τῶν κυρίως ἐργασιῶν τῆς «Λαϊκῆς Τραπεζῆς» τῆς πόλεως μας καὶ τῶν βάσεων τῆς ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας τῆς, μόνον σκοπὸν ἔχουν τὴν κατάδειξιν ὅτι ἡ Τράπεζα αὕτη, δὲν ἔχει ἄλλο κοινὸν μὲ τὰς Λαϊκὰς Τραπεζὰς τῶν ξένων Κρατῶν, εἰμὴ μόνον τὸ ὄνομα.

Διὰ τοῦ ἄρθρου μου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπόρροια τῆς ἀπολύτου ἀφοσιώσεώς μου εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς συνεργατικότητος ὧν εἶμαι ἐνθουσιος, φανατικὸς δύναμαι νὰ εἶπω ὁπαδὸς, δὲν θέλω οὔτε νὰ σχολιάσω τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ὁρᾶν τῆς «Λαϊκῆς Τραπεζῆς», οὔτε νὰ εἶπω ὅτι τὸ πιστωτικὸν αὐτὸ ἴδρυμα δὲν εἶναι ὠφέλιμον εἰς τὸν τόπον. Ὅπως τοῦναντίον, εἶμαι τῆς ἀπολύτου γνώμης ὅτι ἡ «Λαϊκὴ Τράπεζα» μας εἶναι πιστωτικὸν ἴδρυμα χρήσιμον πολὺ εἰς τὴν πόλιν μας καὶ παρέχει ἀρκετὰς ὠφελείας καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους ὧν προεξοφλεῖ τὰς συντάξεις, ἔστω καὶ μὲ τὸν ὄχι ὀλίγον βαρὺν, κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξω, εἶναι ὅτι δὲν βοηθεῖ παντάπασιν τὸ μικρὸν ἐμπόριον καὶ τὴν μικρὰν βιομηχανίαν τῆς πόλεως, ἂν μὴ ἐκ πνεύματος ἐνδιαφέροντος, τοῦλάχιστον χάριν τῆς ἐπωνυμίας ἣν ἔχει.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σχολιάζω καὶ μετὰ παρηγορίας διακηρύττω εἶναι, ὅτι ἡ ἐπωνυμία ἧτις ἐδόθη εἰς τὸ κατὰ τὰ ἄλλα σύνθητες πιστωτικὸν αὐτὸ ἴδρυμα, δὲν εἶναι ἡ ἀρμόζουσα. Ἐὰν κατὰ τὴν ἰδρυσίν τῆς, προεκηρύσσεται διαγωνισμὸς διὰ τοῦ τύπου περὶ εὐρέσεως τῆς καταλληλοτέρας εἰς τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπωνυμίας, θὰ ἐτολμοῦσα νὰ προτείνω ὅπως τῇ δοθῇ ἡ ἐπωνυμία «Ἐνεχυροδανειστικὴ Τράπεζα Ἀθηῶν». Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἐκέρδιζεν;

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1909

ΦΩΤΙΟΣ Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Με ἰδιαίτερον εὐχαρίστησιν μεταφέρωμιν εἰς τὰς στήλας μας ἐκ τῆς ἀξιολόγου «Θεσσαλίας» τοῦ Βόλου τὰς ἐξῆς πληροφορίας αἰτινες ἐνδιαφέρουσιν ἀμέσως τὴν ἐμπορικωτάτην Θεσσαλονικὴν δπου συμπαγῆς καὶ ἀκραιφνῆς Ἑλληνισμὸς ἀκμάζει καὶ ἐργάζεται. Ἐν

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἐμπορικὸν Πνεῦμα

τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Μακεδονίας ἀφθονοῦσι μεγάλα καὶ σημαντικὰ ἐμπορικὰ ἰδρύματα ὀφειλόμενα εἰς τὴν ζωτικότητα καὶ τὸ προοδευτικὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Αἱ Τράπεζαι μας ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύονται ἐκεῖ καὶ ἰδιαίτητα ἡ τὴν τὴν ζωὴν καὶ ὁρμὴν ἐγκλείουσα Τράπεζα τῶν Ἀθηῶν, ἧς τὰς ἐργασίας μετὰ τὴν ἰκανότητα καὶ ζηλευτῆς ἐπιτυχίας διευθύνει ὁ κ. Ρουσοῦν, παρέχουσι πολυτιμότητα ὑπηρεσίας εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἐμπόριον, ἀλλὰ καὶ ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἄλλαι ἀσφαλιστικαὶ Ἐταιρίαι καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ξενοδοχεῖα καὶ καφενεῖα μεγάλα εἰς χεῖρας Ἑλληνικὰς εὐρίσκονται καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων διευθύνονται. Μεθ' ὅλα ταῦτα κενὸν τι παρατηρεῖτο ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως παρμεγίστου ἑλληνικοῦ καταστήματος εἰς δὲ εἰσερχόμενος νὰ ἰδῆται εἶδη πάσης ἀνάγκης καὶ χρησιμότητος. Τὴν ἐλλείψιν ταύτην ἐσκαφθησαν πρὸ τιμῶν νὰ ἐπανορθώσωσιν ὁμογενεῖς προοδευτικοὶ καὶ φιλοπάτριδες.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον αἱ τραπεζικαὶ καὶ πλουτοκρατικαὶ κορυφαὶ τῆς Θεσσαλονικῆς ἐλθοῦσι εἰς συνεννόησιν μετ' Ἀγγλικῶν κεφαλαιούχων ἀπετέλεσαν Ἑλληνοαγγλικὴν Ἐταιρίαν Limited τῆς ὁποίας σκοπὸς θὰ εἶνε ἡ ἰδρυσις καὶ λειτουργία τοιοῦτου καταστήματος, τοιοῦτου παρμεγίστου εἰς τὴν παράλληλον τῶν Orosdi—Rak καὶ τοῦ οἴκου Περρετα.

Διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ δίκτυον τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμπορίου ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅτι ἔγεινεν.

Ἦτο ἀναγκαῖον νὰ μὴ εἰσερχοῦνται τὰ ἑλληνικὰ χρήματα εἰς ξένα θυλάκια ἐνισχυομένων οὕτω ἄλλων διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος—ἐφ' ὅσον τὸ χρήμα τὸ θεωροῦμεν συνηφασιμένον μὲ τὸ αἷμα! Ἦτο ἀπαραίτητον νὰ μὴ ταπεινωθῆται τὸ Ἑλληνικὸν ἐμπόριον καταφεύγον διὰ τὰς μεγάλας αἰτου ἀνάγκας εἰς ξένα ἐμπορεύματα καὶ ξένους ἐμπόρους. Οὕτω συνετηροῦντο ἐν τῇ ζωῇ καὶ προώδενον ἰδρύματα ξένα δι' ἑλληνικῶν χρημάτων καὶ μόνον σχεδὸν δι' αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο ἦδη δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ἐκ τῶν προτέρων ἀσφαλῆ τὴν ἐπιχείρησιν. Διότι ἑλληνικὰ χρήματα ἐδαπανῶντο καὶ δαπανῶνται πάντοτε, δὲν ἔμεινε δὲ ἄλλο τι εἰμὴ νὰ κανονισθῇ ὁ ροῆς αὐτῶν εἰς ἑλληνικὰ ταμεῖα διὰ νὰ εἰσερχοῦνται διαρκῶς εἰς αὐτὰ. Πῶτος βεβαίως ὁμογενῆς ἐμπορος τοῦ ἐσωτερικοῦ θὰ προτιμήσῃ ξένον κατάστημα διὰ τὴν προμήθειάν του ἢ τὸ ἑλληνικόν; Καὶ μήπως εἶνε ὀλίγοι οὔτοι; Εἶνε οἱ κυριώτατοι πελάται τῶν μεγάλων καταστημάτων εἶνε σχεδὸν αἱ ἀποκλειστικαὶ των τροφαί.

Ἐντυχῶς, ὅτι τὴν ἰδέαν ταύτην τῆς ἐμπορικῆς ἀλληλεγγύης τὴν ἔχουν πάντες ἀνεπτυγμένην εἰς μέγαν βαθμόν. Ἄν ὑπάρχον καταστήματα ξένα ἐργαζόμενα μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἶνε διότι καὶ Ἕλληνας ὑπαλλήλους ἔχουσι καὶ ἑλληνικὴν χροῖαν φροντίζουσι νὰ προσδώσωσιν εἰς τὰ καταστήματά των. Μετενόησε ὄχι ὀλίγον ὁ πολὺς Στάιν πρὸ τιμῶν ἐτῶν, ὅποτε παρέλειπε νὰ ἀναρτίσῃ μεταξὺ ἄλλων, ἐν διακόσμῳ, τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν!

Ἡ ἰδρυσις τῆς ἐταιρίας ταύτης ἐπὶ ὁμογενῶν δὲν εἶνε σύνθητες ἐμπορικὸν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, εἶνε ἀληθῆς κατὰ κτησις τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς τοιαύτη ἀξίζει νὰ χαιρῆται. Χαιρῆται δὲ μόνον καὶ ἑταίροι ἀξίζουσι δι' αὐτήν. Αἱ εὐχαὶ περιτελοῦν. Ἐκεῖ ὅπου βλέπει κανεὶς καθαρά τὴν ἐπιτυχίαν δὲν εἶνε περιτολογία τὸ νὰ καταφεύγῃ εἰς ἐχθὰς;

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ*

Φκντκσθήτε εἰς τὸ Ἀμκρούσιον ἢ Κηρισσιάν ἢ εἰς ὅιον δήποτε ἄλλο χωρίον λειτουργοῦσαν μίαν Σχολήν παρομοίαν, συντηρουμένην ἀπὸ τὰ κεφάλαια ἐνὸς μεγαλοιδεάτου δωρητοῦ καὶ διευθυνομένην ἀπὸ τοὺς εἰδικούς τῆς ἐκλογῆς του. Φκντκσθήτε τοὺς χωρικὰ-παιδῆς φοιτῶντας καὶ ἀναπτυσσομένους ἐν αὐτῇ, ὅσα διδάσκαλκτα πρκακτικὰ καὶ ὠφέλιμα θ' ἀποκομίσωσιν ἐκεῖθεν. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ διδάσκαλκτα δὲν θὰ εἶνε μόνον πρκακτικὰ, ἀλλὰ καὶ ἠθικὰ καὶ χριστιανικὰ. Δυστυχῶς ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς σημερινῆς διδασκαλίας οὔτε τὸ σχολεῖον οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἐπιδρᾶπέι τῶν τέκνων τῶν χωρίων μας ἰδίως. Ὑπάρχουν χωρία ἀτυχῶς πλέοντα εἰς τελείαν ἐξαχρείωσιν. Ἐξαχρείωσις συνειδήσεως, ἠθικῆς, οἰκογενειακῆς ἀγωγῆς. Οὐδὲις ἐνδιαφέρεται δι' αὐτούς. Ὁ διδάσκαλος, ὁ ἱερεὺς, οἱ πρὸύχοντες. Κάθε ἄλλο, καὶ παρέρχονται τὰ ἔτη καὶ ἡ διαφθορὰ εἰσδύει βαθύτερον καὶ ὁ ἔλλην χωρικός, ἰδίᾳ δὲ ὁ μετὰ τῶν πύλεων γειτνιαζών, χάνει καὶ αὐτὰς τὰς φυσικὰς καὶ πατροπαράδοτους ἀρετὰς του. Ἐν σχολεῖον λοιπὸν ἀγροτικὸν καθαρῶς, ἡδύνακτο, ἀπὸ εὐσυνειδήτων γεωπόνων διευθυνομένον νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἔλληνα τῆς ἐργασίας, τῆς ἀρετῆς, τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Σχολεῖον τοιοῦτον μὲ πρὸργραμκα σαφῆς, ὠρισμένον συστηματικῶς καὶ μεθ' ὑπομονῆς ἐφαρμοζόμενον θὰ διαπλάσῃ σὺν τῷ χρόνῳ μίαν ὑγιᾶ μερίδα ἐν τῷ χωρίῳ ἢ ὅποια εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιδράσῃ σωτηριῶς ἐφ' ὅλου τοῦ χωρίου κατ' ἀρχάς, εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον βραδύτερον, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐφ' ὅλου τοῦ δήμου καὶ τῆς λοιπῆς διοικητικῆς περιφερείας μέχρις οὗ διαδοθῆ ἐφ' ὅλου τοῦ ἔθνους.

Σχολεῖον τοιοῦτον θὰ ἔχη τοιαυτὴν ἠθικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ χωρικοῦ ὅσην οὐδεμία ἄλλη δύναμις θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ὁ Ἕλλην ὁ φιλότιμος, ὁ δραστήριος, ὁ ἐργατικός, ὁ ἐντιμὸς ἐφ' ὅσον βλέπει ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον παρασύρεται ἀπὸ τὰ ἔνστικτὰ του τὰ κτηνώδη καὶ ἐκφυλίζεται ὀλονέν, ἐν ᾧ ἀντιστρέφωσ ὅταν γνωρίζῃ ὅτι κάποιος ἀρχοντας ἢ πλούσιος ἔλλην ἔστρεψε τὴν προσοχὴν εἰς τὸ χωρίον του καὶ θυσιάζει χρήματα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τέκνων του καθίσταται ὁ τέλειος, ὁ εὐπειθῆς πολίτης, ὁ εὐσυνειδήτος ἄνθρωπος. Ἐλθόμεν εἰς τὸ σχολεῖον. Τὸ φκντκσθόμεθα εὐπρεπές, εὐρύχωρον περιβχλλόμενον ἀπὸ κήπον εὐρύχωρον μὲ τὰ ἀνάλογα

* Συνέχεια εἰς Σελ. 563.

οἰκοδομημκτὰ του, σταύλους διὰ τοὺς ἵππους του τῆς ἐργασίας, διὰ τοὺς ἡμιόνους, διὰ τοὺς ὄνους, διὰ τοὺς χοίρους, διὰ τὰς αἴγας, διὰ τὰ ὀλίγα πρόβατὰ του, τοὺς ὀρνιθῶνάς του, τοὺς μελισσῶνάς του, μὲ τὰ ἄνθη του, τὰ δένδρα του, τοὺς λαχνοκῆπους του, τὰς συλλογὰς ἐντόμων, ἐπιβλαβῶν καὶ ὠφελίμων πτηνῶν, τὰς εἰκόνας του ἀγροτικῶν σκηνογραφικῶν καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ περιβάλλοντος μὲ ὀλίγα γράμματα μόνον διὰ τὴν στοιχειώδη μόρφωσιν τῶν χωρικοπαίδων φκντκσθόμεθα φοιτῶντα ὅλα τὰ χωρικὸπαίδια ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Φκντκσθήτε τίνκ εἰκόνα θὰ ἀποτελέσουν ζωῆς ἀληθινῆς, ἐξκνηρωπιστικῆς, πολιτισμοῦ καὶ προόδου. Φκντκσθήτε τίνκ ἐπίδρασκιν θὰ ἐξκκῆσῃ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἀγροίκων, ἀπαιδεύτων, γιομάτων ἀπὸ προλήψεις καὶ βκνκυσόττητα γονέων των, ὅταν ἡ ἀγροτικὴ αὐτὴ ἐκπαίδευσις στρέφει τὸν νοῦν των πρὸς μίαν ἄμυλλαν ἐργασίας, ἠθικῆς, ἐξευγενισμοῦ καὶ κληήσεως. Φκντκσθήτε τὸ σχολεῖον αὐτὸ νὰ ἔχη τὸν ἐνάρετον καὶ μορφωμένον ἱερέα του, ὅπως ἐτόνισεν ὁ ἀείμνηστος Καμπὰς εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Διάδοχος ὡς γκιοκτῆμων» ἄρθρον του, μὲ τὴν ἐκκλησίαν του εἰς ἣν νὰ φοιτῶσιν τὰ παιδία τῶν χωρίων καὶ ἀπὸ τοὺς θόλους τῆς ὁποίας ν' ἀκούωνται κατὰ Κυριακὴν λόγοι ἀπλοὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, ἀγάπης πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἀγάπης πρὸς τὴν μιθερά γῆν, ἀγάπης πρὸς τὰ ζῶα. Ἐν τῇ ἀπλῇ αὐτῇ λέξει τῆς ἀγάπης περικλείεται ὅλος ὁ χριστιανικός θρίαμβος καὶ ὅταν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδὸς ἐνεσταλάξαιτε καὶ ἐνεχαράξαιτε τὰς ἐνοίας αὐτῆς διὰ τοῦ ἰδίου πρκαδείγματος ἐπετύχαιτε τὸ πᾶν. Τὴν κλαπῆν, τὴν ἀρκαγῆν, τὴν πλεοξίζιν, τὴν κκκεντρέχειαν, τὸ μῖσος, τὰ ἐξαφκνίζετε διὰ τῶν μεγάλων διδασκαλμάτων τῆς ἀγάπης.

Τὸ σχολεῖον αὐτὸ θὰ διαθέτῃ ἐλαχίστας ὥρας τὴν ἐβδομάδα διὰ τὰ ὀλίγα γράμματα τὰ ἀναγκαιοῦντα μόνον πρὸς κατανόησιν τῶν πλείστων γεωργικῶν ἐγκχειριδίων τὰς δὲ ἐπιλοίπους ὥρας θὰ τὰς διαθέτῃ εἰς τοὺς σταύλους, εἰς τοὺς οἰνῶνας, εἰς τὴν τυροκομίαν, βουτυροκομίαν, εἰς τὰς πρκασίας, εἰς τὰ φυτῶρια, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τοὺς κῆπους, εἰς τοὺς ὀρνιθῶνας, εἰς τὰ θερμοκήπια, ὅπου κατὰ ἡλικίας κατὰ τάξεις, θὰ ἐργάζωνται οἱ μικροὶ σκκπανεῖς τῶν μεγάλων ὄνειρων τοῦ μέλλοντος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα μας. Τὴν μορφήν, τὴν τροπήν ἣν θὰ λάβῃ μὴ τοιαύτη Σχολή, ἣτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα δι' ἄλλας μελλούσας, αἵτινες θὰ ἐπκκκολουθῆσωσι καὶ τὰς ὁποίας ἀδύνακτον νὰ μὴ ἐγκκολπῶθῃ τὸ Κράτος αὐτὸ, διότι εἰς τὸ μέλλον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εὐρεθῆ κάποιος ὑπουργὸς φιλότιμος, μὲ διάνοιαν εὐρεῖαν ὅστις νὰ θελήσῃ νὰ ἐργασθῆ ἐπιωφελῶς διὰ τὸ ἔθνος, ἀφίνόμεν εἰς τοὺς

εὐγενεῖς ὄνειροπόλους τῆς πρκακτώσεως μιὰς τοιαύτης ἰδέας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. Λ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Κατὰ ποσὸν ἡ ἰδέα, ἣν ἐρροίραμεν διὰ τοῦ πρώτου ἡμῶν ἄρθρου, ἔχει ὠρμάσει καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀπέδειξε σερὰ λίαν ἐνδιαφερόντων ἄρθρων δημοσιευθέντων ἐπὶ τὸν τίτλον «Ἡ Γεωγονία καὶ τὸ Δητικὸν Σχολεῖον» ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» τοῦ παρελθόντος μηνὸς ὀφειλομένων εἰς τὸν κάλαμον τοῦ κ. Χαρ. Κυριακάτου ἐξῆως μορφωμένου μέλους τοῦ διδασκαλικοῦ παρ' ἡμῖν κόσμου. Ἐπὶ πλέον τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀναπτύσσει καὶ ὁ κ. Π. Καναγκίνης εἰς τὸ δεῖτερον τεῖχος τοῦ «Γεωργικοῦ Δελτίου» τῆς Γεωργικῆς Ἐταιρίας ἐπὶ τὸν τίτλον «Γεωργικὴ ἐν Ἑλλάδι πρόοδος καὶ σημασία τῆς Γεωργικῆς Διδασκαλίας». Ὅταν ἐν τοιοῦτον ζήτημα ζωτικώτατον καὶ τοιαύτης ἐθνικῆς σημασίας καταστῆ ἀντικείμενον μελέτης, ἔρευνῶν καὶ συζητήσεων τῶν πολλῶν, τότε ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θὰ εἰρεθῶσιν τὰ ἐνθουσιώδη καὶ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ὄργωντα πνεύματα, αἵτινα θὰ δώσωσι σάρκα καὶ ὄστα εἰς τὰς τόσον σωτηριῶς ἰδέας ταύτας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν κρῖνομεν ἀσκοπον νὰ μεταφέρωμεν καὶ σχετικὴν τινα εἰδησιν ἐπισχύνουσαν τὴν γνώμην μας διὰ τὰ ἔργα ταῦτα τότε τίθενται ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πραγματικότητος ὅταν εὐλοκωνται εὐγενεῖς διάνοιαι αἵτινες τὰ ἐγκκολπῶνται καὶ τὰ ζωογονοῦν. Ἰδοὺ ἡ εἰδησις. Εἰς τὸ Λέιση τῆς Ἰταλίας ἢ Μοναχῆ Βερρονίην δουνύλλιν ἱδρως σχολὴν διὰ τὴν ἀνατροφήν καὶ μόρφωσιν ατῶν θυγατέρων τῶν χωρικῶν. Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ θὰ διδάσκωνται πρκακτικῶς καὶ μετ' ἐφαρμογῆς τὴν κτηνοτροφίαν, σηροτροφίαν, τυροκομίαν, τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, τὴν ὑφαντικὴν, τὴν ἀρτοποιίαν κτλ.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

Σ κ ω ρ ί α

Μέσον πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς ὀξειδώσεως τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ χάλυθος.

Στέαρ χοίρειον. 250 γρ.μ.
Καφορὰ εἰς κόνιν. 16 "

Ἀναλύομεν τὸ ὅλον εἰς διαθερμαντῆρα (bain-marie). Ἄμα τηχθῆ ἡ καφορὰ, ἀποσύρομεν τοῦ διαθερμαντῆρος τὸ περιέχον τὸ μίγμα δοχεῖον καὶ πρ' ἰθέτομεν ἀρκετὴν ποσότητα γραφίτου λεπτοῦ ὅστε τὸ μίγμα νὰ προσλίβῃ τὸ χρώμα τοῦ σιδήρου.

Διὰ τοῦ μίγματος τούτου θερμοῦ ὄντος ἐπαλείψαιτε τὰ πρὸς προφύλαξιν σιδηρὰ ἢ χαλύβδινα ἀντικείμενα καὶ σπαγγίσατέ τα μὲ μαλακὸν ὑφασμα.

Διὰ τοῦ μίγματος τούτου τὰ, ὡς εἴρηται, ἀντικείμενα καθίστανται ἀπρόσβλητα ὑπὸ τῆς ὀξειδώσεως.

Κυλίδες κηροῦ

Διὰ ν' ἀπαίρησθε κηλίδας κηρίων ἢ στεατοκηρίων ἐξ ὑφασμάτων, ἀποξέσατε τὸ ἐξέχον μέρος τῆς σταγόνης πρκακτικὰ διὰ μαλακίδου; ἔπειτα ἐμβαπτίσατε τεμάχιον βάμβακος εἰς βενζίναν καὶ προστρίψαιτε τὴν ἀπομείνανσαν κηλίδα μέχρις οὗ ἐξαλειφθῆ.

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν σεμνὴ καὶ ἐπιβάλλουσα πένθιμος τελετὴ ἐτελεῖτο ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς «Ἐταιρίας

Ἡ στέψις τῶν τάφων τῶν Ἡρώων.

Περιοδικοῦ Τύπου Ἀθηνῶν. Ὡς γνωστὸν τὴν Ἐταιρίαν ταύτην ἀποτελοῦσιν οἱ Διευθυνταὶ τῶν ἐβδομαδιαίων ἐφημεριδων «Ἀληθείας», «Ἑλλάδος», «Ρωμηοῦ», «Πανελληνίου Κράτους», «Ἐθνικοῦ Βήματος», «Πύρρου» καὶ «Κράτους», καὶ τῶν περιοδικῶν «Εἰκονογραφημένης», «Παναθηναίων», «Πινακοθήκης», καὶ «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως». Ἡ Ἐταιρία ἐν σῶμμιτι παρενρθεῖται ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν, συμπαρασταμένων ἐν ἱερῷ συγκινήσει καὶ πλείστων ἐκ τῆς ὑποδοῦλου Ἑλλάδος, ἐστεφανῶσε μὲ τὸν ἀμάραντον τῆς δάφνης στέφανον τοὺς τάφους τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου, τοῦ στρατάρχου Κολοκοτρώνη, τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Κανάρη καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ. Ἐκάστην κατάθειεν σιεφάνου παρηκολούθει εὐγλωττος καὶ πλήρης πατριωτικῶν ἀποστροφῶν προσφώνησις. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ τάφου τοῦ Κοραῆ καὶ Κολοκοτρώνη προσεφώνησεν ὁ κ. Καλογερόπουλος τῆς «Πινακοθήκης», ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου τοῦ Ἀνδρούτσου ὁ κ. Σηληλιώτοπουλος τοῦ «Πανελληνίου Κράτους», ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου τοῦ Κανάρη ὁ κ. Τσαλοῦχος τοῦ «Ἐθνικοῦ Βήματος». Λυπούμεθα ἄκρως μὴ δυνάμενοι, ἐλλείπει χώρου, νὰ δημοσιεύσωμεν τὰς ὁραίας αὐτὰς προσφωνήσεις αἵτινες ἐπροκάλουν εἰγος πατριωτικῶν συγκινήσεων καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὴν πένθιμον ταύτην τελετὴν ἐτίμησε ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἀδιοπροσώπως καὶ ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ δι' ἀντιπροσώπου τῆς.

Ἡ ἀστυνομία μας

Ἡ ἐπέμβασις τῆς πολιτικῆς

Εἰς τὸ «περὶ ἀστυνομίας» τελευταῖον ἄρθρον τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ἀντικείμενον τοῦ ὀποίου ἦτο «αἱ μεταθέσεις» τοῦ προσωπικοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, ἐξεδηλοῦτο ἡ γνώμη, ὅτι τὸ μέσον τοῦτο τῶν μεταθέσεων, μὴ χρησιμοποιοῦμενον ἐξ ἀφετηρίας τοῦ τῆς ὑπηρεσίας συμφέροντος, προκαλεῖ ἀπογοητεύσεις, διαφθείρει τὰς συνειδήσεις καὶ ἐν γένει μεταστρέφει τὸ πνεῦμα τοῦ τῆς ὑπηρεσίας καθήκοντος.

Ἀσπαζόμενοι τὰς περὶ τῆς ἀστυνομίας ἀρχὰς τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρήσεως» θὰ παρακολουθήσωμεν τὸ θέμα. Ἄλλ' ἐὰν τύχωμεν φιλοξενίας θέλομεν πρὸς τούτοις προσπαθῆσαι νὰ τηρήσωμεν συνέχειαν

των ερευνητών, ὡς πρὸς τὰ τῆς Χωροφυλακῆς πράγματα, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶμεν τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπροσωπολήπτου καὶ τῆς ἀκριβοδικίας.

Ὅταν ἐπ' ἐσχάτων διὰ τῶν διοικητικῶν πράξεων διενεργεῖτο ἡ προκαταρκτικὴ περὶ μεταθέσεων ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς ἐνέργεια, ταυτὸσημος σκέψις κατεῖχε τοὺς βαθμοφόρους, ἂν ὁ τρόπος τῆς τῆς αὐτῆς ἐνεργείας ἐνέπνεε τὴν πεποίθησιν, ὅτι αἱ διενεργούμεναι μεταθέσεις ἦσαν ἀπότοκοι τῶν αὐτῶν ἐκείνων αἰτιῶν, αἵτινα ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ προκαλοῦν συνήθως τὰς μεταβολὰς τοῦ προσωπικοῦ. Καὶ ἴτο καταφανὴς ἡ κρατούσα αὐτῆ σκέψις, διότι καὶ ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν κατὰ τὰς ἐπαρχίας τμημάτων τῆς Χωροφυλακῆς εἶχε τὴν ἀπήχησιν. Ἐπιστεῦτο δὲ μάλιστα, ὅτι θὰ ἴτο δυσχερὴς ἢ ἐπὶ πλεόν συντήρησις τοῦ ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ, ἂν ὄντως ἡδύνατο νὰ παραρῶνται αἱ ὑπὸ τοῦ θεσμοῦ τούτου ἀναγνωρισθεῖσαι θεμελιώδεις, ὡς πρὸς τὰς μεταθέσεις, ἐν γένει, τοῦ προσωπικοῦ, ἀρχαί.

Ἦσαν δεδικοιολογημένοι αἱ σκέψεις αὗται εἴτε ἀπὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἀπόψεως εἴτε ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς πειθαρχίας;

Περιστατικὰ, στενῶς συνδεόμενα πρὸς τὰς ἐνεργείας τῶν πέριξ τῶν πολιτευτῶν δρώντων ἰδιωτῶν, κατέδειξαν ὅτι τινῶν πολιτευτῶν αἱ προθέσεις ἔτεινον εἰς τὴν πραγματοποίησιν ὀρισμένων μεταθέσεων. Ἦτο φυσικὸν ἐντεῦθεν νὰ ἐξετασθῇ ἂν αἱ σχετικαὶ διοικητικαὶ πράξεις ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰς ἐκδηλωθεῖσας προθέσεις. Ὑπ' οὐδενὸς αἰτίου δύναται ν' ἀνακοπῇ τὸ αἰσθημα τῆς ἀμύνης καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοσυντηρήσεως, διότι αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ συναίσθημα ἔδει νὰ ὀδηγήσῃ τὸ σῶμα τῆς Χωροφυλακῆς ὀλόκληρον, ὅταν κυρίως πρόκειται οὐχὶ περὶ ἐνεργειῶν ἄτομα μόνον θιγουσῶν, ἀλλὰ περὶ ἀναιρέσεως τῶν «περὶ μεταθέσεων» διατάξεων τοῦ θεσμοῦ, ἦτοι περὶ καταλύσεως τῶν ἀρχῶν ἐκείνων, ἐφ' ὧν, ὡς ἐπὶ θεμελιῶν, ἐβασίσθη ἡ ἀναβίωσις καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτοῦ ἀνυπαρξία. Ἄν οὕτως εἰς τὴν ἐν ἐκάστῳ βαθμοφόρῳ ἐπικρατήσῃ τῆς ἀνάγκης, ὅπως δι' ἀτομικῆς ἐνεργείας διερευνηθῇ πρὸς τὴν τῆς πεποιθήσεώς του μόρφωσιν, παρατηρητὰ παραβάσις τῶν περὶ πειθαρχίας κανόνων, τὸ ἀτομικὸν τοῦτο παράπτωμα δὲν εὐθύνει τὸν ἄλλως τε ἀπλῶς μόνον διανοηθέντα βαθμοφόρον. Οὕτως, τὸ δημόσιον συμφέρον ἐνστερνιζόμενος καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ σώματος πρόδοον ὀργῶν, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ λημονήσῃ τὰς ἐξείς τῆς παλαιᾶς Σχολῆς διαρκῶς ἀγρυπνεῖ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ καθήκοντος καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τοὺς ἐπιβλαβεῖς ἐπηρεασμούς· ἀμύνεται ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς

αὐτοῦ ζωῆς καὶ τῆς κοινῆς εὐημερίας· δὲν ἐπιτίθεται διότι μόνον τὰ μέσα τῆς ὑπηρεσίας χρησιμοποιοῖ· στερεῶς ἔχεται πρὸς τὰς τῆς πειθαρχίας ὑπαγορεύσεις, διότι αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς μείζονος ἐνισχύσεως τῶν ὑποχρεώσεων ἐκείνων, αἵτινες δὲν συντείνουσι μόνον εἰς τὴν συνοχὴν τοῦ σώματος ἀλλ' ἐγγυῶνται πρὸς τοὺς τὴν ἀκρίβειαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ὁ βαθμοφόρος ἐνεργῶν οὕτως, ἐπιζητεῖ τὴν πρόδοον· ἂν, ἀντιμετωπίζων τὴν κατὰ τοῦ δημοσίου συμφέροντος καὶ τῆς ἠθικῆς ἐπικρατήσεως ἀντίδρασιν, ἀντιτάσσεται, καθ' ἑαυτὸν σκεπτόμενος, ὑποκύπτει εἰς τὴν ἀνυπερβλήτων ἀνάγκην τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ ἀντίδρασις αὕτη· δὲν παρεκκλίνει τοῦ καθήκοντος· ἀμύνεται ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐπομένως ἀλλοχού ἐνυπάρχει ἡ εὐθύνη ἐπὶ τῇ τυχόν παρομαρτοίῃ παρεκκλίσει· ἐκεῖ δηλαδή, ὁπόθεν ἡ ἀντίδρασις ἢ ἡ ἀδιαφορία καὶ αἱ ἐνεργεῖαι πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ὄρων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ὁ νομοθέτης ἔκρινεν ἀπαραιτήτους διὰ τὴν λυσιτελή τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν καταστολὴν τῶν ἐπιβλαβῶν ἔξεων.

Ἦτο λοιπὸν εὐλόγος ἡ συγκίνησις καὶ δεδικοιολογημένη ἡ σκέψις τῶν βαθμοφόρων. Ἐπαλήθευσαν δ' ἄλλως οἱ φόβοι αὐτῶν, διότι συνέτρεξαν ἀτυχῶς καὶ καταδήλως ἐξωτερικεύθησαν τὰ ἐπιβλαβῆ τῶν ἐπηρεασμῶν ἀποτελέσματα.

Εἰς τὰς τῆς κοινῆς γνώμης διακυμάνσεις δὲν συναντῶμεν εὐμενεῖς ἐντυπώσεις. Γενικῆ κρατεῖ πεποίθησις, ὅτι τινές, μὴ δυνηθέντες νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὸν ἀκάθεκτον ἐπηρεασμὸν, ὑπέκυψαν εἰς τὸν νόμον τῆς ἀνάγκης.

Δὲν συμφωνοῦμεν πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην, διότι πεποιθήμεν ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν βαθμοφόρων. Ἐπισκοποῦντες ὁμως τὰ πράγματα διαγιγνώσκουμεν ἐπεμβάσεις προκαλοῦσας τὴν ἀποθάρρυνσιν. Ἐὰν ἡ κατάστασις ἐπικρατήσῃ ζοφῶδες θὰ παραστῇ τὸ μέλλον.

Σῶμα, ὅπερ περιουλλεγόμενον, πειράται νὰ ἀναβιώσῃ· δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντιταχθῇ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν κατὰ τῆς πορείας του ἀντίδρασιν. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δράσεώς του ὁ ἀγὼν δι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἴσως ἄνισος, διότι πάντες γνωρίζομεν, ὅτι ἐν τῇ περιβαλλούσῃ ἡμᾶς ἀτμόσφαιρᾳ δὲν δύναται ἀτυχῶς νὰ κυριαρχήσῃ εἰσέτι ἡ ἰδέα τοῦ γενικοῦ καθήκοντος.

Ἄν ἐν τῇ πάλῃ αὐτῇ ὑποκύψῃ, τὸ νῦν καθεστὼς θὰ διαδεχθῇ κατάστασις αἴρουσα τὴν ὄντοτητα καὶ τὴν αὐθυπαρξίαν τοῦ Σώματος. Ἐστω τοῦτο πρὸς γνώσιν ἐκείνων, οἵτινες ἀντιπαρέρχονται ἄδιαφόρως τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τῆς ἐνισχύσεως τῶν ὄρων ἀρχῶν.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον, εἶναι ὅτι τοιαύτη κατάσταση τὸ Κράτος πρωτίστως θὰ ἐπηρεάσῃ, διότι θέλει

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἀναμφισβητήτως ἀναιρέση τὰς ἐγγυήσεις τῆς κοινῆς ἡουχίας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως.

Διὰ τοῦτον κυρίως τὸν λόγον πρέπει ἀποτελεσματικῶς νὰ ἀνακοπῇ πᾶσα κατὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σώματος ἐξωτερικὴ ἐπενέργεια

Οἱ οἰανδήποτε ἐν τῷ Σώματι διαχειριζόμενοι διοικησιν, ὡς ἐνισχύσωσι τὴν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος, διότι ἐν αὐτῇ θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐξουδετέρωσιν παντὸς ἐξ ἐξωτερικῆς ἐπηρείας ἀποτελέσματος. Ὁφείλουσι νὰ ἐμμείνωσι πάντες ἐν ταῖς ἀρχαῖς, τὰς ὁποίας ἐμπνέει ἡ φιλοπατρία καὶ τὸ δῆμῶσιν συμφέρον. Πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον, ὡς ἀγωνισθῶσι τὸν ἀγῶνα, ὅστις ὄθει πρὸς τὴν πρόδοον.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ καθήκοντος δὲν ὑπάρχει ἀπογοήτευσις ἀλλ' ἡ ἐγγυήσις τοῦ μέλλοντος.

Φρουρὸς

Τὸ «Πανελληνιον Κράτος», τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Σηλιωτοπούλου διευθυνόμενον, τὸ ἐξασκοῦν τῶσαυτην ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τῶν ἐν διασπορᾷ εὐρισκομένων Ἑλληνικῶν παροικιῶν, διὰ

Ἐν ἄρθρον ἐλληνικῆς ἐφημερίδος περὶ Σερβίας

ἡ πατριωτικὴ πορεία ἡν ἐχάραξε καὶ ἀπαρεγκλίτως ἐπὶ ἐτῆ τηρεῖ, ἐδημοσίευσεν πρὸ τίνος ἄρθρον ὑπὲρ τοῦ Σερβικοῦ Λαοῦ, τοῦ τοσοῦτον ἐσχάτως δοκιμασθέντος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὡς ἐκ τοῦ ζητήματος τῆς καταλήψεως ὑπὸ τῆς Αὐστρίας τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ διεπνέετο ὑπὸ ἀγῶν πρὸς τὴν Σερβίαν αἰσθημάτων καὶ ἐξέφραζεν ὄλην τὴν θλίψιν τοῦ συμπονοῦντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ διὰ τὰ ἀνεχθήματα τῶν Σέρβων ἀδελφῶν μας. Ὡς γνωστὸν πολιτικὰ ὀλισθήματα ἀμφοτέρωθεν ἐμετρίασαν ἀπὸ τῆς τῆς ζωηρότητα τῶν φιλικωτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Σερβικοῦ Λαοῦ αἰσθημάτων καὶ κάποια ψυχρότης ἐβασιλευσε μεταξὺ ἐκείνων καὶ ἡμῶν. Ἡ βαθεῖα ὁμως τοῦ Σερβικοῦ Λαοῦ ἐκτίμησις πρὸς τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀφορμὴν ἀνέμενε διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ θερμὴ καὶ ἀκράτητος. Τὴν ἀφορμὴν ταύτην παρέσχε τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Σηλιωτοπούλου ὅπερ ἀπηχοῦν τὰς μυχρὰς σκέψεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὴν καρδίαν τῶν Σέρβων. Τὸ ὄρατον οὐτὸ ἄρθρον μεταφέρθη καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Σερβικὴν ἐφημερίδα «Εἰδήσεις τοῦ Βελιγραδίου» ἐκεῖθεν δὲ ἀνεδημοσιεύθη εἰς ἄλλας σερβικὰς ἐφημερίδας, ἐπροξένησε δὲ ἄριστον ἐντύπωσιν καὶ ἐγέννησεν ἀκράτητον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνος ἐνθουσιασμὸν. Τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦτον διεργησάντων ὁ μεταφραστὴς τοῦ ἄρθρου τούτου κ. Σ. Ἰλλιες ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Διευθυντὴν τοῦ «Πανελληνίου Κράτους» πλήρη θαυμασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν ἡμετέραν πατρίδα. Λυπούμεθα διὸ ὁ ἄλλος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἀναδημοσίευσιν αὐτῆς.

Μίαν κίνησιν ἰδιαιτέρην, ξεχωριστήν, εἶχομεν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, κίνησιν ἡ ὁποία μᾶς ἐπανάφερεν εἰς περασμένους χρόνους, τοὺς ὁποίους μὲ κρυφὸν πόνον ἀναλογιζόμεθα. Κίνησιν ἐνθυμίζουσαν τὰ Ἀθηναῖκα φιλολογικὰ κέντρα, εἰς τὰ ὁποῖα τόσον εὐχαρίστους διηγεῖσθαι ὡρα, καὶ συγκεντρώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφημεθὰ ὡρα, καὶ συγκεντρώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφῆσαν βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν μας τὰ ἔγνη μιᾶς ζωῆς, τὴν ὁποίαν τόσον πολὺ ἠγαπήσαμεν καὶ μετὴν ὁποίαν τόσον πολὺ εἶχομεν ἐξοικειωθῆ, ὥστε μέσα εἰς τὸν μονότονον καὶ ἀνισρὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον εἰς τὸν τόπον διὰ τὸ ψωμί καὶ μόνον διὰ τὸ ψωμί διεξάγομεν, αἱ ἀναμνήσεις ἐκεῖναι νὰ μᾶς ἐνσταλάζουσι εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ὁδύνην ἐκείνην τὴν ὁποίαν πᾶς τις αἰσθάνεται ὅταν ἀποχωρίζεται ὅτι πολυτιμότερον ἔχει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Καὶ ἡ κίνησις αὕτη ὀφείλεται εἰς τὸν ἐνταῦθα Σύλλογον «Νέα Ζωή», ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ ὁμῶνύμου περιοδικοῦ του, καταστάντος ἐσχάτως τελειοτάτου, ἔδωκεν ἐδῶ μίαν πρωτοφανῆ ὄθησιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν λογοτεχνίαν. Αἱ εὐρεῖαι αἰθουσαί του συνεκέντρωσαν εἰς τρεῖς κατὰ σειρὰν διαλέξεις ὅτι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἑλληνικὴ παροικία μας καὶ οἱ τρεῖς ἀγορηταὶ ἐχειρίσθησαν μετὰ δύναμιν καὶ σαφήνειαν τὰ θέματα τῶν καὶ ἐφάνθησαν ἀληθῶς ἀντάξιοι τῶν προσδοκῶν τόσον τοῦ κοινοῦ ὅσον καὶ τῶν νεοζωϊτῶν. Μέσα εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς πλήρους ἀδιαφορίας πρὸς τὸ βιβλίον εἶνε δύσκολον καὶ βαρὺ τὸ ἔργον τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου. Δύναται τις ὁμως μετὰ πεποιθήσεως νὰ τονίσῃ ὅτι οἱ ἀναλαβόντες αὐτὸ πέος, διαπνεόμενοι ἀπὸ μίαν ἱερὰν ἰδέαν καὶ πεποίθησιν, καὶ συγκεντρώνοντες ὅλα τὰ ἐφόδια θὰ σκορπίσουσι καὶ θὰ μεταδώσουσι τὴν κίνησιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἥτις ἦτο ἀγνωστος ἐνταῦθα, θὰ γείνουσι οἱ δημιουργοὶ ἐνὸς νέου περιβάλλοντος καὶ οἱ πρόδρομοι ἐνὸς βίου ἀληθῶς πνευματικοῦ.

Παραπλεύρως εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν καὶ ἡ φιλανθρωπία δὲν ὑστέρησεν εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς. Μία λογοδοσία τοῦ Μικροῦ Ἀσύλου, διευθυνομένου ὑπὸ τῆς μεγάλης φιλανθρωπῆς ἐριτίμου κυρίας Μπενάκη, γενομένη ἐνώπιον τῶν προξενικῶν ἀρχῶν μας καὶ παρουσία τῆς ἐπιλέκτου τῆς κοινῆς μας μερίδος ἀπέδειξε τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἰδρύματος τούτου καὶ μᾶς παρουσίασε μίαν ἀξιοζήλευτον δρᾶσιν τοῦ ὄρατου φύλου. Καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς λογοδοσίας ἀνεκοινώθη ὅτι κατ' ἀπόφασιν τῶν εὐεργετῶν Μπενάκη τὸ Μικρὸν Ἀσύλον συγχωνεύεται μετὰ τοῦ Μπενακείου Ὀρφανοτροφείου, οὕτω δὲ τὰ πτωχὰ ὄρφανὰ ἀναλαμβάνονται ὑπὸ ἐπιστημο-

τέραν οίονει προστασίαν, έξασραλίζουσαν εἰς αὐτὰ μεγαλειτέραν εὐμάρειαν, πρακτικώτεραν μόρφωσιν καὶ θελκτικώτεραν περὶ ἀποκαταστάσεως ἐλπίδα.

Μὲ ὅλα ἕμως αὐτὰ εἰς εὐσυνείδητος χρονογράφος δὲν πρέπει νὰ παραλείπη καὶ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἄτινα στιγματίζουν μίαν ὑπηρεσίαν καὶ δὴ ἀντιπροσωπεύουσαν τὴν ἐπίσημον Ἑλληνικὴν Πολιτείαν ἐν τῷ τόπῳ αὐτῷ.

Ἀπὸ τὴν Μανσούραν μᾶς ἔρχεται ἡ εἰδησις ἐνὸς τοιούτου γεγονότος κατὰ τὸ ὅποιον εἰς μίαν διάλεξιν ἐκεῖ γενομένην ὑπὸ τινος ἱατροῦ, ἐξυβρίσθη κατὰ τὸν ἀπαισιότερον καὶ χυδαιότερον τρόπον ἡ Ἑλλάς ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας, ἡ ὁποία ἔτρεξε νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν διάλεξιν. Ἐπρόκειτο ὁ ρήτωρ ν' ἀναπτύξῃ τὸ θέμα του «περὶ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος», ἀντὶ τούτου ὅμως ἔκρινεν ὀρθότερον νὰ ἐπιτεθῆ τῶν Ἑλλήνων πολιτευομένων, οὓς ὠνόμασε κλέπτας, λωποδύτας καὶ ἐκδιαστάς, νὰ ὑπενθυμίσῃ τὰ ἀπαισίας μνήμης μεταλλειακὰ σκάνδαλα, εἰς ἃ ἐνέχονται, ὡς εἶπεν, οἱ σήμερον κυβερνῶντες τὰ κοινὰ, καὶ ν' ἀποκαλέσῃ τέλος ὀλόκληρον τὸν ἔσω καὶ ὑπόδουλον Ἑλληνισμὸν κόπρον τοῦ Αὐγείου. Ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥραν ἡ ἀλουργίς τῆς Ἑλλάδος ἐκυλίετο εἰς τὸν βόρβορον καὶ τὸ ὄνομά τῆς ἀνεμιγνύετο μὲ τὰς ποταπωτέρας τῶν ὕδρων καὶ ἐν τούτοις ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος αὐτῆς καὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, ὁ ὑποπρόξενος κ. Π. Παρασκευόπουλος κατέχων τὴν πρώτην ἐπίσημον θέσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὅχι μόνον δὲν κατεβίβασεν ἀπὸ τοῦ βήματος τὸν ὕβριστήν, ἀλλὰ τούναντίον καὶ τὸν ἐχειροκρότησεν ἐν τέλει, καὶ τὸν συνεχάρη ὑπὸ τὰ ἐκπεπληγμένα ὄμματα τῶν ὁμογενῶν.

Ἰδοὺ ἀντίληψις ὀρθή!! ἀντιπροσώπου ἐντεταλμένου νὰ περιφρουρῇ τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἦναι ἀκριβῆ, ἀκριβέστατα μέχρι κεραίας τὰ ἀνωτέρω, ὅταν δὲ οἱ ὁμογενεῖς διεμαρτυρήθησαν διὰ τὴν στάσιν αὐτὴν, ὁ κ. ὑποπρόξενος ἀπήντησεν μὲ ἡρεμίαν ψυχῆς ἀπόλυτον ὅτι ἡ ἀντίληψις του εἶνε ὅτι οὐδὲν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὕβριστικὸν εἶπεν ὁ ρήτωρ. Καὶ ὅταν ἠθέλῃσεν κάποιος νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τὰς ὕβρεις ἀπήντησεν ἀφελέστατα:

«Μὰ μήπως δὲν εἶνε ἀλήθεια!!! . . . Μήπως αὐτὰ δὲν ἔγειναν, δὲν τὰ διαβάζομεν καὶ

εἰς τὰς ἐφημερίδας;»

Πᾶν σχόλιον ὑποθέτω παρέλκει. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀντιπρόσωποι, οἱ ὅποιοι ἐξαποστέλλονται ἐδῶ διὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ συμφέροντα τῶν ὑπάρχοντων τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου, ν' ἀναπτέρωσιν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα αὐτῶν καὶ νὰ ἐμπνεύσουν τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος.

Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ δὲν τοῦ καίεται κροφί διὰ τέτοιες ψιλοδουλιές ἀφοῦ διὰ τὰ μεγάλα ζητήματα, οὔτε κἂν λαμβάνει γνῶσιν ὡς λ. χ. εἶνε τὸ τῆς καλλιεργείας τοῦ καπνοῦ, ζήτημα ζωτικώτατον, ἀφορῶν σπουδαιότατα τοῦ ἐδῶ Ἑλληνισμοῦ συμφέροντα. Εἶχε τὴν ἀφέλειαν νὰ δηλώσῃ εἰς τὴν Βουλὴν, ὡς ἐδιάβασα κάπου, ὅτι οὔτε εἶχε κἂν εἰδησιν περὶ τοῦ ζητήματος.

Ἄλλ' ἐλησμόνησα, δι' ὅλα αὐτὰ καὶ δι' ἄλλα πολλὰ ἔχει σταλῆ ὁ ἐπιθεωρητῆς τῶν προξενείων κ. Φοντάνας ὁ ὁποῖος θὰ διαφωτίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν!!!

Ἄλεξάνδρεια.

ΕΛΛΗΝ

Ἐχομεν ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς ὅσα ἀνωτέρω γράφει ὁ ἐπιστέλλον συνεχῶς τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπιθεωρήσει τὰς ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰγυπτιακὰ Γράμματα» ὡραίας περιγραφὰς του περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐνδιαφερόντων ζητημάτων. Ἐχομεν ἀπόλυτον πεποίθησιν καὶ εἰς τὴν φιλοπατρίαν του καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά του καὶ διὰ τοῦτο συμμεριζόμεθα ἀπολύτως τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἀξιοκατάκριτον καὶ ἀξίαν τιμωρίας στάσιν ἣν ἐτήρησεν ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἑλληνισμὸς δεινῶς ἐξυβρίζετο παρὰ ἑλληνος ἐπιστήμονος. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ αὐστηρῶς ἐπικρίνειν καὶ καυτηριάζειν τὰ τραυτὰ τοῦ Κράτους μας εἶνε ἔργον φιλόπατρι, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα προσηκετικοί, διότι τὸ ὕβριζειν εἶνε ἀνάξιον μορφωμένου ἀνδρὸς καὶ καταβιβάζει καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἀνεχόμενον τὰς ὕβρεις, ὅταν οὕτος μάλιστα τυγχάνει καὶ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος. Ὀλόκληρος ὁ τύπος διεμαρτυρήθη καὶ ἡ σύσσωμος αὐτοῦ κραυγὴ ἐλπίζομεν ἐπιβάλῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν μέτρα ἱκανοποιητικὰ κατὰ τῆς προσβληθείσης ἐθνικῆς φιλοτιμίας μας.

Ἐχομεν ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς ὅσα ἀνωτέρω γράφει ὁ ἐπιστέλλον συνεχῶς τῇ Ἑλληνικῇ Ἐπιθεωρήσει τὰς ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰγυπτιακὰ Γράμματα» ὡραίας περιγραφὰς του περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐνδιαφερόντων ζητημάτων. Ἐχομεν ἀπόλυτον πεποίθησιν καὶ εἰς τὴν φιλοπατρίαν του καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά του καὶ διὰ τοῦτο συμμεριζόμεθα ἀπολύτως τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἀξιοκατάκριτον καὶ ἀξίαν τιμωρίας στάσιν ἣν ἐτήρησεν ὁ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἑλληνισμὸς δεινῶς ἐξυβρίζετο παρὰ ἑλληνος ἐπιστήμονος. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ αὐστηρῶς ἐπικρίνειν καὶ καυτηριάζειν τὰ τραυτὰ τοῦ Κράτους μας εἶνε ἔργον φιλόπατρι, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα προσηκετικοί, διότι τὸ ὕβριζειν εἶνε ἀνάξιον μορφωμένου ἀνδρὸς καὶ καταβιβάζει καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἀνεχόμενον τὰς ὕβρεις, ὅταν οὕτος μάλιστα τυγχάνει καὶ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος. Ὀλόκληρος ὁ τύπος διεμαρτυρήθη καὶ ἡ σύσσωμος αὐτοῦ κραυγὴ ἐλπίζομεν ἐπιβάλῃ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν μέτρα ἱκανοποιητικὰ κατὰ τῆς προσβληθείσης ἐθνικῆς φιλοτιμίας μας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΕΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΥΠΟ

MAURICE MONTEGUT

Ἡ Renée ἀπὸ κίτρινη ἔγινε κατακόκκινη. Ὑστερα ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν ἄλλων ὁ πρίγκηψ ἔσφιξεν ἔγκαρδίως τὰς χεῖράς των.

Αἶφνης ἤρχισε νὰ λέγῃ. Προσοχὴ παιδιά μου! ἀκούσατέ με καλά! γιὰ ὅλον τὸν κόσμον ὀνομάζομαι καὶ εἶμαι ὁ Κάρολος de Grandlys τίποτε πάρα πάνω κ' ἐπειδὴ γιὰ λίγες ἡμέρας πρέπει νὰ κρυφθῶ ἀκόμη ἤλθα σὲ σᾶς, ζητῶν ἄστυλον ἐπάνω στὴν οἰταποθήκην. Ἐχω ἐπὶ τὰ ἔγχρη μου ὅλας τὰς ἀστυνομίας τοῦ κόσμου, προπάντων δὲ αὐτοὺς τοὺς καταραμένους θεῖους μου οἱ ὅποιοι μὲ νομίζουν νεκρὸν, πρέπει λοιπὸν νὰ μεταχειρισθῶ πᾶν μέσον ὅπως τοὺς πείσω περὶ τούτου. Εἶμαι ἕνας ἀλήτης, ἕνας διαγεγραμμένος ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθην ἀπὸ δέκα δολοφονίας καὶ πάντοτε οἱ θεοὶ μου. Ἀπὸ ἐχθροὺς παντοῦ περικυκλωμένος κατέφυγα εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ξέρετε; Ἐδῶ διεκόπη παρατηρῶν τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ὅλοι τὸν ἤκουον σιωπηλοί! αἱ γυναῖκες μὲ σταυρωμένα χέρια, οἱ ἄνδρες μὲ μάτια γουρλωμένα ἐκφράζοντα ἄλλοτε μὲν θαυμασμόν, λατρείαν, ἐκκληξιν, θυμὸν δὲ καὶ ἀγανάκτησιν ὅταν ἤκουον τί ὑπέφερε.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε.

Καὶ ξέρετε ποῦ;

Ὅχι! κανεὶς δὲν τὸ ἐφαντάζετο.

— Λοιπὸν καλὰ ἐξηκολούθησεν μὲ τραχείαν καὶ εἰρωνικὴν φωνὴν θὰ καταφύγω εἰς τὸν στρατὸν αὐτοῦ τοῦ Ἰδίου τοῦ Ναπολέοντος θὰ πληρηθῶ ἐκεῖ ἐὰν μορῶ. Ποιὸς θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ταράξῃ.

Ὅλοι γύρω του ἔμειναν ἐκκληκτοί. Αὐτὸ τὸν διεσκέδαζε πολὺ.

— Μάλιστα ἔτσι εἶνε καὶ τῷχω πάρει ἀπόφασι. Τὸ ἀγγεῖλα ἦδη εἰς τοὺς τελευταίους ὑποστηρικτὰς μου εἰς τὸν Inmarmont καὶ εἰς τὸν Prungey, σ' αὐτοὺς οἱ ὅποιοι θὰ ἠδυναστεύθησαν ἅμα ἔμαθον ὅτι ὑπάρχω ἀκόμη καὶ οἱ ὅποιοι χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ ἀκολουθήσουν.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε μιὰ τρέλλα ἔ; ἀλλ' ὅχι εἶνε ὀρθά, κ' ὕστερα ἔχω κ' ἄλλας ἀφορμάς!

Ἐστάθη σκεπτικὸς μειδιῶν σὲ κάποιαν μακροχρὴν ὀπτασίαν. Οἱ ἄλλοι τὸν ἐκύτταζον ἄφωνοι, ζαλισμένοι.

Ἐσυνέχεια ἐκ Σελ. 574.

Πόσον εἶχε μεγαλώσει, πόσον ἦτο ὠραῖος, πόσον ἐφαίνετο δυνατὸς καὶ γερός ὁ μικρὸς τῶν πρίγκηψ, ὁ μικρὸς τῶν βασιλέως, καὶ ἡ χονδρὴ Ἰωάννα μὴ ξεύρουσα τί νὰ κάμῃ ἐξέσπασε σὲ κλάμματα.

Ὁ κ. de Grandlys ἤρχισε νὰ γελᾷ νευρικῶς ἐνῶ ὁ Blaisot μαριώδης ἐμάλωρε τὴν γυναῖκά του γιὰ τὰ κονιά της δάκρυα σὲ μιὰ τέτοια ἡμέρα χαρᾶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ νέος ἐκύτταζε γύρω του προσεκτικῶς, καὶ ἀναγνωρίζων κάθε πρᾶγμα τὸ ὅποιον εὗρσκετο εἰς τὴν παλαιάν του θέσιν ἐχαιρέτα τὸ παρελθόν.

Τέλος ἐστάθη πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ σκαμνίου τὸ ὅποιον ἦτο ἰδικὸν του κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ βασιλικαὶ του χεῖρες ἐμάνθανον τὴν τέχνην τοῦ ὠρολογιοποιῶ.

Μὲ τὰ ἄκρα τῶν ροδίνων δυνάχων του τῶν λευκῶν καὶ πλήρων δακτυλιδίων δακτύλων του, ἐμάζευσσε μερικὰς πλάκες ὠρολογίων, τὰς παρετήρησε μὲ τὸν φακὸν προσπαθῶν νὰ τὰς συναρμολογήσῃ.

Κύριε Grandlys, ἐψιθύρισεν ὁ Boran, ἐνθυμείσθε ἀκόμη.

— Μάλιστα ἀπήνησεν ὁ πρίγκηψ ἀναστενάξας βαθέως δὲν ἐλησμόνησα τίποτε «κανένα» καὶ ἤρχισεν πάλιν νὰ παρατηρῇ τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Τὸ βλέμμα του ἐστάθη ἐπὶ τῆς νέας.

— Καὶ σὺ Renée μ' ἐσκέπτεσο καμμιά φορὰ.

Ἐκεῖνη τρέμουσα ἀκόμη ἐκρυθίρισε.

— Κάθε μέρα κ' ὅλη τὴν ὥρα.

Κ' ἐνῶ τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκηπος ἔλαμπεν ἐξ εὐχαριστήσεως ὁ Boran ἠρώτησεν.

— Ἡ μεγαλειότης σας θὰ μείνῃ.

— Σοῦτ'! διέκοψε ὁ νέος θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, εἶμαι ὁ κ. Grandlys.

Τότε ὁ Boran διώρθωσε. Θὰ μείνετε λοιπὸν μεταξὺ ἡμῶν ἡ μικρὴ εἶπε καλά! κάθε μέρα, κ' ὅλη τὴν ὥρα μιλούσαμε γιὰ σᾶς κ' ἐλέγαμε, τί νὰ κάνῃ; Γιατί δὲν γράφει καὶ σὲ μᾶς τοὺς πτωχοὺς ὀπηρετάς του δυὸ λόγια. Ἐνομίζομεν ὅτι μὲς τὸ ἰσχυρὸ μνημονικὸ σας θὰ ἐξισώνατε τὴν ταπεινὴν μας ἀφοσίωσιν πρὸς ἕνα τίτλο.

Ὁ πρίγκηψ ἐρυθρίασας ὀλίγον ἀπήντησε.

— Ἄν ἠμπόρεσα καλοὶ μου φίλοι· τώρα γνωρίζετε καλὰ ὅσα μοῦ συνέβησαν· διέτρεξα κινδύνους, ἐγγώρια ἐκ νέου τὲς φυλακῆς, τοὺς δεσμοφύλακας δραπέτευσσα καὶ πάλιν . . . ἓνα θαῦμα . . .

— Ποιὸς λοιπὸν ἐτόλμησεν; εἶπε ἡ Renée κάτωχρος καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας.

— Ποιὸς ἐτόλμησεν; ἐπανέλαβε ὁ πρίγκηψ οἱ ἐπαναστάται, οἱ θεοὶ μου οἱ ὅποιοι παρ' ὅλας τὰς ἀποδείξεις καὶ ὑποσχέσεις των μὲ περιεκύκλουν ἀπὸ ραδιούργους, ἀπὸ τυχοδιώκτας μὴ θέλοντες νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν ὡς ἀνεπιόν των, ὡς ἀρχηγόν των, καὶ ὡς νόμιμον κληρονόμον τῶν ὄσων ἔκλεψαν. Ἐχω ἀποδείξεις ὅπου πῶς πολὺ πρέπει νὰ φοβοῦμαι ἀπὸ τοὺς παρὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς. Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριὰ μπορῶ νὰ ἐλπίσω καμμιά ὑποστήριξι...

— Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμε αὐτά, ἀρκετὰ εἶπα ἀπ' τὰ μυσικὰ τὰ ὅποια δὲν ἀνήκουν μόνον σὲ μένα καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὰ φανερώσω ἔστω καὶ σε σὰς τοὺς τόσους ἀφοσιωμένους.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτὰς μὲ ὕψος ἀξιοπρεπὲς τὸ ὅποιον εἶχε πάντοτε ὁσάκις ἤθελε νὰ περιβάλλῃ τὸν ἑαυτὸν του μὲ κάποιαν αἴγλην.

Ἄκόμη μιὰν φορὰν προξένησεν αἰσθησθῆναι εἰς τοὺς καπεινοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους.

Ὅλοι ὑπεκλίθησαν ἦσαν ἐκ τῶν πρώτων οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν αὐτοὺς ἀναξίτους νὰ μάθωσι τὰ μυσικὰ του. Ὅταν ὁμως δύο διαβάται ἐστάθησαν ἐπὶ μακρὸν ἔμπροσθεν τῆς προθήκης ἢ ὑποῖα, ἂν καὶ μετρίως φωτιζομένη, ἔχυνεν ἐν τούτοις μιὰν ἀμυδρὰν λάμπην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὁ Boran, ἐνεθυμήθη ὅτι ἔπρεπε νὰ προφυλάσσονται καὶ εἶπε.

— Κύριε de Grandlys δὲν περνᾶτε στὴν τραπεζαρία, ἀπ' ἐδῶ μᾶς βλέπουν πολὺ.

— Ἐχεις δικαίον Boran, ἀπήντησεν ὁ νέος, στρέφων τὰ πόδια πρὸς τὴν ὁδὸν ἔχεις δικαίον, κί' ἐπειδὴ ἀπὸ σήμερον τὸ πρωτὶ δὲν ἔχω φάγει τίποτε θὰ μοῦ ἦτο πολὺ εὐχάριστον ἂν δειπνοῦσα τώρα.

«Ἐἶνε δυνατόν» ἀνέκραξε μὲ λυπητερὴν φωνὴν ἡ Renée τὴν ὅποιαν κατετρόμαξεν ἡ ἀφελὴς αὐτὴ ὁμολογία.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἐτοιμάσει τὸ φαγητὸν ὁ Blaisot ἔκλεισε τὴν προθήκη καὶ ὁ Boran θέλων νὰ τιμῆσῃ τὸν ξενίζόμενον του κατέβη εἰς τὸ πλόγειον γιὰ νὰ φέρῃ λίγο καλὸ κρασί.

Μετ' ὀλίγον ὁ Grandlys ἔτρωγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν μιὰν ὀμελέτταν, κρῦο ψητὸ κρέας, φροῦτα κ' ἐπινευ ὠραῖον κρασί.

Γύρω του στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ τοίχου οἱ παλαιοὶ του ὑπηρεταὶ τὸν παρετήρουν μετ' ἀπληστίας ἠδ' ἀριστοσύνη διὰ τὴν καλὴν του ὄρεξιν καὶ διὰ τὴν

χάριν καὶ ταχύτητα μὲ τὴν ὅποιαν ἐκένου τὸ ποτήριον.

Ὅταν οὗτος ἔφαγε τοὺς εἶπεν ὅτι ἦτο ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ χασμώμενος ἐξήτησε τὸ δωμάτιόν του. Ἡ Renée προσεφέρθη νὰ τὸν ὀδηγήσῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἰωάννα εἶχε βιαστικὰ ἐτοιμάσῃ ἓνα ὑποφερτὸ κρεβάτι σκοπεύουσα τὸ ἄλλο πρωτὶ νὰ τὸ χαλάσῃ διὰ νὰ τὸ ἐτοιμάσῃ ἀναπαυτικὰ.

Ὁ πρίγκηψ προηγουμένος πάντοτε τῆς Renée ἔφθασε στὴν στενὴν καὶ γυριστὴν σκάλαν ἧς εἴφερεν ἀπὸ τοῦ καταστήματος εἰς τὸν πρώτον ὄροφον καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴν σιταποθήκην, ἀναβαίνων δὲ ἐψιθύριζεν.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι κατὰ πέντε ἐτη νεώτερος, πῶς εἶμαι ἀκόμη ὁ μαθητευόμενος τοῦ προαστείου. Ἀχ! ἴσως ἦσαν ἐκεῖνα τὰ καλλίτερά μου χρόνια.

Μέσα στὴν ἔρημον καὶ κενὴν σιταποθήκην τὰ βήματα τῶν δύο νέων ἐξύπνησαν τὴν ἠχὴν καὶ ἡ ὁμιλία των ἠκούετο βαρεῖα εἰς τὸ πλήρες ἀναμνήσεων αὐτὸ περιβάλλον.

Ἡ Renée ἀκούμπησε τὴν λάμπαν κατὰ γῆς κί' ὕστερα μὲ συνειδησμένον χέρι ἔσπρωξε ἐλαφρῶς τὸ ξύλινο κουμβί τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ τοίχου. Ἐνα τρίξιμον ἠκούσθη καὶ τι ὁμοιάζον πρὸς μελαγχολικὸν ἀναστεναγμὸν καὶ ἡ θύρα ἤνοιξε πρὸ τοῦ πρίγκηπος· τότε αὐτὸς ἀπεκαλύφθη, λαβὼν δὲ ἀσυνειδήτως μιὰν θεατρικὴν στάσιν ἐσκέπτετο ὕστερα ὡσὰν νὰ εὐρίσκειτο εἰς τὸ βάθος ἐνὸς δνείρου, ὡσὰν νὰ εὐρίσκειτο μόνος μὲ τὰς ἀναμνήσεις ἤρχισε νὰ λέγῃ.

— Πῆγαν ἐκεῖ, κρυπτόμενοι, καταδιωκόμενοι, προδιαγεγραμμένοι ὅπως ἐγὼ ὁ ἴδιος τώρα, ὅλοι οἱ λαμπροὶ ἐκεῖνοι στρατιῶται οἱ ὅποιοι ὑπερήσπιζον τὰ δικά μου. Ἐμαζεύθησαν ἐκεῖ ὅπως τὰ ζῶα τὰ ὅποια περικυκλώνουν εἰς τὸ ἐπισηπάλῃς καταφύγιόν των. Ἐσὺ στρατηγὲ κόμη Λουδοβίκε de Trotté ὁ πιστώτερος ὄλων, ἐσὺ γενναῖε στρατηγὲ Charette τὸν ὅποιον τώρα κλαίω, ἐσὺ στρατηγὲ Pichagru ὁ συναθροίσας τοὺς στρατιώτας σου διὰ νὰ καταστραφῆς, ἐσὺ παντοδύναμε Georges, Gadoudal ὁ ὅποιος ὑπῆρξες ὁ τρόμος τῶν κυανῶν, τὸ κἀνύημα τῶν λευκῶν Νορμανδοὶ, Βανδεοὶ, Βρετανοὶ ὅλοι ἴδιοι κατὰ τὴν ἀνδρείαν ἐνωθέντες εἰς τὸν τάφον, ὅπως καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου..... Ἐσεῖς ὅλοι γνωρίζετε τὸ τρομερὸν μυστικόν μου, ἐσεῖς ξέρετε ποῖος ἦτο ὁ βασιλεὺς σας τὸν ὅποιον ἀνεκροῦσατε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ἐφύγατε ἐν μέσῳ τῆς τρικυμίας, εἰς τὸ πᾶθος τῆς ἡλικίας σας, πρὸ τῆς ὥρας σας ἀφήσατές με μόνον ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων.

Η ΥΨΗΛΗ ΠΥΛΗ

Ἐστάθη· τὰ χεῖλη του ἐκινουῦντο σιγὰ ὡς νὰ προσήχοντο διὰ νὰ ἀρχίσῃ μετ' ὀλίγον εἰς ἀκόμη τραγικώτερον τόνον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΤΣΑ ΠΕΡΡΩΤΗ

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐκθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐταιρίας ταύτης, τῆς ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου αὐτῆς προέδρου κ. Ν. Βλάχκαλη εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μετόχων προξενεῖ ἐνθουσιώδη, ἀ-

τόχημα, ἐντύπωσιν εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν παραγωγικῶν τοῦ τόπου δυνάμεων καὶ τῆς εὐρωστίας τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας. Ὁ παρακολουθῶν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκθέσεως ταύτης κατανοεῖ εὐθὺς ἀμέσως τὰς ἐδραίας καὶ ἀσαλεύτους βάσεις ἐφ' ὧν ἰδρύεται τὸ ἐθνικῆς ὄψεως σημασίας βιομηχανικὸν αὐτὸ κέντρον, διαβλέπει δὲ μέλλον ἐδρὸν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ δημοσυνηθῆναι ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν καὶ σώφρονα πρωτοβουλίαν τῶν μετὰ τόσης θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας διευθυνόντων αὐτῶν.

Ἐντύπωσιν προξενεῖ ἡ ἄκρα ἐπιτυχία τῶν οἴνων ὧν ἡ ἐξαγωγή εἰς τὸ ἐξωτερικὸν βαίνει διαρκῶς αὐξοῦσα καθ' ἡν ἐποχὴν, τὸ προῖον αὐτὸ διέρχεται κρίσιν τόσον ἰσχυρὰν ἐν τῇ παγκοσμίῳ καταναλώσει, ὥστε κινδυνεύουσι νὰ κλονισθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια ἰσχυρῶν πολιτικῶν ὀργανισμῶν. Ἡ Ἐταιρία ὁμως βαίνοῦσα ἐπὶ βάσεων σταθερῶν διήλθεν ὄχι μόνον ἀβλαβῆς τὴν δεινὴν αὐτὴν κρίσιν ἀλλὰ καὶ θριαμβευτικὴν ἔσχεν ἐπιτυχίαν, ἀφ' οὗ ἐφέτος ἐξή-

γαγεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 33,000 ἑκατόλιτρα περίπλεον τῆς περιουσίας ἐξαγωγῆς. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν τοιούτων ἀποτελεσμάτων δὲν ἐδίστασεν ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐταιρίας, ἐν τῇ εὐρύτητι τῶν βλέψεων τῆς, νὰ προβῇ εἰς κολοσσιαίας συμπληρωματικὰς ἐγκαταστάσεις αἰτινες συνετέλεσαν εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς καὶ εἰς τὴν νικηφόρον σταδιοδρομίαν αὐτῶν. Ἐκεῖνο ὁμως ὅπερ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἶνε ὁ νέος κλάδος τὸν ὅποιον πρώτη ἡ ἐταιρία διεμόρφωσεν ἐν Ἑλλάδι καὶ ὁ ὅποιος κέκληται νὰ προσφέρῃ ἀπείρους καὶ θετικὰς ἀπαιτήσεις εἰς τὸν τόπον μας. Ὁμιλοῦμεν διὰ τὰ προϊόντα τῶν ἐκ σταφίδος καὶ σταφυλῶν γλυκυσμάτων (marmelades) τὰ ὅποια δύναται νὰ θεωρηθῶσι λόγῳ τῆς ἐδδηρίας των, τῆς ἀρίστης συστάσεώς των, τῆς ἐξόχου γεύσεώς των, τῆς ἐκφυτικῆς ὕψους των ὡς πραγματικὸν ἀγαθὸν διὰ τὴν κοινωνίαν μας ἢ ὅποια δὲν ἐσυνείθισε νὰ ἀπελαμβάνῃ τοιούτων εὐρηγημάτων παρ' οἷας δῆποτε βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἄλλ' οἱ γνωρίζοντες τοὺς Διευθυντὰς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης κ. κ. Αρ. Ζάννον, Ρῶς καὶ Χαροῖλον καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματὰ των διὰ ζητήματα γενικῆς ὠφελείας, δὲν ἐκπλήσσονται διότι εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμονῆς ὅπως ἐνώσωσι τὸ συμφέρον τῆς ἐπιχειρήσεώς των μὲ τὸ ἅμεσον συμφέρον τῆς κοινωνίας. Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» ἡ ὅποια μέχρι σήμερον ὡς πρόγραμμα αὐτῆς ἔθετο τὴν ἐνίσχυσιν τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς χώρας δὲν ἠδύνατο παρὰ λέξεις θερμοῦ καὶ συγχαρητήρια εὐλικρινῆ ν' ἀπευθύη καὶ εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐταιρίας καὶ εἰς τὸ Διοικητικὸν αὐτῆς Συμβούλιον.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Φίλοι, έταίροι, Έλληνες

Πρό πέντε έτών και έπέκεινα ήλθον εις τήν 'Ελλάδα' ήλθον ίνα ίδω έκ τοῦ σύνεγγυς τὰ λείψανα τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τοῦ κόσμου. 'Ανέβην εις τήν 'Ακρόπολιν τῶν 'Αθηνῶν και καθ' ἐκάστην ἐπί μῆνας, ἐπί μακρὰς ὥρας έθεώμην και ήτένιζον πρὸς τοὺς λίθους και τοὺς στύλους τοῦ Πρθενῶνος.

'Αμαθής και ἄπειρος τυγχάνων πρὸς κατανόησιν τοῦ σχεδίου και τῆς προκρίσεως τοῦ θεουμαστοῦ εκείνου μνημείου, ἐπέζητήσα διδασκάλους, βιβλία, και ιστορίας. 'Αλλ' οἱ διδάσκαλοι και τὰ βιβλία ἐπραγματεύοντο περὶ νεκρῶν ἀντικειμένων, τὸ δὲ μνημεῖον τὸ πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, οὐχὶ νεκρὸν ἀλλὰ ζῶν ἐτύγχανε. Διὸ καταλιπὼν τοὺς τε διδασκάλους και τὰ βιβλία προέβην περὶ τῶν μαρμαρίνων στυλῶν και διελθὼν τήν 'Αττικὴν κοιλάδα και τὰ ὄρη διέπλευσα τήν θάλασσαν και ἐπεσκέφθην νήσους και χωρία, ήκουσα τοὺς κώδωνας τῆς αἰγῆς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων, εἶδον τοὺς ἰππευόντας και ὀνοδρομοῦντας, τοὺς πορευομένους εις τήν πεδινὴν ἢ και ὄρεινὴν καλύθην των και περηκολούθησα αὐτοὺς μέχρι τῶν καλυθῶν αὐτῶν. Μετέδωκάν μοι τὸν ἔκτυπὸν ἄρτον, οἱ ὄρεινοί μου φίλοι. Μοι ἐμπαίρευσαν ἄγρια χόρτα ἀρτύσαντες αὐτὰ δι' εὐδύμου ἐλαίου και ἐκέρασάν με νεκρὸν οἶνον, περὶ δὲ τὸ ἔσπερας μοι προσέφερον θέσιν παρὰ τήν ἑστίαν αὐτῶν ἔδοντές μοι τὰ καλλίφωνα 'Ελληνικὰ ἔσματα. 'Οπόσον προσφιλεῖς τυγχάνουσιν ἐκείναι αἱ ἡμέραι, και αἱ ἔσπεραι ἐκείναι, και οἱ μακάριοι χωρικοὶ ἄνθρωποι! 'Η καλλονὴ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς διεχύθη ἐν τοῖς σπλάγχθοις μου, και ἤδη φαίνομαι μεγαλυθυεῖς ἐν τῇ γῆ και τῇ χώρῃ τῆ 'Ελληνικῇ' ἤδη οἱ κίονες ἐκείνοι τοῦ Παρθενῶνος παριστῶσιν ἐνώπιόν μου νέαν ζωήν. Κατανοῶ νῦν περὶ αὐτοῦ πλείονα τῶν διδασκάλων και τῶν βιβλίων, διότι νῦν ἄρχομαι ἐννοῶν τήν σημασίαν τῶν ἐρειπίων ἐκείνων.

♦
'Η 'Ελληνικὴ παιδεία ἀπώλετο ἄρα διὰ πικρῆς; 'Η δὲ 'Ελληνικὴ διάνοια ὄχρητο ἀπιοῦσα ἐσκαί; 'Η δὲ πολυπληθὴς ἐκείνη ὄμας τῶν ἀθανάτων ἡρώων και φιλοσόφων, τῶν ποιητῶν και ἀρχιτεκτόνων μάτην ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον αὐτῶν;

Πέποιθα ὅτι ὡς και ἐκείνοι οἱ κατρείπωμένοι νοοῖ, ὡς και ἐκείνοι οἱ κατακείμενοι κίονες, πρόκειται ἀνεπιτηρήτως νὰ παραγάγῃσι τήν μόνην ἀγνήν τέχνην, ἣν ὁ κόσμος ἐγνώρισεν, ὡς ἐπίσης και ἡ 'Ελληνικὴ γλῶσσα ἀνεμφιβόλως νὰ παραγάγῃ ἀληθεῖς διανοητικὰς ιδέας και σκέψεις' πρόσθετος δ' ὅτι και

αὐτὴ ἡ 'Ελληνικὴ μουσικὴ, ἣτις κατέχει σπουδαίαν θέσιν εις τήν ἀνθρώπινον ἀντίληψιν ὡς και ἡ γλῶσσα αὐτὴ, πέποιθα, λέγω, τοικῶτις εὐγενεῖς μαθεύσεις αἵτινες κατέχουσι τήν καρδίαν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ εἰςὶ προωρισμέναι νὰ γεννήσωσιν ἡμέραν τινὰ τῆ ἀληθῆς ιδεώδη τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς.

'Εν τῇ πεποιθήσει αὐτῇ και τῇ κατανόησει τῶν πραγμάτων τούτων διέτριψα ἐργαζόμενος ἐν 'Ελλάδι. Διὰ τούτου μεγάλως θλίβομαι ἀνεγκυζόμενος νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω και μάλιστα νῦν κατὰ τήν ἑναρξιν τοῦ ἔργου μου. 'Αλλ' ὅμως και μακρὰν, ἐν τῇ πατρίδι μου διατελῶν, οὐδέποτε πύθομαι ἐργαζόμενος μετ' ἀφυσίσεως, ὅση ἐμοὶ δύναμις, περὶ οὗ φρονῶ ὅτι τυγχάνει ἡ ἀληθῆς ὁδὸς πρὸς ἀνεκζωογόνησιν τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος και τῆς 'Ελληνικῆς παιδείσεως. 'Εν μέλλοντι χρόνῳ θὰ ἐπανακἀμψω, ἡμέραν τινὰ ὅτε ὁ κατὰλληλος ἐπιστῆ τοῦ ἀγῶνος τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ καιρὸς πρὸς ἀνάγκησιν τῶν ἄληθῶν ιδεῶν τῆς φυλῆς των, ὅποτε, λέγω, παύσεται ἀκολουθῶν σκιῶς τήν Εὐρωπαϊκὴν κενσοπουδίζαν ἀναλαμβάνων τὸν 'Αριστῶνειον μῦθον τῆς 'Ελληνικῆς παιδείας και σοφίας, δι' ὧν οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἐποδηγέτησαν τὸν κόσμον, ἵνα και αὐτὸς ἀκολουθήσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ προορισμόν.

Διὸ φίλοι, ἑταῖροι, 'Ελληνες, χεῖρετε ἐσκαί. Καὶ διὰ τήν φιλοξενίαν και τὸ κάλλος ἔπερ μετεδώκατε εις τήν ὑπαρξίν μου δέξασθε τήν αἰωνίαν ἀγάπην μου.

RAYMOND DUNCAN

Κατὰ τὸ 1860 αἱ 'Ηνωμένα Πολιτεῖαι ἤρχοντο τετάρτη εις τήν σειράν τῶν βιομηχανικῶν χωρῶν. Αἱ 'Αγγλία, Γαλλία και Γερμανία προηγούντο αὐτῶν ὡς εἰρηται. Αἱ 'Ηνωμένα Πολιτεῖαι κατὰ τὸ 1880 ὑπερτέρησαν τήν 'Αγγλίαν. Σήμερον δὲ ὁ ὀλίκο ἀριθμὸς τῆς βιομηχανίας αὐτῶν ἰσοδυναμεῖ μετὸ σύνολον τῆς βιομηχανίας 'Αγγλίας, Γαλλίας και Γερμανίας.

Πρῶτος παραγωγικὸς παράγων τῆς χώρας ἐρρεται ἡ γεωργία, δεῦτερος οἱ σιδηρόδρομοι και ὡς τρίτος ἡ βιομηχανία. Αἱ 'Ηνωμένα Πολιτεῖαι σήμερον κατασκευάζουσιν βιομηχανικά εἶδη 35 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ πλέον τῆς ὅλης παραγωγῆς τοῦ ἄλλου κόσμου.

'Εκ τῶν ὀλίγων δὲ τούτων καταδεικνυται ὅτι αἱ 'Ηνωμένα Πολιτεῖαι ἐντὸς ὀλίγων ἑτῶν ἑκατον γιγαντιαία βήματα εις τήν βιομηχανίαν ὑπο-

σκελίσασαι 'Αγγλίαν, Γαλλίαν και Γερμανίαν' 'Εάν ἡ Εὐρώπη σήμερον δὲν εἶχε τήν εὐθηνίαν τῶν ἡμερομισθίων δὲν θὰ ἠδύνατο κατ' οὐδένα λόγον νὰ συναγωνισθῇ εἶδη τινὰ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, ἅτινα σήμερον συναγωνίζεται. 'Εν τούτοις ὅμως ἐάν αἱ 'Ηνωμένα Πολιτεῖαι ἐξακολουθήσωσι προοδεύουσαι εις τὸ μέλλον ὡς και εις τὸ παρελθὸν θὰ δυνηθῶσιν ἡμέραν τινὰ νὰ καταστῶσιν ἀκαταγώνιστοι.

(* 'Εμπορικὴ 'Επιθεώρησις *)

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἀδιακόπου προοδευτικῆς δράσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς 'Αθηνῶν εἶνε και ἡ κατ' ἔτος σχεδὸν σύστασις νέων Ὑποκαταστημάτων εις τὰ σπουδαιότερα ἐμπορικὰ κέντρα τοῦ ἑλληνισμοῦ. 'Εφέτος ἡ πατρικὴ μέριμνα τῆς Διευθύνσεως τῆς Τραπεζῆς 'Αθηνῶν ἐστρεψε τήν προσοχήν τῆς εις κέντρα ὅπου ὄχι μόνον τὸ 'Εμπόριον δύναται ν' ἀντλήσῃ ὑποστήριξιν και νὰ εὐρη ἀντιλήπτορα τῶν ποικίλων ἀναγκῶν του, ἀλλὰ και ἡ Γεωργία, ἦτις, κατ' ἐξοχήν ἐν 'Ελλάδι δὲν ἐξησφάλισε τὰς τόσον ἀφθόνως παρεχομένας αὐτῇ, εις ἄλλα ἔθνη, χρηματικὰς εὐκολίας. Τούτου ἕνεκα μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς ἐπανηγουρίσθη και ἐν Λαρίσῃ, τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Θεσσαλίας, και ἐν Τριπόλει, τῇ ὀμφαλῇ τῆς Πελοποννήσου, ἡ ἰδρυσις τῶν νέων Ὑποκαταστημάτων τῆς Τραπεζῆς 'Αθηνῶν, ὧν ἡ λειτουργία ἤρξατο ἡδη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος μηνός. 'Εχομεν ἰδιαιτέρας πληροφορίας ὅτι και ἡ ἐκλογὴ τοῦ προσωπικοῦ ὑπῆρξεν ἰδιαζόντως ἐπιτυχῆς και τοῦτο εἶνε εις λόγος ἐπὶ πλέον διὰ νὰ συγχαρῇ τις μετὰ δέσμης τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν κ. Ζαφ. Μάτσαν ὅστις ἐν τῷ εὐγενεῖ πόθῳ τῆς προαγωγῆς τῶν συμφερόντων τοῦ μεγάλου Πιστωτικοῦ τούτου Ἰδρύματος, δὲν παραλείπει οὐδεμίαν εὐκαιρίαν και διὰ τήν ἠθικὴν αὐτοῦ ἐπιβολὴν και ἀξιοπρεπῆ παράστασιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

'Ενας ἀπὸ τοὺς πλέον γονιματέρους μηνὰς εις μεγάλα και σοβαρά γεγονότα, εις ἐπεισόδια, εις ἀπρόοπτα. 'Αρχίζει μετὰ μίαν ἐπανάστασιν εις τήν Τουρκίαν, ἐπανάστασιν τείνουσαν νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ ὠραία ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου τῶν Νιαζῆ και 'Ερβέρ Βέη και καταλήγει μετὰ τήν καθαίρεσιν ἐνός Σουλτάνου!! 'Ο Σουλτάνος Χαμίτ μολονότι ὠρκίζετο πίστιν και ἀφοσίωσιν εις τὸ Σύνταγμα, ἐν τούτοις ὠνειροπόλει, ἀκόμη και ἐπέδωκε, τήν ἀπολυταρχίαν. Καὶ πλείστοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν φοβούμενοι τήν μοναδικὴν του πανουργίαν, ἐπίστευσαν ὅτι ἤλθεν ἡ στιγμή καθ' ἣν τὸ κατόρθωμα τῶν Νεοτούρκων ἐσθέσθη και ἐμαράνθη. Καὶ ἐπίστευσαν εις τοῦτο διότι τὰ σχέδια τοῦ Χαμίτ ἐξυπηρετοῦν αὐτοὶ οἱ Νεοτούρκοι διὰ τῆς ἀπολυταρχικῆς συμπεριφορᾶς των διὰ τῶν ἐκβιασμάτων, διὰ τῆς τρομοκρατίας των, διὰ τῶν πολιτικῶν δολοφονιῶν των. Καὶ ἐπίστευσαν εις τοῦτο ἐπὶ πλέον, ὅταν εἶδον πίπτουσαν τήν Κυβέρνησιν Χιλμῆ και ἐρχομένων εις τὰ πράγματα τοῦ Τεφῆκ πασσά ὡς Βεζύρου, και τοῦ 'Ετέμ πασσά, κατηγορηθέντος και ὡς Χαφιέ ἐπὶ τῆς ἀπολυταρχίας, ὡς ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν!! 'Αλλ' οἱ Νεοτούρκοι δὲν ἐκοιμῶντο, οἱ ἀγνοῖ ἀρχηγοί των, οἱ 'Ερβέρ και Νιαζῆ, ἐσπευσαν ἀπὸ τὰς πρωτευούσας τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ὅπου, ὡς Στρατιωτικοὶ 'Ακόλουθοι ὑπηρετοῦν, και παρ' αὐτοὺς ἕτερος σῶφρον, γενναῖος, και ἱπποτικὸς ἀρχηγὸς προβάλλει, ὁ στρατηγὸς Μαχμούτ-Σεβκέτ πασσάς, και καθ' ἣν στιγμήν ὁ κόσμος μετὰ δέους ἐβλεπε μεσουρανοῦσαν και πάλιν τήν ἰσχύν τοῦ Χαμίτ, οὔτοι συγκεντρώσαντες τὰς δυνάμεις των και λαβόντες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀφοσιωμένων αὐτοῖς στρατιωτικῶν σωμάτων Θεσσαλονίκης και 'Αδριανουπόλεως και ὀρμῶσι πρὸς ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὄντως μετὰ ὀλιγοήμερον πολιορκίαν ὁ συνταγματικὸς, ἐπικληθεῖς, στρατὸς κυριεῦε τὰ πάντα, και αὐτὸ τὸ μυθικὸν και ἀπόρητον Γιλδίξ και προτάσει τῆς 'Εθνοσυνελεύσεως (Βουλῆς και Γερουσίας) και ἐπινεύσει τοῦ Σειχουλισλάμη, κηρύσσει ἐκπτωτον τὸν τῶς πανίσχυρον Σουλτάνον Χαμίτ, ὃν αἰχμάλωτον μεταφέρει και ἐγκλείει εις τήν μαγευτικὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν 'Αλλατινί τῆς Θεσσαλονίκης.

Νομίζει κανεῖς ὅτι τοῦ διηγῶνται κάποιον πα-

ραμύθι άλλων εποχών, όταν άκούη περιγραφάς των τελευταίων έκπληκτικων γεγενότων, άτινα άνεβίθασαν ήδη επί του ένδόξου Θρόνου των 'Οσμανιδων τον τέως Διάδοχον Ρεσσάτ έφέντην υπό τον τίτλον του Σουλτάνου Μεχμέτ του Ε'.

'Ολίγοι άνθρωποι εις τον κόσμον αυτόν θά ήσθάνθησαν τας συγκινήσεις τας όποιας θά έδοκίμασεν ό 'Υψηλός Αύθέντης της 'Οθωμανικής Αύτοκρατορίας της σήμερα, κατά τας ημέρας εκείνας της άγωνίας και του τρόμου. 'Ασχέτως προς την άνάρρησιν του εις τον περιδλεπτον αυτόν Θρόνον, ή έξουδετέρωσις του Χαμίτ, ή έξαφάνισις του Χαμίτ ήτο ή ήθική νεκρανάστασις του 'Οθωμανού αυτού 'Ηγεμονίδου. Διότι συνέπιπτε νά εινε κατά 2 έτη νεώτερος του τέως 'Οθωμανού Μονάρχου και συνεπώς κληρονομικω δικαίωμάτι έγγύτερον προς τον Θρόνον, ήτο και ό άσπλαγχνώτερον καταδιωχθείς από τον έκπτωτον ήδη άδελφόν του και Κυρίαρχον. Φαντασθήτε λοιπόν αυτόν τον άνθρωπον τον μέχρι χθές τρέμοντα διά την ζωήν του, διά την ζωήν των φιλάτων του, τον διατελούντα υπό την φρικην του θανάτου, της έξορίας ή της φυλακίσεως, τον ζώντα ζωήν τυραννικήν υπό την επίτηρησιν άνιλεων κατασκόπων, ίσως υπό την πυγμήν τραχέων σαματοφυλάκων. Φαντασθήτε τον ήγεμονίδην αυτόν τον διερχόμενον τον βιον ως ό έσχατος των έγκληματιων ου αί τύψεις βαβαρυμένης συνειδήσεως τον παρακολουθοϋσι και έν έργηγόρσει και καθ' ύπνουσ άκόμη. Φαντασθήτε αυτόν ό όποιος έστερείτο μέχρι χθές των δικαιωμάτων και του πλέον άσήμου και κοινοϋ βηηκόου του, φαντασθήτε τον τί υπέφερεν όταν αί κινήσεις του, αί όμιλίαι του, αί σχέσεις του, αί κλίσεις του, αί προτιμήσεις του, και αυτά, εί δυνατόν, αί σκέψεις του ήσαν κίνδυνος δι' αυτόν άρκει νά έδιδον άφορμήν εις παρεξηγήσεις...

Και όλα αυτά επί τριάκοντα δύο συνεχή έτη. Φαντασθήτε λοιπόν αυτόν τον άνθρωπον τί έδοκίμασε τας ημέρας εκείνας των έλπίδων και ποίαν πνοήν άναγεννήσεως και άνακουφίσεως ήσθάνθη όταν του άνήγγειλαν ότι άνεκρηύθη Σουλτάνος. Είμαι βεβαία περισσοτέραν χαράν θά ήσθάνθη όταν έπίσθη ότι άνέκτησε τά δικαιώματα κοινοϋ ανθρώπου παρά ότι άνήλθε τας βαθμίδας του άκτινοβολούντος θρόνου !! 'Εάν ό έλληνισμός δύναται νά προσδοκά σήμερα από τά ευγενή αισθήματα ένός Σουλτάνου, πολύ ένθαρρυντικά εινε τά όσα ειπε περί του Γένους ήμων εις τον κ. Εϋγενίδην καθως και αί ιδιαίτεροι περιποιήσεις άς έπιδαψίλευσεν εις τον Πατριάρχην κατά την ημέραν της έορτής της έπι-

σήμου περιζώσεως της σπάθης ό Μεχμέτ ό Ε'.

* * *

'Εν ώ όμως είχομεν έστραμμένην όλην μας την προσοχήν εις τά έκπληκτικά γεγονότα του μαγευτικού Βοσπόρου, ό νοϋς μας άνήσυχος έστρέφετο εις μίαν νήσον προνομιοϋχον του τόπου μας ή όποία με τας άρρήτου γοητείας φυσικάς καλλονάς της ήχμαλώτισε την ποιητικήν ψυχήν ένός ισχυροϋ της ημέρας. 'Εφιλοζενοϋμεν έν Κερκύρα την Αύτοκρατορικήν Οικογένειαν της Γερμανίας και ένομιζαμεν υποχρέωσιν μας χάριν των καθηκόντων της ζενίας, νά πληροφοροϋμεθα αν οι 'Υψηλοί μας Ξένοι διερχωνται ευχαρίστως εκεί τας ημέρας των. Ευτυχώς ότι την ποιητικωτάτην εκεί διαμονήν του Αύτοκράτρου Γουλιέλμου οϋδέν έτάραξε και άνεχώρησεν οϋτος υπό τας πλέον ευάρεστους έντυπώσεις.

* * *

Τους ζένους όμως της νήσου διεδέχθησιν οι ζένοι του Βασιλέως οστις από χθές φιλοζενεί έν τοις 'Ανακτόροις τας δύο προσφιλείς άδελφάς του την Βασίλισσαν της 'Αγγλίας 'Αλεξάνδραν και την χήραν Αύτοκράτειραν της Ρωσίας Μαριαν ήτις και πρώτην φοράν επισκέπτεται την χώραν μας.

* * *

'Ο κ. Θεοτόκης άφ' ου έξετέλεσε τά καθήκοντα της ζενίας μετά της ιδιαιζούσης αυτω χάριτος και δεξιότητος, έπέστρεψεν εις 'Αθήνας με πολλήν διάθεσιν προς έργασίαν σοβαράν και έθνικήν. 'Εχει δέ ήδη προς τοϋτο την κεκτημένη ταχύτητα και δύναμεθα νά προσδοκώμεν έκ της κληθείσης ήδη προς έργασίαν Βουλής την έπισηήφισιν έπωφελών τινων νομοθετημάτων. 'Ο κ. Θεοτόκης κατόπιν των υγιεινων ταξειδιών του, κατόπιν της ήθικής ίκανοποιήσεως του ότι έξησεν επί μακρόν έν μέσφ των οικείων του, των έξοχων του, των κτημάτων του, της βαλσαμώδους πνοής της ώραίας πατρίδος του και με την θέλγουςαν συντροφιάν ένός Κάιζερ, έχομεν έδραϊαν την πεποιθησιν ότι θά έχη όλον το σθένος προς έργασίαν ή όποία θά ίκανοποιήση και την φήμην του ως δεξιου Κυβερνήτου της χώρας του. Δέν εινε άρα γε κατάλληλος ψυχολογική στιγμή διά τους Προέδρους των Συντεχνιων ;

* * *

'Η πολιτική γαλήνη οϋδέποτε κυριαρχεί εις όλα τά έθνη, ή εκκλησιαστική όμως τρικυμία και καταγιγίς ολίγους τόπους μαστίζει. 'Ο άτυχέστε-

ρος έξ όλων, διά τας πολλας τρικυμίας και καταγιγίδας άς ύφίσταται εινε ή πατρίς μας. Το Κυπριακόν, το 'Αντιοχικόν, το 'Ιερουσαλημικόν κτλ. κτλ. εκκλησιαστικά ζητήματα καταρρίπτουσι το γόητρον της 'Εκκλησίας και θέτουσιν έν φρικώδει κινδύνφ τά ύψιστα αυτής συμφέροντα, άτινα εινε και συμφέροντα του έλληνισμοϋ. Ευτυχώς το Κυπριακόν εισήλθεν ήδη εις την όδόν λύσεως ευχαρίστου, εκλεγέντος Μητροπολίτου, του 'Αγίου Κιτίου, οστις τυγχάνει της εκτιμήσεως και αγάπης της πλειονότητος του Κυπριακού λαοϋ, έλπίζομεν δέ ότι δέν θά εύρεθη οϋδεμία εκκλησιαστική κορυφή ή όποία θά θελήση νά θέση έν άμφιβόλφ την αίσίαν ταύτην λύσιν δι' ής καταπαϋουσιν έτων μίσση και άλληλοσπαραγμοί. 'Αλλ' αν το Κυπριακόν έληξεν αίσίως, διά την άτυχίαν του τόπου γεννάται ήδη σκάνδαλον πρωτοφανές, εις αυτούς τους κόλπους της έλληνικής 'Εκκλησίας. Πληροφροϋμεθα ότι το ύπουργείον των 'Εκκλησιαστικων της 'Ελλάδος ήρει προσκόμματα εις το έργον της 'Ιερās Συνόδου της 'Εκκλησίας μας προκειμένου περι των όρθοδόξων έλληνικων εκκλησιων της 'Αμερικής τας όποιας ή ά γ ί α Ρ ω σ σ ί α με κάθε θυσίαν προσπαθεί νά θέση υπό την προστασίαν της δια του έν Νέα 'Υόρκη έδρευόντος Ρώσσου άρχιεπισκόπου Πλάτωνος. 'Ο χρόνος δέν μας επιτρέπει νά αναγράψωμεν όλας τας έγκληματικας λεπτομερείας, οϋτε νά εξακριβώσωμεν άν και κατά πόσον έχωνται αληθείας. 'Επιφυλασσομεθα νά πληροφορηθώμεν την αλήθειαν και θ' άποκαλύψωμεν τά πάντα έν ή περιπτώσει αί μέλλουσαι πληροφορίαί μας συμφωνοϋσι προς τας ληφθείσας την στιγμήν αυτήν.

* * *

Μία μερίς σοφων της 'Ελλάδος εκήρυξε πρότινος τον πόλεμον κατά του σοφου 'Ελληνιστου Βιλλάμοβιτς. Τον παρέστησεν ή περιφημος αυτού μερίς ως διαπνεόμενον υπό των πλέον μισελληνικων κατά του τόπου μας αισθημάτων. Και όμως ολίγοι μήνες ήρκεσαν διά νά σιγήσουν οι άγρυπνοι αυτοι φρουροι των έλληνικων δικαιων και πανηγυρικως νά διαψευσθωσιν εις τας πατριωτικας διαμαρτυρίας των. 'Εκλήθη ό πολυς Βιλλάμοβιτς έν Βιέννη και εκεί με λόγους τους όποιους μεγάλη φιλελληνική διάνοια ήδύνατο ν' άνεύρη, έξόμνησε το 'Εθνος μας και άνύψωσεν εις την σφαίραν του μεγάλου και του ώραιου την άρχαϊαν και σύγχρονον 'Ελλάδα !!

'Αλλά και ό μέγας φιλέλλην Γάλλος κ. Δ. Κοσσέν, βουλευτής, επ' ευκαιρία της έθνικής μας έορτής έξεφώνησεν έν Παρισίους φιλελληνικωτάτον λόγον άντάξιον της μεγάλης άξίας του και των υπερόχων αισθημάτων του.

* * *

Καθ' όλον τον μήνα τοϋτον έσωτερικως διήλθομεν άδιαταράκτως τας ημέρας μας. Αί μόναι συγκινήσεις τας όποιας ύπέστησαν οι άνυπόμονοι, ήσαν οι τυφλως πιστεύοντες εις των παραρημάτων τας άναληθείας και σπεϋδοντες νά άνταλλάξωσιν αυτά με τά ώραία και αληθή πεντάλεπτα του θυλακίου των. "Εως ου ό Mondo Hellenique αηδιάσας διά την κατάστασιν αυτήν έξέδοτο τεραστίως άναληθές παράρημα υπερκατεδίκασεν αυτά εις έντελή έξαφάνισιν και οϋτως έσώθη το κοινόν το άνυπόμονον και φιλόκαινον.

ΕΥΓ. ΖΩΓΡ.

Ήξιζεν ή παιδιά αύτη, ή άναδεικνύουσα τά κομψά σώματα, τά λυγηρά άναστήματα, τας περικόμψους δοφείς, ή ενισχύουσα την ενκίνησιαν, την γοργότητα και την χάριν, ήξιζε νά εισαχθή εις Τό σκαίτιγκ την πόλιν μας και νά καταστή και 'έσοχην κέντρον ψυχαγωγικόν της νεότητος και της χαράς. Κάθε πόλις, όπως αί 'Αθήναι, αί συγκεντροϋσαι ζένους πάσης ένθικότητος, δέον νά μη εμφανίζεται προ αυτων γυμνή παντός θελήτρου έξ εκείνων άτινα άνταποκρίνονται εις τά διεθνή γούστα, και όμως άν εξαιρέσητε τον γλυκόν οδρανόν, τον άτικόν ήλιον και τας πέριξ της πόλεως ζωγραφικας τοποθεσίας, και τον πληϋτον των αρχαίων καλλιτεχνημάτων, τίποτε άλλο δέν έχετε διά νά διασκεδάσετε την άνίαν των πολυπληθών ζένων μας. Και ή παιδιά αύτη φαίνεται ότι προσαρμόζει εις κάθε γούστο, κάθε φυλήν, και εις κάθε ένθικότητα και οϋτως έξηγείται και ή αγάπη, ή προσήλωσις της 'Αθηναϊκής κοινωνίας, ήτις προσεκολλήθη εις αυτην όπως θά προσεκολλάτο κάθε άλλη κοινωνία. Φαίνεται ότι άνταποκρίνεται εις την άνάγκην κάθε ανθρώπου άδιαφόρως άν οϋτος έγεννήθη εις μεσημβρινά ή βορεια κλίματα. Διά τοϋτο φρονοϋμεν ότι οι είσηγηται της παιδιας ταύτης εινε άξιον όχι μόνον συγχαρητηρίων, αλλά και πολλής ένθαρρύνσεως. Τόση εινε ή επίδοσις έν 'Αγγλία, ώστε μία έκ των πλέον προσοδοφόρων επιχειρήσεων θεωρείται ή ίδρυσις σκαίτιγκ.

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἀρχίζοντας ἀπὸ σήμερον καὶ τὴν **Θεατρικὴν Πινακοθήκην** μας, μὲ τὰς σχετικὰς τεχνικὰς παρατηρήσεις μας—τὰς μὴ ὑπαγορευομένας ὀπισθεν τῶν παρασηκίων—οὐτὲ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν φανατικῶν φίλων κέθρων τοῦ κρινομένου προσώπου—δὲν ἠδυνάμεθα ἢ νὰ ῥωσίσωμεν μὲ τὴν δραματικὴν πρωταγωνίστριαν τοῦ συγχρόνου θεάτρον μας—τὴν Δεσποινίδα Μαρίκαν Κοτοπούλη.

Ἡ Ἀνὶς Κοτοπούλη εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκείνα δαιμόνια τὰ ὁποῖα γεννῶνται διὰ νὰ γίνοντι ὀρισμένως μεγάλα. Καὶ ἡ φύσις, ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν ὅλα πρὸς τοῦτο τὰ ἐφόδια. Ἄν δὲ δὲν ἐφρόντισε καὶ πολὺ διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ἔξωτερικου περιβλήματος τῆς ὠραίας καὶ μεγάλης αὐτῆς ψυχῆς, τοῦτο τὸ ἔκαμεν ἴσως διότι αἱ ὠραῖαι ἀποτυγχάνουσι πάντοτε εἰς τὸ θέατρον.

Ἄλλ' ὅ,τι δὲν τελειώνει ἡ φύσις, τὸ συμπληρώνει ἡ τέχνη. Καὶ ἡ καλὴ μοῖρα ἔστειλεν εἰς τὴν Δα Κοτοπούλη ἓνα μέγαν διδάσκαλον τῆς θεατρικῆς τέχνης—τὸν μοναδικὸν μας—Κον Θωμᾶν Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὴν τὸ πνεῦμα τῆς γερμανικῆς—τῆς ἀληθινῆς τέχνης—τὸ ὁποῖον μεταμορφώνει μὲ τὴν δυνάμιν του κέξωραίζει ὡς διὰ μαγείας τὰς μορφάς, μὲ τὴν χάριν τῆς ἀληθείας.

Ἀπὸ τὰ ἔτη δ' ἐκείνα κατὰ τὰ ὁποῖα τὴν παρέλαβεν ὁ τότε διευθυντὴς τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ—τὰ καλλίτερα ἔτη καὶ τοῦ ἀειμνήστου αὐτοῦ θεά-

τρον—ἤρχισεν ὁ ἀστὴρ τῆς Δδος Κοτοπούλη νὰ ἐρχεται μὲ αὐξάνουσαν ὀλονὲν ταχύτητα εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν στερέωμα τῆς δόξης τῆς.

Ἄλλ' ἦτο πεπρωμένον νὰ ὑποκύψῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν νόμον τῆς παραδόξου ἐξελίξεως τοῦ νεοελληνικοῦ θεάτρον, καί, ἀπὸ τὴν «Ἡρώ» καὶ τὴν «Προμάμμη» τοῦ Γκριλπάρτσερ, καὶ ἀπὸ τὴν «Ἰριγένειαν» καὶ τὴν «Μαργαρίταν» τοῦ Γκαίτε, καὶ ἀπὸ τὴν «Δισδαιμόναν» τοῦ Σαίξπηρ καὶ τὴν «Κυρά-Ἐνσελ» τοῦ Χάουπτιμαν—ἀπὸ τὰς ἀλησμονήτους αὐτὰς ἐπιτυχίας τῆς εἰς τὸ Βασιλικὸν, τὰς ὁποίας θὰ ἐξήλεγε καὶ μία πρωτίστης τάξεως εὐρωπαϊα καλλιτέχνης—ἀπὸ τὰ ὕψη, λοιπὸν, αὐτὰ τῆς τελειοποιήσεως εἰς τὰ ὁποῖα ἐφθασεν, ἔκαμεν αἴφνης ἓνα σάλτο μορτάλε κέπηδησεν—ἀλλὰ, χωρὶς αὐτὴ νὰ πέσῃ—εἰς τὰ ἔργα (;) τῆς ἐκλεσούσης θεατρικῆς φιλολογίας, κέλαφροτέρα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐλαφροτέρους ἐκείνους ῥόλους τῶν διαφορῶν «Ἐπιθεωρήσεων» τῆς νεοελληνικῆς παραγωγῆς.

Ἡ ἀλήθεια ἀπαιτεῖ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἂν καὶ δὲν θὰ ἐκολακεύετο πολὺ ἡ καλλιτέχνης ὅταν ἐπανελαμβάνωμεν κ' ἐδῶ περὶ τοῦ πόσον συνεισέφερεν αὐτὴ εἰς τὴν πανηγυρικὴν «Παναθηναϊκὴν» ἐπιτυχίαν τῶν ἠνωμένων, συγγραφέων, ἐν τούτοις, τονίζομεν ὅτι, ὡς «Κυρία τοῦ Μαξίμ» καὶ ὡς «Ζωζέττα» ἐλαρούσιασε χαρακτήρας καὶ ῥόλους τοὺς ὁποῖους μόνον μία Ρεζάν θὰ ἠδύνατο νὰ διαπλάσῃ, ἢ ἄλλη τις αὐτῆς τῆς φύσεως μεγάλη παρισινή καλλιτέχνης.

Ἡ παρουσίας—ἢ «μετεμνήχουσις» θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἴπῃ κανεὶς—ὑπῆρξε καταπληκτικὴ!

Μόνον Ἑλληνὶς ἠθοποιός, ἢ ὁποῖα εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἱκανοποιῇ ὅλα τὰ γούστα, καὶ ἢ ὁποῖα—διατὶ νὰ μὴ τὸ λέγωμεν;—εἶν' ἐκ φύσεως καὶ κληρονομικότητος προικισμένη μὲ τόσον καλλιτεχνικὸν τάλαντον, καὶ ἀντίληψιν, κέπιτηδεύειν, θὰ ἤμποροῦσε νὰ τὸ κατορθώσῃ!

Μόνον ἡ Ἀνὶς Κοτοπούλη!

Καὶ δικαίως τὸ ἀναγεννώμενον θέατρον μας περιμένει πολλὰ ἀκόμη ἀπὸ αὐτῆς.

ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ-ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Τελειότερον μεφιστοφελικὸν τύπον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῇ οὔτε ὁ Γκαίτε, οὔτε ὁ Γκουνῶ, οὔτε ὁ Μπόίττο!

Τὸ ὄστεῶδες—φαινομενικῶς—καὶ τόσον νευρῶδες σῶμά του ἔχει τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν εὐστροφίαν τῆς γαλῆς καὶ τοῦ ὄφως. Τὸ δὲ φαιδὸν ἐκεῖνο βλέμμα του ἔχει τὴν ἀκαμψίαν καὶ τὴν παγρότητα τοῦ χάλυβος—ὅταν δὲν ἔχη τὰς ἀστράπας καὶ τὴν κεραινοβόλον του γοργότητα.

Δὲν πιστεύω δὲ νὰ εὐρίσκηται ἄλλη ἐπιτυχέστερα μεφιστοφελικὴ μάσκα, εἰς τὴν ὁποίαν, μένα τόσῳ κατάλληλον μυικὸν σύστημα νὰ ἐξωτερικεύωνται ἐντελέστερον ὅλα τὰ πολυσύνθετα πάθη τοῦ μεγάλου πρωταγωνιστοῦ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Γκουνῶ καὶ τοῦ Μπόίττο.

Ἄλλ' ὅπως διαψεύδονται τόσαςφορὰς ὅλα σχεδὸν τὰ παλαιὰ ἀξιώματα, καὶ ὁ κ. Πασχαλίδης μᾶς

ἀποδεικνύει μίαν ἀκόμη φορὰν, ὅτι τὸ «οὔα ἢ μορφή-τοιάδε καὶ ἡ ψυχὴ» δὲν ἀληθεύει πάντοτε.

Διότι, ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης, ὅταν δὲν εἶνε Μεφιστοφελὴς—ἔπι σκηνῆς—εἶνε ὁ καλλίτερος ἀνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ν.

Τ Α Θ Ε Ρ Ι Ν Α

Τέλος πάντων, κατόπιν πολλῶν δεινῶν ἀφορητῶν καὶ ἀπροσδοκῆτων θεατρικῶν περιστάσεων αἱ ὁποῖαι ἐξανάγκασαν τοὺς κ. κ. Ἡθοποιούς καὶ Θεατρῶνας νὰλλάξωσιν ἰδέας καὶ τακτικὴν καὶ προγράμματα, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὰ τόσον ὠραῖα ντεκολτέ τῆς Ὀπερέτας, ποῦ ζετρελαίνει σήμερον τὸ φιλόμουσον καὶ φιλοθεάμον κοινὸν τῆς πρωτευούσης—καὶ διὰ τὰ ὠραῖα ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας τόσον εἰργάσθησαν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν οἱ διάφοροι τῶν Ἐπιθεωρήσεων συγγραφεὶς μας, προετοιμάζοντες τὸν δρόμον ποῦ τὴν ἔφεραν ἐδῶ—κατόπιν ὅλων αὐτῶν—τέλος πάντων, ἐπῆραν μίαν ἀπόφασιν οἱ κ. Θεατρῶναι—καὶ ἔδωσαν τὰ θεάτρα των—καὶ ἄλλην μίαν οἱ κ. Θεατρῶναι—καὶ καθήρτισαν τοὺς θιάσους των.

Ἐπῆραν ὅμως καὶ μίαν ἄλλην μεγαλειέταν ἀπόφασιν μερικοὶ τῶν τελευταίων τούτων—νὰ ἀποδείξωσι—κατόπιν μιᾶς κἀθ'αὐτὸ καλλιτεχνικῆς ἐργασίας—ὅτι... τὰ ἀστικά γούστα παρέρχονται πολὺ ταχέως—καὶ μάλιστα, ὑπὸ τὸν ἀπτικὸν οὐρανόν.

Κ' ἐγνώσθη, λοιπόν, ὅτι θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ «Βαριετὲ» τὴν Κυβέλην μὲ τὸν Φύροτ—εἰς τὸ «Πανελληνιον» τὸν Παντόπουλον—εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν» τὴν Κοτοπούλη καὶ τὸν Σαγιῶρ—εἰς τὸ «Σύνταγμα» τὸ ζεύγος Νίκα—καὶ εἰς τὸ «Ἀθῆναιον» τὴν Στεφάνου καὶ τὸν Δελενάρδον.

Εἰς τοῦ Ἀρνιώτη θὰ ἔλθῃ ἱποδρόμιον—εἰς δὲ τὸν Πειραιᾶ ἐγκατεστάθῃ ἡ κ. Καρδοβίλη μετὰ τοῦ κ. Πεταλά. Θὰ προτιμήσονται τὰ κωμειδύλλια καὶ τὰ Σαικπηρεια δράματα, καθὼς καὶ τὰ ἔργα τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων.

Τ Α Ν Ε Α Ἐ Ρ Γ Α

Παρ' ὅλα τὰ τραγελαφικὰ φαινόμενα τῶν ὑπόπτων ἐπιτυχιῶν καὶ τῆς ὀπερέτας, τελευταίως, ἡ ἐφετεινὴ παραγωγὴ τῶν γονιμωτάτων θεατρικῶν συγγραφέων μας προμηνύεται πλουσιωτάτη εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς θεατρικῆς λογοτεχνίας.

Καὶ ἐγνώσθη ὅτι ἐτοιμάζονται τὰ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος, νέα ἔργα:

Τοῦ κ. Νιρβάνου «Ἄμα σπᾶσι τὰ δεσμά». Τοῦ κ.

Ο ΒΑΣΥΛΩΝΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

Χρηστομάνου «Ἡ κερένια κούκλα»—διασκευὴ εἰς δρᾶμα ἀπὸ τὸ γνωστὸν του μυθιστόρημα. Τοῦ κ. Μελά «Τὸ χαλασμένο σπῆτι». Τοῦ κ. Ποριώτου «Τὰ συναλλάγματα» καὶ μία μετάφρασις τῆς «Βουκολικῆς τραγωδίας» τοῦ Δ' Ἀνουντίσιο. Τοῦ κ. Ξενοπούλου ἢ «Ραχὴλ» καὶ ἢ «Βάρεγκα». Τοῦ κ. Περσειάδου «Ὁ μαγευμένος βοσκός». Τοῦ κ. Νικολοπούλου «Ὁ ἄλλος κόσμος». Τοῦ κ. Χόρν «Ἡ Μελάχρα». Τῆς Ἀνίδος Ζωγράφου—τῆς διευθυντρίας τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ—«Ἡ διαρκῶς γελῶσα», διασκευὴ ἀπὸ τὸ δμῶνυμόν της διήγημα, κέν ἄλλο δρᾶμα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐδόθη ἀκόμη ὁ τίτλος. Τοῦ κ. Γρανίτσα «Τὸ καμπαριό». Τοῦ κ. Κυριακοῦ «Ἡ Πενταγιώτισσα». Τοῦ κ. Ἀσπρέα τὸ «1897» καὶ ἢ «Πάπισσα Ἰωάννα». Τοῦ κ. Λάσκαρη «Ἡ σύζυγος». Τοῦ κ. Νέη «Ὁ θάνατος ὁ ζωντανός» καὶ ἢ «Σεμήραμις». Καὶ τοῦ κ. Ταγκοπούλου «Ἡ φαγάνες» καὶ τὸ «Στὴν δξώπορτα».

Θὰ ἔχωμεν κέφετος τὰ «Νέα Παναθηναία», καθὼς καὶ ἄλλας ἀκόμη «Νέας» Ἐπιθεωρήσεις—ὡς τὸ «Σκαίτηκ Ρὴν» τοῦ κ. Μωραϊτίνης καὶ τὸ «Σία κιδάραμε» τῶν κ.κ. Γρανίτσα καὶ Δημητράκοπούλου μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Σακελλαρίδου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΕΓΚΟΥΛΑΣ

Μίαν ἀπειπιστικὴν εἰδήσιν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον ἀνήγγειλεν ἐκ Μιτυλήνης ὁ τηλεγράφος. Ὁ Νικόλαος Μέγκουλας, ὁ κατ' ἐξοχίαν πρωταγωνιστὴς τῆς νεοελληνικῆς σκηνῆς, ἀπέθανεν!

Τὸ βαθύτατον ἄλγος τὸ ὁποῖον καταπλημμυροῖ

τήν στιγμήν αὐτήν τὰς καρδίας ὅλων τῶν φίλων τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ μεταστάντος, ἰδιαιτέρως, παραλύει καὶ τὰς ἰδικὰς μας χεῖρας καὶ δὲν δυνάμεθα τὴν ὥραν ταύτην νὰ γράψωμεν τίποτε περισσότερον!

Εἰς τὸ προσεχές, θὰ προσπαθίσωμεν νὰ παρουσιάσωμεν πιστοτάτην τὴν εἰκόνα τοῦ ἐκλιπόντος συμπαθοῦς καλλιτέχνου.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

— Τοὺς ἐκ δάφνης στεφάνους, οἱ ὅποιοι κατετέθησαν ἐκ μέρους τῆς Ἑταιρίας τοῦ Περιηγητικοῦ Τύπου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἠρώων τοῦ 1821, κατεσκευάσεν μετὰ περισθῆς φιλοκαλίᾳ καὶ ἀφλοκερδῶς ὁ μοναδικὸς καλλιτέχνης ἀνθρωπίνης τῆς πρωτεύουσας κ. Τσοῦτσος, εἰς ὃν ὀφείλονται καὶ δημοσίᾳ χάριτες, μὴ θελήσαντα οὐδὲν νὰ λάβῃ προκειμένου περὶ τοιοῦτου ἱεροῦ σκοποῦ.

— Μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως ἀναγράφωμεν τὴν παρασημοφορίαν τοῦ κ. Χρ. Οἰκονομοπούλου γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν καὶ εἰσηγητοῦ τοῦ Διοικητικοῦ Τμήματος. Τὸ παράσημον τοῦτο τὸ ἀπονεμηθὲν ὑπὸ τοῦ φιλοξενιθέντος παρ' ἡμῖν Γερμανοῦ Ἀυτοκράτορος εἶνε δικαίᾳ ἀμοιβὴ τῆς φιλοπονίας, τῆς μορφώσεως, τῆς νομιμοσύνης καὶ τῶν ἄλλων προσόντων ὑφ' ὧν κοσμεῖται ὁ κ. Οἰκονομοπούλος. Τῷ ἀπευθύνομεν θερμὰ συγχαρητήρια, ἰδίᾳ δὲ τῷ γνηραῖῳ πατρὶ του πρώην Νομάρχῃ Ἀττικῆς, ἀξιοτίμῳ κ. Ἀνδρ. Οἰκονομοπούλῳ.

— Εὐρέθη τέλος Σωματάρχης εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Ὁ Διοικητὴς τοῦ ἐν Τρικκάλοις συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, ἀντισυνταγματάρχης κ. Νικολόπουλος, γνωστὸς καὶ ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν δικητικὴν του ἰκανότητα καὶ τὴν ἐξαίρετον στρατιωτικὴν του μόρφωσιν, εἰσήγαγεν εἰς τὸ ὑπ' αὐτὸν σύνταγμα τὰ πατριωτικὰ ἴσματα. Ὁ Ἕλλην κληρωτὸς, ἀμαθὴς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀμόρφωτος, ἀνιστόρητος, χωρὶς ἐνθουσιασμόν, χωρὶς φρόνημα, διανύει τὴν στρατιωτικὴν του θητείαν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ χωρίον του ὁ ἴδιος, ἀν μὴ χειρότερος. Ὁ στρατὸν οὐδὲν τὸν διδάσκει, κατ' οὐδὲν τὸν βελτιοῖ, διότι ἐλλεῖπει ἐξ αὐτοῦ καὶ ἡ πρακτικὴ διδασκαλία, ἡ ἀνάπτυξις καὶ περιγραφή τῶν μεγάλων ἱστορικῶν τῆς πατρίδος γεγονότων καὶ τὰ μέσα πρὸς διέγερσιν τοῦ φρονήματος καὶ τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως. Ὁ κ. Νικολόπουλος ἰδοὺ ὅτι ἀναπληροῖ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐλλείψιν, εἴθε δὲ νὰ εὕρῃ μιμητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιοτίμους συναδέλφους.

— Ὁ κ. Γ. Ζερβουδάκης ὁ χορηγὸς τῶν σπουδαίων ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιχειρήσεων ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ὀμίλου Ἀλεξανδρινῶν κεφαλαιούχων πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Σινᾶ ἀνακαλυφθέντων πλουσίων μεταλλείων χαλκοῦ καὶ μαγνησίτου. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας εἰς τὸν μεγαλεπίδοτον ὁμογενῆ πλήρη εὐδοκίμησιν τῶν ἐργασιῶν του

αὐτῶν αἰτινες θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ὑλικὴν ἀνακούφισιν τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν.

— Ὁ κ. Βάνιας προξενικὸς ὑπάλληλος ἐν Πατραις ἀπέστειλε κιβωτίον τι εἰς Μασσαλίαν εἰς παραλαβὴν τοῦ γυναικαδέλφου του κ. Σπυρ. Καστελλάνου. Τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου ἐγέννησεν ὑπονοίας εἰς τὸν Δεκάρχῃν κ. Πανόπουλον καὶ τῇ ἐνεργείᾳ του ἠνοίχθη παρισταμένων τῶν ἄρμοδιων ὑπαλλήλων. Ὁ κ. Πανόπουλος δὲν ἠπατάτο, ἀντὶ τοῦ δηλωθέντος ἐμπορεύματος περιεῖχε κορμὸν ἀρχαίου ἀγάλματος. Δὲν ἀρκεῖ τὰ ὅσα τραβᾷ τὸ Κράτος μας, ἀπὸ μᾶς τοὺς ἰδίους, πρέπει καὶ οἱ ξένοι νὰ μᾶς δολιεύονται!

— Τὸν τέως πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς διελθόντα πρὸ τινος ἐξ Ἰταλίας καὶ ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἐδεξιώθη μετὶ μεγάλων τιμῶν καὶ εὐλογοῦντος ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια τῆς Ἰταλίας ἐπεδαψίλευσεν αὐτῷ ἀπέιρους καὶ ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις. Οὕτω τὸ Ἰταλικὸν ἔθνος εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν Λαὸν διὰ τὴν γενναίαν ἀρωγὴν ἣν προσέφερον εἰς τοὺς παθόντας κατὰ τοὺς τελευταίους τῆς Σικελίας σεισμούς.

— Πολλὴν ἐντύπωσιν μᾶς ἐπροξένησε καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν τὸ φύλλον τοῦ «Νεολόγου» Πατρῶν τὸ ἐκδοθὲν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Περιεῖ ἐν ἐπίκαιρον, ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην τὴν ὅποιαν θὰ ἐξήλευε πᾶσα ἐφημερὶς ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴσται εἰς ζήλευτον ὕψος ἀκμῆς καὶ ἐπιβολῆς.

— Ἀνώτερος δικαστικὸς λειτουργὸς καὶ τετιμημένος πολίτης, ὁ Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος, Πρόεδρος τῶν ἐν Γυθείῳ πρωτοδικῶν, ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν Ἀθήναις τὸν παρελθ. μῆνα. Τὴν κηδεῖαν του παρηκολούθησεν ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, καθὼς καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ, διότι ὁ μεταστὰς ἦτο τετιμημένος διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Εἰς τὸν υἱὸν τοῦ αἰμνήστου προέδρου κ. Σπ. Νικολόπουλου, Ἀρχισυντάκτῃν τῶν «Καιρῶν», ἀπευθύνομεν τὰ θερμότερα τῶν συλλυπητηρίων, καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ τε καὶ τῇ οικογενείᾳ του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

— Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐτελέσθησαν ἐν στενῷ οικογενειακῷ κύκλῳ οἱ γάμοι ἐκκληκτικῆς τῶν Ἀθηνῶν κόρης, τῆς δεσποινίδος Φανῆς Α. Καμπᾶ, μετὰ τοῦ κ. Βασιλείου Α. Μάτσα. Εὐγένεια ψυχῆς, καὶ λεπτότης αἰσθημάτων, καὶ τελειότητος χαρακτήρων, κοσμοῦν τοὺς δύο συμπαθεῖς εἰς τὴν κοινωνίαν μας νέους. Ἄς εὐχηθῶμεν ὅλα αὐτὰ τὰ ψυχικὰ χαρίσματα νὰ καταστήσουν εὐτυχῆ τὸν βίον των καὶ μειδιῶντες νὰ διέλθουν τὴν λεωφόρον τῆς ζωῆς.

— Ὁ κ. Ν. Ζητουριάτης πρώην βουλευτὴς Λαμίας καὶ ἡ δῆς Ἀνδρομάχη Πετμεζᾶ ἐτέλεσαν ἐν στενοτάτῳ οικογενειακῷ κύκλῳ τοὺς γάμους των. Εἰς τοὺς συμπαθεῖς νεονύμφους ἀπελθόντας εὐθὺς μετὰ τὸ μυστήριον εἰς Εὐρώπην εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὸν βίον εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο κ. ΙΩΑΝΝΗΣ Ε. ΛΙΒΑΔΑΣ

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΓΓΑΙΑΣ.

Οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ τὸ μέγα καὶ κατ' ἐξοχίαν ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον «Τῆς Ἀγγλίας» τὸ ὅποιον περιποιεῖ τόσην τιμὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ τὸ ὅποιον τόσον ἐνθουσιωδῶς ἐξεφράσθησαν πάντοτε καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλεκτοι ἐκεῖνοι καὶ ὕψηλοι ἔξοι τοὺς ὁποίους ἐφιλοξένησεν εἰς τὰνακτορικῆς μεγαλοπρεπείας δώματά του.

Τὸ μέγα τοῦτο ξενοδοχεῖον ἵδρυσεν, πρὸ πενήκονταετίας, ὁ αἰμνήστος Γεράσιμος Μ. Λιβαδάς, τέκνον καὶ οὗτος τῆς εὐάνδρου Κεφαλληνίας, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δρᾶσεώς του κατέλιπε τὴν πατρίδα του κενεκατέστη ἐνταῦθα, ὕπου δι' ἀδιακόπου ἐργασίας κέφευρετι-

κατάτου ἐμπορικοῦ πνεύματος κατώρθωσεν ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ ἐφάμιλλον πρὸς τὰ πρώτης τάξεως τοιοῦτου εἶδους εὐρωπαϊκὰ, τὴν δὲ φήμην του παγκόσμιον.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ πραγματικῶς ἀξιοθαύμαστα, ἐπέτυχεν ὁ δραστήριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καίτοι ἐντελῶς τυφλὸς!

Μίαν τοιαύτην μεγίστην ἐπιχείρησιν ἐκλήθη ἡδὴ ὁ κ. Ἰωάννης Ε. Λιβαδάς, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Γ. Μ. Λιβαδά, νὰ διευθύνῃ.

Νέος καὶ αὐτὸς φιλοπρόοδος, καὶ ἄνθρωπος τῆς δρᾶσεως, ἀντάξιος τοῦ αἰμνήστου θείου του, με εὐρωπαϊκὴν μόρφωσιν καὶ πολὺγλωσσοσ, με βιοικητικώτατον πνεῦμα καὶ φωτεινοτάτην ἀντίληψιν, κάτοχος δὲ, ὡς οὐδεὶς ἄλλος παρ' ἡμῖν, τῆς ξενοδοχικῆς τέχνης, ἦν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐσπούδασεν, ὑπόσχεται νὰ ἀναγάγῃ εἰς ἀνωτέραν ἀκόμη περιωπὴν τὸ ἴδρυμα τοῦτο, τὸ ὅποιον δικαίως ὑπερφρανεύεται καὶ διὰ τὸν νέον του τοῦτον διευθυντὴν καὶ ἰδιοκτῆτην.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΑΓΓΑΙΑΣ».

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἑορταὶ φιλολογικαὶ

Ἐωρτάσθη ἐν τῷ Παρνασσῷ μετὰ περισσῆς μεγαλοπρεπείας ἀνταξίας πρὸς τὸ πολῦτιμον ἔργον τῆς ἡ τριακονταετηρῆς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Ἡ ἑορτὴ αὕτη ὄντως ἀπετέλεσεν ἀληθῆ πανήγυριν τῶν γραμμάτων ἀποδοθείσης δικαίας τιμῆς εἰς τὸν διευθυντὴν κ. Παπακδόπουλον.

Ἐν τῷ Παρνασσῷ ἐνώπιον πυκνοῦ ἀκροατηρίου ὁ κ. Α. Ἀξιώτης ἀνέγνωσε μελέτην του περὶ «Ἀμλετ» καὶ «Δὸν Κιχώτου» πολλῆς ἀξίας καὶ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

BIBLIA & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ — Ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεύχος μὲ ἀρθρα περιοπούδααα τῶν κ. κ. Π. Παπαγεωργίου, Κ. Καρούσου, Σ. Ἰασεμίδου, Π. Καναγκίνη, Π. Γεωργανῆ καὶ Δ. Ζωγράφου. Συνιστώμεν ἐκθύμως τὴν μελέτην τοῦ Δελτίου τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΑΘΗΝΩΝ». — Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου περιέχον εἰς τὰς ὑπερβυδομήκοντα καλλιτεχνικῶς τυπωμένας σελίδας του ἀρθρα ποικίλα καὶ μελέτας μεγίστης ἀξίας Ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα τῶν Κ. Κόντου, Π. Δημητρακοπούλου, Γ. Ε. Κρεσεντίου βουλευτοῦ, Α. Κ. Δαμβέργη, Μ. Δαμπριδίου, Δ. Σ. Μπαλάνου κτλ. κτλ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

«ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ». — Ἡ καθ' ἑβδομάδα ἐμφάνις του ἀνελλιπῆς. Εἰς τὸ τεύχος τῆς 19 Ἀπριλίου ἀνευροῦκε τις πληθὺν εἰκόνων ἀναπαριστασῶν τὰ σπουδαιότερα γεγοῖα τῆς γείτονος Ἐπικρατείας.

«ΝΕΑ ΖΩΗ». — Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ Μαρτίου τοῦ ὁμωνύμου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Φιλολογικῶν Συλλόγου.

«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ». — Ἐξεδόθη τὸ τεύχος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ νεοφανοῦς περιοδικοῦ τοῦ ἐκδομένου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπὸ τοῦ κ. Β. Τζαβαρέλα. Περιέχει καὶ ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ εἰκόνας ἐνδιαφερούσας.

«ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ». — Ἐξεδόθη ὡς πάντοτε ἀποστίλβουσα ἀπὸ τὴν ἐκλεκτικότητα τοῦ χάρτου τῆς τὴν καλλιτεχνικότητα τῶν πολυποικίλων εἰκόνων τῆς, τὴν ἐπιμελημένην ἐκτύπωσιν τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην τῆς ἢ «Εἰκονογραφημένη» τοῦ μηνὸς Μαρτίου.

«Η ΑΥΓΗ». — Δεκαπενθήμερον φιλολογικόν, παιδαγωγικόν, Γεωργικόν καὶ ἐπιστημονικόν Περιοδικόν ἐκδιδόμενον ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου. Ἐξεδόθη μὲ ἀ. διαφερούσων ὕλην τὸ τεύχος τοῦ Μαρτίου.

«Η ΤΟΛΜΗ». — Ἐβδομαδιαία ἐφημερίς ἐκδιδόμενη ὑπὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ εὐθαρσοῦς Δικηγόρου κ. Βλαβιανοῦ. Ἐσηλθεν εἰς τὸ Γ' ἔτος τῆς ἐκδόσεώς τῆς Εὐχόμεθα νὰ τὰ χιλιάση.

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ». — Ἡ σπουδαιότερα καθημερινὴ ἑλληνικὴ ἐφημερίς ἢ ἐκδιδόμενη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἐσχάτως ἐξέδωτο πανηγυρικὸν 28σέλιδον φύλλον προξενήσαν πολλὴν ἐντύπωσιν καὶ ἐνθουσιάζσαν τοὺς φίλους καὶ θαυμασιὰς τοῦ πολυτίμου οὗτοῦ δημοσιογραφικοῦ ὄργάνου.

«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ». — Ἐξεδόθη μὲ ἐκλεκτὴν ὕλην φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας τὸ τεύχος τοῦ Ἀπριλίου τῆς «Πινακοθήκης». Περιέχει πλὴν ἄλλων, μελέτας περὶ Κρητικῆς ψαλμωδίας ἐν Ἐπιτανήσῳ ὑπὸ κ. Σπ. Δὲ Βιάζῃ, περὶ Συμβαρτισμοῦ, ὑπὸ Π. Δημητρακοπούλου, περὶ Ποῆ, ποίημα τοῦ κ. Μπροββε, περὶ ἀνασκαφῶν τῆς Κρήτης, ἐντυπώσεις τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, κρίσεις περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Ζαπτείου κλπ.

«Ο ΚΑΠΝΟΣ». — Ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτιον περιοπούδαστον βιβλίον ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν Μεγαλεμπόρου τῶν Καπνῶν κ. Ἠλία Β. Παπαηλιοῦ. Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις» εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους ἔργα ἀποδίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν φρονούσα ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἔχει ὁ τόπος ἀνάγκην παρομοίων βοθη-

μάτων δι' ὧν νὰ δύναται νὰ δοθῇ ὠθησις εἰς τοὺς ζωτικωτέρους κλάδους τῆς ἑλληνικῆς παραγωγῆς.

Ὡς τοιοῦτος δὲ κλάδος εἶνε ἡ καπνοπαραγωγή ἢ ὅποια ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου καὶ τῆς ἀκμῆς ὅταν ἄνδρες τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τῆς πείρας καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ κ. Παπαηλιοῦ ἐργάζονται μετὰ τόσον ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὑπὲρ αὐτῆς. Διὰ τὸ συντελέσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν πολιτικῶν γνώσεων αἰτινες εἶνε τόσον ἀφθόνω· ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐζητήσαμεν καὶ ἐλάβομεν τὴν ἀδεια νὰ τοῦ συγγραφέως ν' ἀναδημοσιεύσωμεν τὰ πλέον οὐβαρότερα ἐκ τῶν κεφαλαίων του. Καὶ τοῦτο θέλομεν πράξει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους.

«ΒΥΖΑΝΤΙΣ» Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν. — Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἢ ἐν Ἀθήναις «Βυζαντιολογικὴ Ἑταιρεία» ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος προδιαγράφουσα τοὺς ἐξῆς περιπυθῶρους.

α') Ἐν τῇ «Βυζαντιδῷ» θὰ δημοσιεύονται ἐπιστημονικὴ ἔργασια σχετικὰ πρὸς τὸν κύκλον τῶν σπουδῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρίας. Πῶσι μελέται καὶ κείμενα ἀφορῶντα πρὸς τὰς ποικίλας ἐκφάνσεις τοῦ καθ' ὅλον βυζαντινοῦ βίου, ἀπὸ τοῦ 330 μ.Χ. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, μελέται τῆς καθ' ὅλον Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας, κατάλογοι ἑλληνικῶν χειρογράφων, ἐπιγραφαὶ καὶ χαράγματα.

β') Τὰ ἐν τῇ Βυζαντιδῷ ἀρθρα δύνανται οἱ σινεργάται νὰ γράψωσι κατὰ βούλησιν ἑλληνισί, γαλλισί, γερμανισί, ἀγγλισί, ἰταλισί καὶ λατινισί.

γ') Ἐν τῇ «Βυζαντιδῷ» θέλουσι δημοσιεύσασθαι ἐπιστημονικὰ ἔργασια καὶ παρὰ μὴ εἰαίρων τῆς ἐν Ἀθήναις «Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρίας».

δ') Ἐκάστοις τόμοις τῆς «Βυζαντιδῶς», ἐκ 30-40 τυπογρ. φύλλων, μετ' εἰκόνων, πανομοιότητων, πρηνθέντων πινακῶν κλπ. κλπ. ἀπαρτίζεται ἐκ 4 τευχῶν ἐκδιδομένων κατὰ τριμηνίαν. Ἡ τιμὴ ἐκάστου τόμου ὀρίζεται δραχ. 20 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χρυσᾷ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ε') Ἡ «Βυζαντις» ἐκδίδεται ἐπιμελεῖς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς.

ς') Πᾶν ἀφορῶν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ ἀπευθυνέον πρὸς τὰ γραφεῖα τῆς Βυζαντιολογικῆς Ἑταιρίας, ὁδὸς Βεργαζέρου 5α, εἰς Ἀθήνας. Τὸ πρῶτον τεύχος ἐκδοθήσεται λίαν προσεχῶς.

«ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΗΜΩΝ». — Τριμηνιαῖον περιοδικόν οὐγγραμμα συντυσοόμενον καὶ ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρ. Λάμπρου καθηγητοῦ. Τόμος Ε'. Τεύχος Δ'. Περιέχει ὡς πάντοτε πολιτικὸν ἱστορικὴν ὕλην ὀφειλομένην εἰς τὰς ἀκαταπονήτους ἐρευνας, τὴν φιλομάθειαν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ.

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ». — Ἐξεδόθη τὸ Θ' τεύχος τοῦ ὄραλου τοῦτου καὶ χρησίμου περιοδικοῦ τοῦ μετὰ τόσης καλαιοθησίας ἐκτυπομένου καὶ περικοσμητοῦ ἀπὸ εἰκόνας καλλιτεχνικῶς τάτας.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ». — Ἐξεδόθη εἰς ἴδιον κομψότατον τομίδιον ἢ ἐν τῷ Παρθασῷ γενομένην διάλεξις τοῦ σινεργάτου μας κ. Δ. Σ. Μπαλάνου. Ἡδὴ παρουσιάζεται ἐν-καιρία εἰς τοὺς μὴ παρασιάντας κατ' αὐτὴν νὰ λάβωσι γνώσιν τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης μελέτης ἢ εἰς πρὸς τῇ ἐπιστημονικῇ τῆς ἀξία δὲν στερεῖται καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφερόντος.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ. — Ἐξεδόθησαν ὁ πέμπτος καὶ ἕκτος τόμος μὲ ὕλην νομοθετικὴν καὶ διοικητικὴν πολλῆς ἀξίας καὶ πολλοῦ ἐνδιαφερόντος.